

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CITRUS COVE BOOK 1

BROKEN BEGINNINGS

CLIO EVANS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

kırık başlangıçlar

CITRUS COVE

KİTAP 1

CLIO EVANS

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 Clio Evans Kapak

Tasarımı Emily Wittig Edited by

Wanderland Reads

Karakter çizimleri @dextrose_png tarafından yapılmıştır

Bu kitap daha önce Clio'nun ayrı bir takma adı olan Clary Evans tarafından Broken Beginnings adıyla yayımlanmıştır. Hikaye o zamandan beri güncellendi ve yeniden yayınlandı.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

OceanofPDF.com

contents

[İçerik Uyarısı Haley](#)

1. Haley_
2. [Cameron](#)
3. Haley_
4. [Cameron](#)
5. Haley_
6. [Cameron](#)
7. Haley_
8. Haley_
9. Haley_
10. [Cameron](#)
11. Haley_
12. [Cameron](#)
13. Haley_
14. [Cameron](#)
15. Haley_
16. Haley_
17. [Cameron](#)
18. Haley_
19. Haley_
20. [Cameron](#)
21. Haley_
22. Haley_
23. Haley_
24. [Cameron](#)
25. [Cameron](#)
26. Haley_
27. [Cameron](#)
28. Haley_
29. [Cameron](#)
30. [Cameron](#)
31. [Cameron](#)
32. Haley_
33. Haley_
34. [Cameron](#)
35. [Cameron](#)
36. Haley_
37. [Cameron](#)

38. Haley.

39. Haley.

[Citrus Cove Devam Ediyor...](#)

[Clio'nun Yaratıkları](#)

[Ayrıca Clio Evans tarafından](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

*Beni dokunaçlar, kuyruklar ve dişlerle tanıyan ve düz bir küçük kasaba
romantizmi yazdığım için kafası karışan herkes için*

OceanofPDF.com

content warning

Ebeveyn intiharı (sayfa dışında ama bahsediliyor), bir cinayete tanıklık, zorbalık, takip, CNC, saldırı, silahlar, tükürme, şaplak, teşhircilik, bir değişim sahnesi, üreme sapkınlığı, seks oyuncaklarının kullanımı ve daha fazlası.

İçerik uyarılarıyla ilgili herhangi bir sorunuz varsa, lütfen bana Instagram **@clioevansauthor** üzerinden veya e-posta yoluyla ulaşın clioevansauthor@gmail.com

OceanofPDF.com

haley

On Dört Yıl Önce

", çok eğlenceli olacak!"

Kız kardeşim beni ön kapıdan dışarı, boğucu nemli gecenin içine sürükledi. Sarah benden iki yaş büyüktü ve başka bir şey yapsam çok daha mutlu olacak olmama rağmen beni Harlow'ların evindeki partiye götürmeye kararlıydı.

Gitmek istemedim. Aslında Cameron Harlow'un koca kıçlı botunu koyduğu her yer olmak istemediğim bir yerdi.

"İstemiyorum," diye tısladım ona. "İnsanlar her yere kusacak. Hava çok sıcak. Ayrıca, oradaki en genç kişi ben olacağım."

"Sammy'nin de orada olacağını biliyorsun ve o senden daha genç," dedi Sarah. "Ayrıca. Honey bu gece evde değil, gece çalışacak. Sadece biz varız. Ve ben *özgür* olmayı kutlamak istiyorum. Mezun olmama bir hafta kaldı."

Ama o gerçekten özgür değildi.

İki yıl sonra olacağım gibi değil.

Sarah okuldan kurtulacaktı ama bu hapisane kasabadan kurtulamayacaktı. Planım ilk fırsatta Citrus Cove'dan defolup gitmekti.

Buradan nefret ettim. Teksas'tan nefret ettim. Sıcaktan, insanlardan ve bizim hakkımızda fısıldaşmalarından nefret ediyordum. Dört yıl önce, babamız bizi terk ettikten sonra, annemiz bizi Honey's'e bıraktı ve sonra kendi canına kıydı. Bizi terk ettiği anda, o da bizi terk etme zamanının geldiğine karar verdi. Bu da bize iki tür

Dualar ve merhamet ya da alaycı ve küçümseyici sözler gibi tepkiler. Her ikisi de kuyruğumu kısıtırıp kaçmak istememe neden olan türden spot ışıklarıydı.

Okulun kabadayısı Cameron Harlow'un hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni ardına koymaması da cabasıydı. Bu okula başladığımızdan beri hakkımda dedikodular yayıyor, kıyafetlerimle ya da vücudumla dalga *geçiyor, yanlışlıkla* üzerime yiyecek ya da içecek düşürüyordu. Her zaman bir şeyler olurdu.

"Harlow'lardan nefret ediyorum." Elimi çektim. "Gitmek istemiyorum. İstiyorsan git ve eğlen. Colton'ı görmek istediğini biliyorum."

Sarah benimle alay etti. "konuya hiç girme bile."

Ona gülmek için içimdeki dürtüyle savaştım. Ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmak için çok uğraştı ama bana yalan söyleyemedi.

En azından Colton iyiydi. Harlow kardeşlerden biri değildi azından kan bağı yoktu- ama hep onlarla birlikteydi. Onlarla olan arkadaşlığına rağmen yine de ona tahammül ediyordum. Sarah'nın ona nasıl baktığını gördüm; daha iyisini yapabiliirdi ama daha kötüsünü de yapabiliirdi.

Gözlerini devirdi ve tekrar elime uzandı. Elini tutmaktan kaçındım. Ön bahçedeki meşe ağacının etrafında ateşböcekleri titreşiyordu, sessiz sokak onun yalvaran sesiyle bölündü.

"Hadi ama. Ciddi misin? Sana gizlice bir içki bile ısmarlarım."

Birbirimize baktık. Bunun muhtemelen bir yalan olduğunu biliyordum. Oraya varır varmaz kız kardeşim beni yüzüstü bırakırdı. Kendi içkimi gizlice içerdim. Ve eğer Honey bunu öğrenirse, ölmüş olurduk, ama...

Sarah'nın gözleri
yalvardı. "Peki,"
dedim.

"Eğlenceli olacak," diye söz verdi.

Senin için. "Tabii, her neyse," diye mırıldandım.

Onu eski Corolla'ya kadar takip ettim ve ön koltuğa tırmanıp camı indirdim. Kliması bozulmuştu ve tamiri çok pahalıydı.

Bir gün, dünyadaki tüm paraya sahip olacaktım. Bozuk klimalar ya da kısık camlar için endişelenmeme gerek kalmayacaktı çünkü yepyeni bir araba alabilecektim. Belki Honey'e de bakabilirdim. Tek bildiğim, hayatımın bu kasabada geçmemesi gerektiği idi.

"Neden üniversiteye gitmiyorsun?" Sokaktan aşağı inerken ona sordum.

"Çok pahalı. Ayrıca, buna kimin ihtiyacı var ki? Benim kafede bir işim var."

Citrus Cove Cafe ilçedeki en iyi vişneli turtasıyla tanınıyordu ama bu daha fazla para kazanmasına yardımcı olmayacaktı. Ne diyeceğimi bilemeden içimdeki şeytanlarla savaştım. Honey'nin sesini kafamın içinde duyabiliyordum. *Bazı insanlar küçük kasabaları sever. Kız kardeşin de onlardan biri ve bunda yanlış bir şey yok.*

"Evet, ama..." Dalıp gitmiştim. Onunla tartışmak faydasızdı ama yine de kendimi durduramıyordum. "Gerçekten hayatın boyunca kafede mi kalmak istiyorsun?"

"Herkes zengin ve ünlü olmak istemez, Hal," diye takıldı. Yola devam etti ama dikiz aynasından kendine baktı, sarı dalgalarını geriye yatırdı. "Ya da olmak istediğini düşündüğün şey her neyse."

"Gözler yolda, diva. Ve ben hiçbir şey olmak istemiyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum. Gitmek için her şeyi yaparım."

"Burada kapana kısılmışız gibi davranıyorsun. Kapana kısılmadık. Havalı bir partiye gidiyoruz ve hayatımızın gecesini yaşayacağız. Belki öpüşecek birini bulursun."

Yüzümü buruşturdum. Kulağa iğrenç geliyordu.

Siyah Kadife kulübede mırıldandı. Kasaba sınırlarına vardığımızda, bizi Harlow'un ahırına götüren bitmek bilmeyen toprak yolda hızla ilerlemeye başladı. Rüzgâr buklelerimi savuruyor, saçlarımı karmakarışık bir hale getirerek beni hüsrana uğratıyordu. Onları geri çektiğimde bile asla evcilleştiremiyor gibiydim.

Çimlerin üzerinde gelişigüzel bir şekilde bir araya toplanmış park halindeki kamyon ve arabaları görünce midem bulandı. "Kasabanın yarısı burada," diye itiraz ettim o park ederken.

"Sakin ol." Sarah çoktan dışarı çıkmıştı.

Kemerimi çabucak çözdüm ve kapıyı çarparak kapattım, o neredeyse ahıra doğru zıplarken başımı salladım. Hoparlörlerden müzik çalıyor, okuldan insanlar sarhoş bir şekilde etrafta dolanıyor ve gülüşüyorlardı. Bir an durdum ve en popüler ponpon kızlarımızdan Katie Mays'in tarlaya doğru koşup kusmasını izledim.

İğrenç.

Bu benim için eğlenceli olmazdı.

Sarah'ya ayak uydurmaya çalıştım, ama ahıra girdiğimizde o elimden kayıp gitti. Müzik yükseldikçe, insanlar etrafımda dans ettikçe nefesimin altında küfrettim.

Zaten insanların buraya neden geldiğini de anlamıyordum. Ahır eskiydi ve artık pek kullanılmıyordu; Harlow'lar üzüm bağlarının ve çiftliklerinin yanına yeni evlerini inşa etmeyi bitirmişlerdi.

Güzel olmalı.

"Hey, Haley," dedi tanıdık olmayan bir ses.

Kafamı kaldırdığımda duvara yaslanmış bir adam gördüm. Koyu renk saçları ve daha da koyu renk bakışları vardı. Onu etrafta görmüştüm ama yüzüne bir isim koyamamıştım.

Bana doğru hareketlendi, ama sonra bir kolu bana dolandı.

O olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yoktu. Cameron Harlow'la burun buruna geldim -mavi gözler, görkemli sırtış ve hepsi.

Yanaklarım alev alev yanarken, "Bırak gideyim, göt herif," diye çıktım.

Cameron göğsünü ve karın kaslarını ortaya çıkaran açık düğmeli bir bluz ve solmuş bir kot pantolon giymişti. Eğer varlığımın baş belası olmasaydı, onun seksi olduğunu düşünebilirdim. Ama bir şeytana aşık olmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Tam da aradığım kız," dedi. "Haley Bently partime geldi!" diye bağırdı.

Alkışlar ve kahkahalar yükseldi, ona şahin gibi bakan iki kız bana dik dik baktı. Bir adam yanından geçerken gülerken Cameron'a beş dolarlık bir banknot uzattı.

"Bira gibi kokuyorsun," diye hırladım ve onu . "Gerçekten buraya gelip gelmeyeceğime dair bahse mi girdin? Kendine bir hayat bul."

"Hayır, diğer insanlar bunun üzerine bahse girdi. Ama senin istediğini biliyorum," dedi ve kolunu tekrar belime doladı.

Bu sefer onu daha sert ittim. "Senden nefret ediyorum. Bırak gideyim de kusan insanları falan izleyeyim."

Benden çok daha uzun ve çok daha güçlüydü, bu yüzden o itiş hiçbir işe yaramadı. Kıkırdadı ve parmaklarından birini sarı saçıma doladı. "Neden her zaman bu kadar sinirlisin? Annen öldüğü için mi?"

Sözleri canımı yaktı ama kırbaçlarını nasıl uyuşturacağımı öğrenmiştim. "Bilmek istemez misin? Bu kasabadan asla ayrılmayacaksın. Burada büyüüp öleceksin, tıpkı çirkin ailenin geri kalanı gibi."

Bu onun buz gibi bakışlarında soğuk bir öfke uyandırdı. Bir Harlow'u kızdırmanın bir yolu varsa, o da akrabalarının geri kalanını sürüklemektir.

"Sen ne ki? Senin bir ailen bile yok."

"Ben de öyle," dedim. "Ve eminim ki ben kendiminkini senin kendininkini yapacağından çok daha gururlu yapacağım. Sen hiçbir işe yaramayan bir aptalsın."

sol elini sağ elinden ayıramıyor."

"Beni tanıyorsun bile," diye hırladı. "Sen de beni tanıyorsun."

Birasını kaldırdı ve doğrudan kafama boşalttı. Yüzümden aşağı akarken bile göz temasını hiç kesmedim. Gözyaşlarımın aktığını hissettim, her şeyin aşağılayıcı olduğunu hissettim, ama güçlü durdum, etrafımızdakiler gülüp çağırırken bile kendimi hareketsiz kalmaya zorladım.

"Sonun tıpkı annen gibi olacak. Yalnız, unutulmuş ve ölü," diye fısıldadı. "Benim gibi bir adam sana zaman bile ayırmamalı."

Bira boynumdan aşağı akarak elbisemi ıslattı. Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. İçimde bir şeyler koptu.

Yumruğumu geri çektim ve suratının ortasına bir yumruk indirdim. Parmak eklemimin burnuna çarptığını hissettiğimde nefesim kesildi, elimde acı alevlendi.

Başı geriye savruldu ama hemen toparlandı. Çenemi yakaladı ve sıkıca kavradı. Bir şeyler söylemek için dudaklarını araladı ama sert bir sesle kesti.

"*Cameron.*"

Geniş bir el onu omzundan yakaladı ve geri çekti. Üçünün en büyüğü olan Hunter Harlow, Cameron'ı bir kedi yavrusu gibi yakaladı. Hunter bana şaşkın bir bakış attı.

"Senin neyin var, Cam? Neyin var lan? Üzgünüm Haley," diye homurdandı ve bana özür dileyen bir bakış fırlattı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver-"

"Hiçbirinizden bir şey istemiyorum."

Bununla birlikte arkamı döndüm ve ahırdan dışarı çıktım. Sınıf arkadaşlarımın kıs kıs gülmelerini ve Cameron'ın ağabeyinden duyduğum küfürleri duymazdan geldim.

"*Buna pişman olacaksın,*" dediğini duydum. "*Tam bir aptalsın.*"

Eve uzun bir yürüyüş olacaktı ama en azından başka kimseyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Buradan ayrılmam çok uzun sürmeyecekti ve sonra bir daha asla geri dönmek zorunda kalmayacaktım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BİRİNCİ BÖLÜM

haley

Günümüz

SADECE Nisan ayının sonuydu ama sıcaklar yapışkan ve istenmeyen bir örtü gibi Hill Country'nin üzerine çökmüştü bile. Çimenlerden ağaçlara kadar her şey güneşin hiddetinden solmuş, çirkinleşmiş ve yakında gibi görünüyordu. Yolda hızla ilerlerken kalçalarımı deriden sıyırdım ve kaçtığım şeyden başka bir şeye odaklanmaya çalıştım.

Bunu neden tekrar yapıyorum? Baltimore'dan Austin'e giderken bu soruyu kendime milyonlarca kez sormuştum. Sadece cevabı düşünmek istemediğim bir soruydu.

Yol kıvrıla kıvrıla ilerliyor, beni dünyada asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim tek yere yaklaşıyordu. Kilometrelerce uzanan çitler ve tarım arazileri önümden geçiyor, ara sıra evler, yel değirmenleri ya da bir sürü sığırla süsleniyordu.

Manzaranın ağaçlarla kaplanması ve tepelerin kıvrımlarının artması uzun sürmedi. Sıcak erken bastırmış olabilirdi ama mavi salkımlar hâlâ yolun kenarlarında sıralanmıştı, koyu mavilikleri açık gökyüzünün aynası gibiydi. Bu çiçekleri görmeyeli uzun zaman olmuştu ve onları özlediğimden tam olarak emin değildim.

En azından bu cehennem çukuruna şık bir şekilde giriyordum. Corvette'imın gösterge panelini okşadım, hız sınırının çok üzerinde gidiyordum. Teksas'ın bu bölgesinde, bir polis beni durdurursa, bu arabaya hayran olmak için olurdu.

Mezun olup Citrus Cove'dan taşınalı, bildiğim her şeyi geride bırakalı on iki yıl olmuştu. Büyükanmemi.

Kız kardeşim, yenmek için çok mücadele ettiğim küçük kasaba zihniyeti ve tüm kötü anıların acısı.

Citrus Cove'a hoş geldiniz. Nüfus 2,877.

2,877 artı ben.

Şirin tabelayı geçtim ve iç çektim. Ne kadar tuhaf olsa da, kendimi eve dönüyormuş gibi hissediyordum.

Gözyaşları yine gözlerimi yaktı. Yine de ağlamaktan yorulmuştum. Dışlerim alt dudağıma saplandı, acı beni şimdiki zamanda toprakladı.

Bu yer benimle savaştı. Gerçekte kim olduğumu defalarca yüzüme vurdu. Birlikte okula gittiğim zorbalardan, çatık kaşlı kilise kadınlarına kadar, neredeyse beni tüketiyordu. Nefret sevgiden daha güçlüydü, özellikle de kendini beğenmiş, dar görüşlü insanlar tarafından desteklendiğinde.

Artık burada yaşadığım zamanki küçük kız değildim. Büyüdüm ve kendimi buldum. Yazmak okulda her zaman başarılı olduğum bir şeydi ve bir yetişkin olarak işime yaradı. Tanınmış bir uluslararası dergi için seyahat yazıları yazdım; beni Venedik, Paris, Hong Kong, Sidney, Rio de Janeiro ve daha fazlasına götüren rüya gibi bir işti. Gerçekten sevdiğim bir şeyi yaparak kariyer yaptım ve hayal edebileceğimden çok daha fazla para kazanmamın da bir zararı olmadı.

Dünyayı deneyimledikten sonra, Citrus Cove sadece unutulmuş, yıkanmış, haritada bir noktaydı.

Ve yine de buradaydım.

Nefret ettiğim bir yere geri dönmek.

Bir daha asla geri dönmeyeceğime yemin ettiğim bir yer.

Midem guruldadı ve yolcu koltuğuma baktım. Bir yığın granola bar ambalajı orada duruyordu. Yulaf ve incir reçeli dışında bir şeyler yemek istiyordum ve belki de akşam yemeği için büyükannemin kapısını çalmayı umuyordum.

Honey'i görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bir suçluluk duygusu daha, şu anda gerçekten hissedemeyecek kadar uyuşmuş bir suçluluk duygusu.

Seyahat yazarı olmak bana asla geri dönmemek için her türlü bahaneyi verdi. Dünyanın öbür ucunda, başka bir zaman dilimindeyken Noel'i atlamak kolaydı ve homurdanmaları hediyelerle yatıştırmak daha da kolaydı. Tatlım, sağ olsun, ona buzdolabı için magnet göndermeme bayıldı.

On yılı aşkın bir süre boyunca bu şehirden ve nefretinden özgürdüm.

Geri gelmemeliydim.

Ama başka nereye gidebilirdim ki?

Son üç haftadır yaşadığım onca şeyden sonra büyükanneme ve kız kardeşime sarılmaya ihtiyacım vardı.

Bently Kızları. Sarah ve bana hep öyle derlerdi. *Bently Kızları beladan başka bir şey değil. O Bently Kızları bir lanet. Büyükannelerinin Bently Kızları'nı aileden başka kimse istemediği için aldığını duydum.*

Sarah liseden hayal meyal hatırladığım bir adamla evliydi. Artık bir Bently Girl değildi, uzun zamandır da değildi ve sadece resimlerinden tanıdığım ikiz erkek çocuklarının annesiydi.

Artık bir yabancıydı ama böylesi daha kolaydı. Tek yapabildiğim belki aramızdaki bazı şeyleri diye umut etmektir. En azından yeğenlerimle tanışmak isterdim.

Ana caddede sürünerek ilerlemek için yavaşlarken alt dudağımı çiğnedim. Güneş batıyor, uykulu güney kasabasının üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Citrus Cove değişmişti, ama sadece orası burası biraz değişmişti. Bazı yeni dükkânlar, eskilerinin yeni boyaları, yeni aydınlatma direkleri. Bir yetişkin olarak artık daha fazlasını görebiliyordum. Topluluğu, bağları, burada yaşayan insanların zor zamanlarda nasıl bir araya geldiklerini.

Eğer onlardan biriyseniz. Değilseniz, şansınız yok demektir.

"Ben bir yetişkinim," diye hatırlattım kendime. "Kontrol bende. Kimse bunu benden alamaz." Saçmalık gibi gelse de bu benim mantram haline gelmişti.

Burada, Citrus Cove'da, çılgın bir katil yoktu. Ölü komşular yoktu. Ve Tanrım, artık kabus görmemeyi umuyordum.

Belki de ellerimdeki kanı, kollarımda yavaşça nasıl öldüğünü düşünmeden duramadığım gerçeği idi. Citrus Cove'a ve onun güvenli, tuhaf, sessiz yollarına ihtiyacım vardı. Ne kadar saklamaya çalışsam da köklerim hâlâ buradaydı, tatlı çay ve zihnimden temizlediğim İncil ayetleriyle ıslanmıştı.

Telefonum yolcu koltuğunda vızıldadı, mesajlar geliyordu. Emma'nın beni ve Baltimore'dan Austin'in güneyindeki bu küçük kasabaya yaptığım yirmi üç saatlik yolculuğu kontrol ettiğini zaten biliyordum. Çok iyi bir arkadaşı. Sırf bana destek olmak için her şeyini toplamaya ve lüks yaşam tarzını botlar ve güneş kremi için terk etmeye hazırды.

Şehir merkezinden çıkarken önce sağa sonra sola döndüm. Aradan on iki yıl geçmişti ama Honey'ime gitmek hâlâ otomatik pilot hareketiydi. *Honey.* Kız kardeşim ve ben onunla yaşarken, ona Honey demeye başlamıştık ve bu öylece kalmıştı. Bu

Omurgasının elikten yapıldığını ve öfkesinin dikenli telden daha keskin olduğunu düşünürsek, bu ironik bir durumdu. Ama annem öldükten sonra bizi büyütürken gösterdiği sabır ve güç asla unutamayacağım bir şeydi. Üçümüz kafa kafaya arpışsak bile. Her tatil beni arayıp evde olmadığım için azarlasa bile.

Ayrıca, gergin hissetsem bile, evde hoş karşılanacağımı da biliyordum. Sokaktan aşağı inerken derin bir nefes daha almaya zorlandım, arabaya bindiğimde kalbim küt küt atıyordu. Burada olmak midemi bulandırıyor. *Belki de bu bir hataydı. Belki de Emma'da kalmalıydım.*

Honey'nin soluk sarı pikabı önümde duruyordu. O şey 70'lerden beri onundu ve 2023 model bir Chevy gibi çalışıyordu.

Bir nefes. İki nefes. Üç.

Ben zaten buradaydım. Artık geri dönmenin bir anlamı yoktu. Motoru kapattım ve telefonuma uzandım. Tahmin ettiğim gibi, Emma bana mesaj atmıştı.

Emma: *Araba kullandığını biliyorum ama bana haber ver. Her an gelebilir.*

Evet. Sayım yapıyordum.

Donnie seni şimdiden özledi.

Dilini dışarı çıkarmış tüysüz köpeğinin bir resmi belirdi ve sırttım. Kristallerle kaplı Tiffany mavisi bir tasma takıyordu.

Ben: *Başardım. Sana haber veririm. Hala bu gece burada kalıp kalmayacağımı bilmiyorum.*

Eğer dostça davranmazlarsa, bir otel odası tut. Şu anda ekstra strese ihtiyacın yok bebeğim. İşler yolunda gitmezse, bir aylığına Paris'e uçabiliriz.

Her zamanki gibi haklıydı. *Her zaman haklıydı.*

Arabanın kapısını açtım ve bacaklarım jöle gibi hissederek dışarı çıktım. Evin içindeki ışıklar kapalı perdelerin arasından parıldıyordu. Beyaz badanalı bir verandası olan küçük bir evdi, üzerinde meşe ağacı uzanıyordu. Gözlerim bazı dalların çatıdan uzak tutmak için kesildiği yere kadar uzandı.

Birisi onunla ilgileniyordu. En azından bunun için minnettardım.

Birkaç dakika donup kaldım. Sadece bakıyordum. Hatırlıyordum. Bedenimin titremesini durdurmak için elimden geleni yaptım.

Burada bu şekilde uzun süre kalırsam komşulardan biri beni görür. Dedikodu çoktan başlamış olurdu.

Bu beni teşvik etti. doğru yürüdüm ve ön basamakları tırmandım. Sıcaklık omurgamdan yukarı süzüldü, midem yuvarlandı.

Zile bastım ve bekledim.

Birkaç saniye içinde ayak seslerini duydum. Ön kapı hızla açıldı ve büyükannem karşımda durdu.

Bakışlarımız kilitlendi, koyu kahverengi üzerine buz mavisi. "*Tatlım.*"

Aramızdaki sessizlikte bir şey vardı, zamanın yarattığı boşluğun üzerine düşen bir köprü. O anda her şeyi hissettim - tüm endişelerimi, korkularımı, acılarımı - hepsini. Onu çok özlemiştim ve şimdiye kadar bunun farkına varmamıştım.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Kırıldım. Sel kapıları açıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Kapıyı iterek açtı ama ben çoktan ağlamaya başlamıştım. Kolları beni sardı ve içindeki her şeyin koptuğunu hissederek ona gömüldüm.

Kokusu beni hemen rahatlatmıştı. Beni içeri çekip ön kapıyı kapatırken bile ona tutundum. Yetmiş yaşında olmasına rağmen hâlâ bir öküzden daha güçlüydü.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım. Ona yaslandım, boğulduğumu hissediyordum. Düşüyordum. Cinayet, uzun zamandır içimde sakladığım keskin sözlerle birlikte gözlerimin önünden geçti. Bu ölümcül bir karışımdı, kıvrılıp saklanmak istememe neden olan türden.

Ama bunu yapmama izin vermezdi. Honey beni ayağa kaldırırdı. Beni ayağa kaldırırdı.

Eve gelmem için bir sebep daha.

Şu anda kendimi bırakamazdım. Yapabileceğimi hissetmesem bile hayatımdaki insanların beni zorlamasına ihtiyacım vardı.

"Tatlım, ne olduğunu bilmiyorum ama artık evindesin," dedi. Yanaklarımı tutarak ona bakmamı sağladı. Gözyaşlarımın bulanıklığı arasında saçlarının parlak gümüş rengi olduğunu fark ettim, eskisinden daha parlaktı. Parlak pembe bir gecelik giymişti, okuma gözlükleri boynuna asılıydı. "Burada ne kadar kalacaksın?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Odan neredeyse bıraktığın gibi," dedi Honey. "Bazı eşyalar depoda ama evinde gibi olacaksın. Akşam yemeği yedin mi? Bir çarşıftan daha zayıfsın."

Bu sözleri kötü niyetle söylememiştii. Onlar sadece bir gerçektii. Ayrılırken yanıma hiçbir şey almamıştım. Yolda bir kutu granola yemiştım. Kilomla ilgili yoruma gelince, Güney'de ne kadar yaygın olduklarını neredeyse unutmuştuım. Büyükannemden başka biri olsaydı, ona çıkıştırdım ama enerjim yoktu.

"Kilom gayet iyi. Ama akşam yemeği yemedim, hayır," dedim gözyaşlarını silerek. Kendimi boşlukta hissediyordum. "Baltimore'dan doğruca buraya geldim."

Başını salladı, açıkça endişeliydi. "Sana biraz yemek yapacağım ve oturacağız, böylece bana neler olduğunu anlatabilirsin."

* * *

Pitoresk mutfağında oturmuş, her şeyi inceliyordum. Yeniden dekore etmişti, ki bu şaşırtıcı değildi. Honey ile birlikte büyüdüğümünden beri, yılda en az bir kez yeniden dekore ederdi. Tüm paspaslar kareli sarı renkteydi, masanın ortasında bir vazo çiçek vardı. Gönderdiğim magnetler, Sarah'nın çocuklarının birkaç fotoğrafıyla birlikte buzdolabını süslüyordu.

Bir tabak ızgara tavuk, sebze ve yumuşak bir koydu. Sonra önüme bir dilim elmalı tarta ile küçük bir tabak koydu ve bir an için tüm endişelerim eriyip gitti.

"Önce tatlını yersen seninle kavga etmem."

Sırıttım çünkü yapacağım şey tam olarak buydu.

"Bu elmaları Harlow çiftliğinden aldım," dedi, memnun olduğu belliydi. Otururken sandalyesi gıcırdadı, ben ilk ısırığımı alırken yerleşti. "O çocuklardan biri bana bir anlaşıma yaptı."

Artık gerçekten erkek olduklarından şüpheliydim. Lisedeki eski kabadayıma karşı ne kadar nefret beslediğimi belli etmek istemediğim için bakışlarıma karşı koydum. Eskisi kadar acıtmıyordu ama o piçi asla unutmayacaktım.

Geçmişten daha önemli şeyler düşünmem gerekiyordu. Patronum Tina, cinayetten bu yana bana karşı çok nazikti. Ve teknik olarak, Citrus Cove hakkında bir makale yazarsam bu geziyi 'iş' gezisine dönüştürebilirdim. Yine de şu anda bunların hiçbirini için endişelenmeyecektim.

Her seferinde bir gündü.

Aramıza bir sessizlik daha yerleşti. Ben yemeye devam ederken Honey beni inceledi.

"Evet, Haley Marie Bently," dedi. Tam adımın kullanılması karşısında kaskatı kesildim. "Seni Citrus Cove'a geri getiren nedir? Burayı sevmediğini biliyorum. Beni endişelendirdin. Gelmeden önce aramadın bile. Bay Johnson'la birlikte gidebilirdim."

"Tatlım," diye tısladım, skandala uğramıştım. Ona söylemek üzere olduğum şeyin dehşetine rağmen ağzım açık kaldı. "Ne demek istiyorsunuz, Bay Johnson?"

Gri bir kaşını kaldırdı, parlak mavi gözleri eğlenceyle parıltıyordu. "Ben yaşlıyım, ölü değilim. İhtiyaçlarım var. Karısı geçen yıl öldüğünden beri onun da var. Tatlı çay içiyoruz ve bazen soyunuyoruz."

"*Tatlım!*" Hırıldadım.

Uzanıp elimi okşadı, tıpkı bana ilk kez kuşlar ve arılar sohbetini yaptığı zamanki gibi. Gülümsemesi odayı aydınlattı ama sonra kara bulutların geri döndüğünü hissettim.

Beni tanıyordu.

Acı çekmeseydim gelmeyeceğimi biliyordu.

sıktı ve her zaman yaptığı gibi gerçeği söylemem için beni cesaretlendirdi. On yaşındayken kazayla bir gazete çaldığımda ve sonra kanıtları saklamak için gazeteyi yakmaya çalıştığımda (bir ağacı tutuşturarak) elimi böyle sıkımişti. McConoville çocuklarından biriyle kavga ettiğim için eve morarmış bir kaburgayla döndüğümde de böyle yapmıştı.

Sandalyemde arkama yaslandım. Hikâye bu noktada otomatik pilota bağlanmıştı. Bunu polise, Emma'ya, patronuma, ev sahibine ve Tanrı bilir başka kimlere kaç kez anlattığımı unutmuştum.

"Üç hafta önce, bir çığlık duyduğumda dairemden çıkıyordum. Koridordan aşağı inip kısmen kırık olan bir kapıya yöneldim. Tam kapıyı açtım ki bir adam bir kadının boğazını kesti. Maske takıyordu. Bana doğru koştu, beni bıçaklamaya çalıştı. Yoldan çekildim ama bıçak hala kolumdaydı. Şimdi çoğunlukla iyileşti, o yüzden endişelenmeyin. Akşam olduğu için diğer insanlar işten eve dönüyordu. Biri bağırdı ve onu korkuttu. Kaçtı ve beni ölmek üzere olan kadınla bıraktı. Son nefesini verirken ona sarıldım. Belli ki işkence görmüştü. Hemen koridorun sonunda."

Ağzımdan çıkan kelimelerle turtanın tatlılığı doğru gelmedi.

İşığın gözlerini terk edişini izledim. Ve merak ettim - ne kadar zamandır koridorun sonunda benim yanımda acı çekiyordu? Bir şeylerin ters gittiğini fark etmeliydim. Onu tanı mıyordum ama daha önce yanlış yere bırakılmış mektupları ona geri götürmüştüm. Maceralarıma gelip giderken yanından geçmişim.

Daire 1208'den Elizabeth Jacobson ölmüştü. Benim hatam değildi ama o zamandan beri her gün suçluluk duygusuyla yaşıyordum. Kendimden nefret ediyordum çünkü o adamı durdurabilirdim ya da daha dikkatli davranabilirdim. Ona yardım edebilirdim.

Bileklerindeki ipleri çözdüm ve gözlerini kapattım. İlk şoku atlattıktan sonra 911'i aradım ve gecenin geri kalanındaki her şey bulanıktı. Tüm sorular. Polis. Birinin onu kollarımdan çekip alması. Kanı üzerimi kapladı. Emma'nın beni kaldırması. Beni duşa sokması, mahvolmuş kıyafetlerimi atması ve bana yemek yedirmesi. Tina'nın beni araması, endişelenmesi ve sonra bana izin vermesi. Ev sahibinin, olanlar hakkında sessiz kalırsam bana bir ay bedava vermeyi teklif etmesi.

Emma'nın kanepesinde yattığım son üç hafta boyunca iyi uyuyamamıştım. Nihayet dün kalktım ve dışarı çıkmam gerektiğine karar verdim.

O geceyle ilgili kimseye, polise bile anlatmadığım bazı şeyler vardı. Kaçmanın tek yolu kaçmaktı.

Honey'nin gözleri parladı ve hafifçe başını salladı. Sıcak elmalı turta ve hanımeli kokusu mutfağı doldurdu, tatlıdan önce bana yedirdiği ızgara tavuk ve patates püresi artıkları da buna eşlik etti.

Onu özlediğimi fark ettim. İfşaat sadece başka bir yaraydı. Acıtıyordu ama en azından beni rahatsız eden diğer şeylerden daha iyi bir şekilde acıtıyordu.

"İstediğin kadar kalabilirsin. Evimde her zaman hoş karşılanırsın. Bunu biliyorsun, tatlım."

Ve bu tam ona göre idi. Şu anda daha fazlası için zorlamayacaktı. Bana milyonlarca soru sormayacaktı. Onu neden üç hafta önce aramadığımı ya da neden çılgınca bir hevesle kapısının önünde sorgulamayacaktı.

"Bana kızacağınızı düşünmüştüm," diye fısıldadım. "Sarah konusunda da emin değildim... Onunla uzun zamandır konuşmadım."

"Onun adına konuşamam," dedi büyükannem sıkıntıyla. Kaşlarımı çattım. Aralarında ne olmuştu? "Sana kızgın değilim, sadece inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğradım." Hala sert olmasına rağmen sesi daha nazikleşti. "Ama başka nedenlerden dolayı, tatlı çocuğum. Şu anda ne burada ne de orada olan nedenler. Önemli olan senin evde olman. Başına korkunçtu ama artık bitti. İyileşme zamanı geldi. Güvendesin."

Güvenli.

"Şimdi yemeğinin geri kalanını da ye. Bir parça turta tam bir öğün sayılmaz."

Homurdandım ama itiraz etmedim. Her şeyin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyordum ama sonra kalktı. Nefes verdim, omuzlarım bir aydır ilk kez rahatladı.

Citrus Cove'a bu yüzden gelmişim.

Burada dünyanın herhangi bir yerinden daha güvendeydim.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

cameron

Boş musluk odasına bakan tabureye yerleşirken dizüstü bilgisayarımı meşe kaplı barın üzerine yerleştirdim. Böyle günlerde mekânın güzelliğini gerçekten edebiliyordum. Bitmiş ahşap, muhteşem bar, açıktaki kirişler.

Çok iyi bir iş çıkarmıştım. Tadilat tam bir kâbustu, ama bu emeğin meyvesi buna değdi.

Citrus Cove Wine & Ciders üçüncü yılına giriyordu. Stresliydi. Daha önce hiç çalışmadığım kadar çok çalıştım, inşaat işindeyken bile. Ama bu işi seviyordum. Harlow mirasının yaşaması için başka bir yoldu ve çiftliğimizin muazzam bir şekilde gelişmesine yardımcı oldu.

Ayrıca, kendi kendimin patronu oldum. Bu, kendim hakkında erken öğrendiğim bir şeydi; başkaları için çalışmayı beceremiyordum. Burası çılgın bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş haliydi ve bu hem benim için hem de başka bir evrende patronum olabilecek herhangi bir şanssız için en iyisiydi.

Şaraphane birkaç saat içinde açılacaktı ve Cuma gecesi olduğu için yoğun olacaktı. Austin'den yolun aşağısında olmamız, iş için iyi olan bazı şehir dışı trafiği aldığımız anlamına geliyordu.

Ailemin seksen yılı aşkın süredir yetiştirdiği ve bakımını yaptığı bir meyve bahçesi ve üzüm bağı vardı. Çiftliğin ortasında, aile içindeki her çiftin aşkı bulduklarında baş harflerini kazıdıkları büyük bir meşe ağacı bile vardı, bu bir Harlow geleneğiydi. Büyük-büyük-büyük-büyükbabam hayatının ilk aşkı Essie'yi bulduğunda bunu başlatmıştı. Evlendikten kısa bir süre sonra Anna vefat etmişti ve o da Anna'ya aşık olmuştu. Evlendikten kısa bir süre sonra

baş harflerini de meşe ağacına kazımış. İlk evliliği ve ikinci evliliği arasında on çocuğu oldu. Bu çocukların hepsi de zamanı geldiğinde baş harflerini ağaca kazıdı.

Otuz iki yaşındaydım ve bazen sıranın bana ne zaman geleceğini merak ediyordum. Ben ve iki kardeşim hariç, ailedeki neredeyse her Harlow gerçek aşkını bulmuş gibiydi. Daha önce annemle sıranın sonunda olacağımız konusunda şakalaşmıştım, bu da bana her zaman bir tokat kazandırmıştı. Anne Harlow, biraz umutsuz ve abartılı bir ifadeyle söylemiş olsa da, bir noktada torun beklediğini açıkça belirtmişti.

Defter tutma programımızı açtım ve harcamaları hızlıca gözden geçirdim. Nasıl olmuştu da böyle bir yetişkin işine girmiştım? Ve neden harcamaları yapmak dört gözle beklediğim bir şeydi?

Her şeyi akılsızca kategorize ediyor, etiketler ekliyor, onaylıyor, faturalar gönderiyor, işimizi devam ettirmek için ne kadar malzeme gerektiğini aval aval izliyordum. Bazen bana acı verse de burası benim gurur ve neşe kaynağımdı. Geçen hafta ne kadar harcadığımı görünce kısık bir ıslık çaldım ve hayalarımın birazcık büzüştüğünü hissettim.

Yine de yeşillikler içindeydik.

Şimdi, keşke bu kadar çok çalışmayı bırakabilseydim. İyi bir sevişmeye, iyi bir biraya ve masaja ihtiyacım vardı. Çoğu zaman tüm aile etraftayken bu o kadar da önemli değildi, ama son zamanlarda şaraphaneyi, çiftliği yönetiyor ve ailemin köpeği Benny'ye bakıyordum.

Lafi açılmışken.

"Kahretsin," diye mırıldandım, başımı kaldırıp saate baktım. Bir ara uğrayıp Benny'yi dışarı çıkarmam gerekiyordu. Yine de zamanım vardı ve buradan yolun aşağısına doğru hızlı bir yolculuktu.

Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Dışarıda çakılların üzerinde tekerlek sesleri duyana kadar arkama yaslanıp gözlerimi ovuşturdum, boynumu ve omuzlarımı yuvarladım.

"Cam gibi gözlerin var, ortak."

Başımı kaldırdığımda yirmi yıllık ortağımı ve en iyi arkadaşımı gördüm.

"Colt," diye selamladım kapıyı arkasından çarparak kapatırken. Barın geldi ve eğilip ellerini sarı saçlarında gezdirerek beyzbol şapkasını düzeltti. "Şu atkuyruğu tutucularından alıp saçlarını toplasan bari," diye takıldım ona. "Zaten omuzlarında."

"Sadece kıskanıyorsun. Yakışıklı olan benim," diyerek kaşlarını salladı.

"Ve benim de beynim var."

Güldü. "Ve yine de, tüm elma şarabımızı ve şarabımızı yapan kim, ha?"

"Doğru," diye .

Colt tüm bu rüyanın gerçekleşmesinin nedenlerinden biriydi. İkimiz çok iyi bir takım olduk.

Büyük pencerelerden birinden dışarı baktım, güneş ışığına ihtiyatla bakıyordum. Bu yıl yağmur konusunda pek şanslı değildik ve bu da beni çiftlik için endişelendiriyordu. Yakında yağmur yağmaya başlamazsa hepimiz için cehennem olacaktı. Tek yapabildiğim, Nisan ve Mayıs aylarının miraslarını yerine getirip bize daha fazla yağmur getirmesini ummaktı. "Hava şimdiden çok sıcak ve daha Mayıs bile gelmedi," diye mırıldandım.

Colt pencereden dışarı baktı ve omuz silkti. "Teksas," dedi. "Topuklarını üç kez yere vurursan sel olur. Bunu biliyorsun."

Gözlerimi devirdim ama haklıydı. Yağmur yağması için fazla umutlanmak istemiyordum çünkü o zaman lanet olası bir selle karşılaşabilirdik. Bu da çiftliği mahvederdi.

Colt bir tabureye kaydı ve bana baktı. *O* bakış.

Bilmek istiyor muydum ki? "Ne istiyorsun? Ne için uğradın? Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

"Kamyonunu gördüm. Ve sen hep buradasın. Her zaman. Bence ofiste boxer bulundurmaya başlamalısın."

"Siktir git, dostum," diye iç geçirdim.

"Dedikodu yapmak için buradayım aslında," dedi utangaç bir sırıtışla. Bana pek de iyi gelmeyen bir sırıtmaydı bu. "Ve ölümüne çalışmadığından emin olmak için. Son zamanlarda Hunter'la konuştun mu?"

Gözlerimi ona diktim. Citrus Cove'da dedikodu olağan bir şeydi ama sesinde duyduğum muziplik iması hoşuma gitmemişti. Colt'u hayatım boyunca tanımıştım ve yanlış yönlendirme soruları üzerimde nadiren işe yarardı. "Birkaç gün daha şehir dışında olacak. Geri döndüğünde, yükümü hafifleteceğim. Zamanımı burası ve çiftlik arasında bölüştürüyorum." Çok fazla olmuştu. Aslında çok fazlaydı ama şikayet edecek biri değildim. Hunter döndüğünde o da işe dahil olacak ve her şey yeniden yoluna girecekti. "Annem ve babam bir hafta daha Tampa'da, sonra eve dönecekler."

"Florida güneşini alıyorum," dedi Colt. "Kıskanıyorum."

"Burada bolca var," diye mırıldandım. Altı ay içinde üçüncü kez tatile çıkmış olsalar da ailemi tatile çıktıkları için suçlayamazdım. Üç erkek çocuk büyüttükten sonra istedikleri her şeyi yapmayı hak ediyorlardı - Colt'u da sayarsak dört, ki hepimiz öyle yaptık.

"Peki Sammy?"

Homurdandım. "Sammy tüm sosyal medya işlerimizi yapıyor, bir 'yemek influencer'ı, her ne haltsa, ve haftada üç kez canlı müzik yapıyor. Zar zor bir mesaja cevap alabiliyorum. Ama evet, herkes şehre dönene kadar bara da o bakıyor."

"Biliyor musun, bence onun yemek videoları sadece porno. Bir keresinde Instagram'da bir videosunu gördüm ve bir greyfurtu parmaklıyordu. Yorumlar çılgıncaydı."

"Muhtemelen. Ona hak vermemek elde değil." Sammy'yi severdim ama o bir jokerdi.

Colton parmaklarını barın tepesine vurarak hoşnutsuz bir ses çıkardı. Kıpırdamadan oturmakta zorlanıyordu ve oturmasına bile şaşırmıştım. "Başka birini işe almalısın."

"Küçük bir kasabada yaşıyoruz ve insanların araba kullanmak istemeyeceği kadar uzaktayız," diye homurdandım. "Bu konuşmayı neredeyse her hafta yapıyoruz."

"Doğru. Belki de kasabaya yeni gelen biri..."

"Sadede gel."

Dramatik bir şekilde tereddüt etti.

Kaşlarımı kaldırdım, hiç eğlenmemiştim. "Dökül bakalım. Aklında zaten biri var."

Sırıttı. "Tabii ki biliyorum. Beyin, hatırladın mı?"

"Colt, yemin ederim."

"Annene yaptığını söyleyeceğim. Haley Bently'nin Citrus Cove'a döndüğünü duydum. Ve büyükannesine göre, bir süre burada kalacakmış."

Kanım buz aktı. "Gerçekten mi? İlginç."

Haley Bently.

Bunca zaman sonra.

Sesimi mümkün olduğunca nötr tuttum. Colt oradaki geçmişin bir kısmını biliyordu, bu yüzden onun gelişiyile ilgili bu kadar meraklı ve yaramaz davranıyordu. Ama hepsini bilmiyordu. Ve bilmesini de istemiyordum. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorsun, bütün kadınlar bana her şeyi anlatır." Kaşlarını oynattı ve ben de ona tekrar başımı salladım. "Ve ayrıca, Mrs.

Hamilton, birkaç hafta önceki rüzgâr fırtınasından bu yana meşenin daha fazla zarar vermediğinden emin olmak için. O dallar neredeyse çatısını uçuruyordu."

Yumuşak bir homurtu çıkararak başımı salladım. İşte bu yüzden hayatımın sonuna kadar burada yaşayacaktım. Hepimiz birbirimizi kollardık. Büyük şehirlerde bunu bulamazdınız, özellikle de Haley'nin nefret ettiği küçük şehirlerde Bently'nin kaçıp gittiği şehirlerde.

Neden geri gelmişti? Merak etmeden duramadım. Buradan nefret ederdi. Onun hakkında bu kadarını hatırlıyordum. Belki evlenmişti ama şimdi boşanıyordu ve Honey'i görmek istiyordu. Belki de dünyanın öbür ucuna taşınmaya karar vermişti. Belki de...

Çok fazla olasılık vardı ve hepsi de bir bok ifade etmiyordu. Ondan bahsetmek bile kanımı kaynatmaya yetiyordu ve bu iyi bir şey değildi.

"Onun gibi şehirli bir kızın iş aradığından şüpheliyim," dedim dizüstü bilgisayarımı düşüncesizce tıklayarak. Ne üzerinde çalıştığımdan bile emin değildim. Neye tıklıyordum ki? E-postalara mı? Sırf meşgulmüş gibi görünmek için aynı e-posta düğmesine tekrar tekrar mı basıyordum?

Hayatımın o dönemi acı bir yaraydı. Haley'e zorbalık etmişim çünkü aptalın tekiydim. Annem beni daha iyi yetiştirmişti ama ben bir aptaldım. Bir aptaldan daha fazlası. Pisliğin tekiydim.

Yaşım ilerledikçe Haley'e eşeklik ederek onu ne kadar incitmiş olabileceğimi daha iyi anladım. Umarım bunların hiçbirisi ona batmazdı ama eğer battıysa...

İçimden bir suçluluk duygusu daha geçti. Kurtulmaya çalıştım. Varsayımlarda bulunmayı bırakmalıyım, değil mi? Değişmiştim. Büyümüşüm.

"Her zaman Sarah için çalışabilir. O kafenin yardımı ihtiyacı var," dedim.

Colt'un gözleri karardı. Sarah Bently evlendikten ve ikiz oğulları olduktan sonra bile hiç kaybolmayan bir kıvılcım vardı. Şimdi Sarah Connor'dı, David Connor'ın karısı, ikimizin de nefret ettiği bir adam. Gördüğüm yerde elimi atacağım bir adam, yasalar lanetlensin.

Bir anlık bir şeydi ve o da hiçbir şeyi kaçırmadı. "Zaten bir haftadır burada ve dedikodulara göre çalışmak istiyormuş. Bu gece onu dışarı davet edeceğim."

Ensemde bir sıcaklık hissettim. Colt'a hayır deseydim, topuklarını yere vuracaktı. Sonra da beni parçalara ayırırdı. Bunu halletmenin en iyi yolu umursamıyormuş gibi davranmaktı, onun etrafında olması fikri beni gergin, huysuz, suçlu yapsa bile... *Kahretsin*. "Peki. Her neyse. Biraz iş yapmam gerek Colt."

"Evet, evet. Bu gece huysuz olmamak için arkaya biraz daha kahve koy. Sonra görüşürüz."

"Hey, Benny'yi dışarı çıkarabilir misin?" diye sordum.

"Haftanın geri kalanında onu benim götürmemi ister misin?"

"Dostum," diye iç geçirdim. "Getirirdim ama evden uzakta olmaktan nefret ediyor. Yaşlı ve kendi bildiğini okuyor, yoksa onu buraya getirirdim. İstersen deneyebilirsin?"

Colt başını salladı. Hayvanlarla arası her zaman iyiydi, bu yüzden Benny onu gerçekten dinlerse şaşırmazdım. "Pekâlâ. Onu dışarı çıkarıp biraz dolaştıracağım. Belki ayak işleri için benimle gelebilir. Birazdan görüşürüz."

"Teşekkürler," dedim, zihnimde yapılacaklar listemdeki bir kutuyu daha işaretledim. O giderken ekranıma baktım, odağım bozulmuştu.

Tek düşünebildiğim hayatım boyunca her şeyi nasıl doğru yaptığımdı. Her zaman nazıktım... yani, çoğu zaman. Çoğunlukla hep iyiydim.

Haley Bently hariç.

Okulumuza yeni geldiğinde, saçına sakız yapıştırmaktan kitaplarını çalmaya kadar her şeyi yapmışım. Hakkında dedikodular çıkarmışım. Hepsi hiçbir şeyin değişmesini istemediğim içindi ve yeni bir kız değişim demektir. Kahretsin, çok kötü şeyler yapmışım. Sonra annesinin öldüğünü öğrendim ve durumu düzeltmeye çalışırken daha da kötüleştirdim.

O kız benden nefret ediyordu. Davranışlarımdan pişmanlık duymaya başlamış olsam da -kendi duygularımı yönetmek ve acısını başkalarından çıkarmamak için çalışmışım- Haley Bently'nin bir numaralı düşmanıydım ve nedenini anlamışım.

Ve tüm bunların, davranışlarımdan onu nasıl inciteceğini düşünmeyen bencil, kibirli bir çocuk olduğum için olduğunu düşünmek. O zamanlar Haley bir şekilde özlemini çektiğim kız olmuştu ama ben kendimi düşünmek yerine aptalca şeyler yapmışım.

Geçmişe bakmak bana acı veriyordu. Zamanda geriye gidip kendimi yumruklayabilseydim, yapardım. Kendimi bayıltırdım. Hunter bunu en az bir kez yapmıştı. O zamandan beri terapistimle neden sadece Haley' böyle davrandığı hakkında çok konuştum. Güvensizliklerin nasıl öfke olarak ortaya çıkabileceği ve birinin nasıl bir katalizör olabileceği ve sonunda tüm yükü üzerine alabileceği hakkında çok şey öğrenmişim.

bu yönetilemeyen duygular.

Bu on dört yıl önceydi ama hala utanç ve mahcubiyetin acısını hissediyordum.

Ben olsam öğrenilmiş Yani çok beri O zaman. Ve vardı
öğrenilmemiş Yani Bir sürü kadın düşmanı, zehirli erkek saçmalığı.
Bir gün doğru kadını bulacaktım. Ve bulduğumda, onu mutlu için her şeyi
yapacağım.

Ama Haley'nin benim için çalışmasına ihtiyacım yoktu. Benden nefret
etmeyen birine ihtiyacım vardı. Dişlerimi sıkmayacak birine.

Aslında Colton'ın davetini geri çevireceğinden tamamen emindim.
Ona yaptığım onca şeyden sonra neden bana yaklaşmak istesin ki?

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

haley

"PEKİ, GERÇEKTEN KALİYOR MUSUN, HAL?"

"Evet," diye iç geçirdim, Emma ile konuşurken yüzümü buruşturdum. O kadar uzun süredir konuşuyorduk ki telefonum kulağıma sıcak geliyordu. "En azından şimdilik."

Citrus Cove'a döndüğümünden beri bir hafta geçmişti. O zamandan beri, büyükannemin elmalı turtasını yemek, Emma'yla konuşmak, sosyal medyada görünmek için paylaşımlarda bulunmak ve bu bölgede yazabileceğim yerler hakkında asgari düzeyde araştırma yapmaktan başka bir şey yapmamıştım. Huzursuzlanmaya başlamıştım, Sarah tüm ulaşma çabalarımı görmezden gelmişti ve bir yanım şehre gitmeye direniyordu.

Her nasılsa, son on iki yıldır Citrus Cove'un şeytani bir yer olduğunu kafamda kurmuştum ve zihnimdeki engelleri aşmak planladığımdan daha uzun sürüyordu. Ana caddedeki küçük dükkânların dondurucuları cesetlerle dolu değildi.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Emma. "Oraya taşınmam gerekecek, değil mi? En iyi arkadaşım Teksas'ta bir yerlerdeyken Baltimore'da yaşayamam. Bu çok acımasızca."

Güldüm, mutfak tezgahına yaslandım ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktım. Çıkıntının üstünde Honey'nin topladığı küçük kilden melekler vardı. Elimi uzattım ve konuşurken kanatlarından birinin izini sürdüm. "Yapmak zorunda değilsin elbette. O kadar da kötü değil. En azından Austin'e yakınız. San Antonio'dan da o kadar uzakta değiliz."

"Austin kulağa iyi geliyor, sanırım," diye mırıldandı Emma. "Donnie için güneş kremi almam gerekecek."

Bir kahkaha attım. "Aman Tanrım. Hayal edebiliyor musun?"

"Yapmak zorundayım. Seni gerçekten özledim. Yaşamak için seyahat ettiğini anlıyorum ama bu farklı hissettiriyor. On yıldır aynı şehirde yaşıyoruz Hal. Ve özellikle de olanlardan sonra, ayrı kalmaktan hoşlanmıyorum."

Çabucak ayıldım ve dudaklarımı birbirine bastırdım. Emma iyi günde kötü günde hep yanımdaydı. Sarah'nın yokluğunu o doldurmuştu. Aslında, Emma'nın aile rolünü oynadığı sayısız zaman olmuştu. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var," diye fısıldadım. "Onu kafamda görmeden duramıyorum, Em. Onu hayal ediyorum. Rüyamda onu görüyorum. Onun beni bulmasını. Davada hiçbir ilerleme kaydedemediler."

"*Durun.* Seni bulamayacak. Sadece yanlış yer ve yanlış zamandı. Sen olmadığın için her gün şükrediyorum. Bu beni bencil bir sürtük yapsa da umurumda değil."

Gözyaşlarımı ısırdım, zihnimdeki o yere geri dönmek istemiyordum. Katilin bana söylediklerini tekrarlamak istemiyordum. Kimseye söylemediğim şeyleri.

"Doğru," dedim kısık sesle. "Bildiğiniz gibi beyin her zaman mantığı hesaplamaz."

"Biliyorum," dedi. "Biliyorum. Dairenden sana bir şey göndermemi ister misin? Yanına hiçbir şey almamışsın."

"Aslında, belki," diye mırıldandım. Bavulumu bir kez karıştırmıştım ve şimdiden aynı şeylerden sıkılmaya başlamıştım. Peki ya gençliğimden kalma dolabım? İçindeki her şeyi yakmak istiyordum. "Belki birkaç kıyafet. Her zaman daha fazlasını alabilirim ama bunu yapmaktan nefret ediyorum. Ve belki bazı şeyler... Bilmiyorum. Pasaportum gibi."

"Seni anladım. Bugün ya da yarın oraya gideceğim. Ama gerçekten, evden dışarı çık. Ve madem biraz izin alıyorsun, eğlenceli bir şeyler yap. Spontane ol. Büyükannen gibi ol, dışarıda *çıplak dolaş*."

Tekrar kıkırdadım ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Emma'ya Honey ve Bay Johnson'dan bahsetmişim ama o hâlâ bu işin peşini bırakmamıştı. Ona göre Honey bir *hedefli*.

"Seni seviyorum. Beni haberdar et." "Ben de seni seviyorum."

Görüşmeyi sonlandırdık ve ben orada sessizce durup huzuru kucakladım.

İlk gece ölü gibi uyudum. İkinci gece, ağustos böceklerinin ve kırbaç solungaçlarının şarkılarını gece boyunca dinledim, apartmanımın altındaki arabaların uğultusundan çok farklıydı. O zamandan beri, küçük bir kasabada yaşamının getirdiği sessiz uğultuya alışmıştım.

Şehirdeki evimi özledim. Caddenin karşısındaki kafeye uğramayı, pahalı bir latte içmeyi ve bir makale yazmak ya da bir gönderi hazırlamak için masama geri dönmeyi. Uzun zamandır hayatım buydu. Eğer evde değilsem, uçakla güzel bir şehre gidiyordum. Birkaç yıl önce Avustralya'yı keşfetmek için tam üç ayımı ayırmıştım. Ziyaret etmediğim ülkeler listem gittikçe küçülüyordu.

Yine de, burada olmanın taze bir nefes olduğunu kabul etmezsem yalan söylemiş olurum.

Hava.

Ön kapının çalınması beni hayallerimden uyandırdı. Kalbim Döndüğümde boğazıma bir şey kaçtı ve birkaç dakika boyunca girişe doğru baktım.

Bir katil güpegündüz ön kapıyı çalacak değildi ya.

Değil mi?

Paranoyaklaşmayı bırak.

Mutfaktan antreye geçtim ve ayaklarımın üzerinde yükselerek kapı penceresinin camından dışarı baktım.

"Siktir," diye mırıldandım.

Her kimse, uzun boylu ve . Tereddüt ettim ve sonra kapıyı açtım.

Beni kör edebilecek bir sırtışla karşılaştım. "Haley Bently. Büyükannen kasabaya geldiğini söyledi ama seni buralarda görmedim."

Sözsüzce ona baktım, kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Onu tanımadığımı fark edince gözleri daha da keyifle parladı.

"Ben Colt. Colton Hayes. Aynı okula gitmiştik. Harika görünüyorsun."

"Colton," dedim, tamamen şok olmuş bir halde.

Lisedeki Colton ile yetişkin Colton aynı değildi. Liseli Colton çok uzun ve zayıftı, büyük ayakları ve gözlükleri vardı. Yetişkin Colton, Adonis'in bir mankenden bebek sahibi olmuş ve iyi bir önlem için gamzelerini eklemiş gibi görünüyordu.

Yüce İsa.

Ciddi bir sırtışla başını salladı, kolunu kaldırdı ve kaslarını esnetti. Gri bir tişört giymişti, karın kasları kot pantolonunun hemen üzerinde açıktaydı. "Spor yapıyorum. Artık sakal da bırakabiliyorum."

"Tebrikler," dedim homurdanarak. Kaşlarımı kaldırarak kapının pervazına yaslandım. "Seni görmek sürpriz oldu."

"Ben de aynısını söyleyebilirim," dedi rahatlariken. "Sormak zorundayım. Bu araba senin mi?"

Değerli Corvette'ime baktım ve başımı salladım. "Gurur ve neşe kaynağım." "Bir tur atmama izin vermezsin herhalde?"

"Hayatta olmaz," diye güldüm.

Parmaklarını şıklattı ve bana çocuksu bir gülümseme verdi. "Yine de sormaya değer. Seni şaraphaneye davet etmek istedim. Kasabanın biraz dışında ama herkesin takıldığı bir yer. Eski Harlow ahır. Orayı harika bir mekâna dönüştürdük. Eminim tanıdık yüzler olacaktır."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Buna hazır olduğumdan emin değildim. Uzun zaman önce tanıdığım insanları görme fikri beni kaşındırıyordu.

"Baskı yok," diye ekledi çabucak. "Gerçi... büyükannen geçici olarak çalışabileceğin bir yer aradığını söyledi. Bar için eleman aradıklarını biliyorum."

Lanet olsun, tatlım. Tek bir yorumumla aradığıma ikna oldu. Hâlâ bir seyahat yazarıydım; sadece kendimi toparlayana kadar ara vermişim. Tina olan biten her şeyi biliyordu ve biraz zaman geçirmem için beni resmen kovmuştu. Ayrıca, yıllardır benimle çalışıyordu. Olabildiğince çabuk geri döneceğimi biliyordu.

Homurdandım ve başımı salladım. "Çalışmak için bir yere ihtiyacım yok. Hâlâ bir işim var. Sadece biraz ara veriyorum. Gerçi..." Sustum. Tüm sırlarımı Colton'a açıklayacak değildim ama bu küçük kasabada yapacak bir şeyler bulamazsam çıldıracaktım. "Yerimde duramıyordum, belki..."

"Geçici bir çözüm olabilir," diye önerdi. "Çok kolay. Baskı yok." Onu dikkatle inceledim. "Ve orada mı çalışıyorsun?"

"Ben ortak sahibim," dedi. "Ama büyük patron da orada olacak. Sizi tanıştırayım."

"naziksin," dedim. Düşünerek alçak sesle mırıldandım.

Çalışmama gerek yoktu. Ama eğer uzun süre kalmayı planlıyorsam, büyükannemin evinde oturmak beni delirtecekti. Yine bir barda çalışma fikri kulağa hoş geliyordu. Farklı, meşgul ve beni delirmekten alıkoyacaktı. Zaten bütün gün evde oturup makale yazamazdım, özellikle de seyahat edemezsem.

Belki cinayeti unutmama yardımcı olurdu. Sertçe yutkundum.

"Buranın adı ne?"

Büyük bir balık yakalamış gibi gururlu görünüyordu. "Citrus Cove Wine & Ciders. Saat 18:00'de gelin. Cuma günleri taco kamyonu var. Canlı müzik. Sammy Harlow'u hatırlıyor musun? Şarkı söyler, gitar çalar ve *gerçekten* iyidir. Söz veriyorum eğlenceli olacak."

"Bunu ." Kesinlikle söz vermiyordum.

Başıyla onayladı ve verandadan geri çekildi. "Seni görmek güzel, Haley. Umarım iyi sebeplerden dolayı buradasın."

Giderken hiçbir şey söylemedim. Kamyonetine bindi ve sessiz sokakta gözden kayboldu.

O hâlâ Colton'dı. Arkadaş canlısı, rahat ve olması gerekenden daha gözlemci. Ondan hiç nefret etmemiştim, sadece en iyi arkadaşıydım.

İçimi çektim ve omuzlarımı yuvarladım.

18:00.

Bu da bana giyecek güzel bir şeyler bulmam için birkaç saat kazandırdı.

Eğer büyük bir giriş yaparsam, bu kimsenin unutamayacağı türden bir giriş olacaktı.

* * *

Citrus Cove Wine & Ciders, Harlow Farms'ın kenarında yer alıyordu. Üzerinde yeni boyanmış büyük bir ahşap tabela ve dolu bir otoparka giden toprak bir yol vardı.

Arabayı en arkada boş bir yere çektim ve birkaç saniye daha radyoyu dinledim, en sevdiğim şarkılardan birinin nakaratını bitirdim. Radyoyu kapatıp dışarı çıktım ve şeftali rengi bulutlara baktım. Güneş batmaya başlamıştı, ağustos böceklerinin zonklayan uğultusu bir marş halinde yükseliyordu.

Bir Teksas günbatımını yenmek zordu. Burada olduğum için çok mutlu olmayabilirdim ama yine de gülümsemekten kendimi alamadım.

Midem bir parti ya da sosyal etkinlikten önce her zaman yaptığı gibi küçük bir takla attı.

Arabanın kapısını çarparken çantamı kaptım ve vücuduma astım. Kolsuz, kiraz kırmızısı bir elbise ve bana biraz daha fazla boy veren sandaletler giymiştim. Keten rengi saçlarım uzun bukleler halinde kalp şeklindeki yüzümü çerçevesiyordu. Bukleler eskiden asi ve çok fazla stres kaynağıydı, ancak son on yılda onları nasıl evcilleştireceğimi ve kucaklayacağımı öğrendim. Hindistan cevizi yağı bir nimetti; düz ütüler ise cehennemden gelmişti.

Seksi görünüyordum. Bunu biliyordum, hissediyordum ve kendime olan güvenimin bir zırh gibi üzerimden kaymasına izin veriyordum.

Otoparkı geçip n kapılara doğru ilerlerken midem sinirden zangır zangır titriyordu. Eski Harlow ahırının kemiklerini h  l   g  rebiliyordum ama çok g  zel bir  ekilde yeniden d  zenlenmi ti.  eri adımımlı attığımda ah ap kokusu burnuma çarptı. Y ksek tavanlar, hareketli devasa bir bar ve açık cam kapılara doğru uzanan uzun koltuk sıraları. Arka taraftaki g  verteyi g  rebiliyordum, eski ahır m  zik sesleriyle dolup ta ıyordu.

G  zel bir yerdi. Cehennemin ortasında olmasaydı, Hill Country'de ziyaret edilecek bir yer olarak bile tavsiye edebilirdim.

Yumu ak bir ıslık dikkatimi çekti. Saçıma baktım ve Colton'ı bir masada g  rd  m. Bana el salladı ve yanıma gelmemi i aret etti. Ona doğru atıldım ve hemen etrafında oturanlar tarafından kar ılandım.

Y  zlerden birkaçını tanıdım, birkaçını tanımadım.

Colton sırtımı sıvazlayarak, "Haley Bently kanlı canlı kar ınızda, millet," diye anons etti.

 ki kadın birbirine sokulmu tu. Yanlarında ba ka bir çift oturuyordu.

"Tanrım, çok g  zelsin. Beni hatırladın mı bilmiyorum, ben Katie," dedi sağımdaki platin sarı ını.

"Tabii ki biliyorum." G  l  msemesine kar ılık verdim. Katie Mays. Benden bir ya  b  y kt  , tatlıydı, akıllıydı, hayatım boyunca en az   kez kustuğunu g  rm    olsam da iyi bir kızdı. "Seni tekrar g  rmek g  zel."

"Ben de seni g  rd  ğ me sevindim tatlım. Bak!" Bana sırtıttı, g  zlerinin kenarları kırırırken elini kaldırdı ve b  y k, parlak bir ta  g  sterdi.

"Hadi ama Katie," diye inledi Colton. " imdiden o lanet elması mı aldın?"

Katie'nin yanında oturan kadın ka larını oynattı. "Bana hava atması ho uma gidiyor Colt. Benim adım Anna," diye ekledi bana g  l  mseyerek.

"Daha ilk ikilerinizi bile bitirmediniz ama  imdiden *uygunsuz* davranmaya ba ladınız," diye alay etti masadaki diğer kadın. "Ben Tabby. Bu da Marco." Tabby elini uzattı, Marco selamlamak için ba ını sallarken ben de elini sıktım.

"Seni hatırladığımdan emin değilim," dedim.

"Marco birkaç yıl burada ya adı ve sonra Austin'e ta ındı,  u anda ya adığımız yere."

"G  zel," dedim. "Austin çok g  zel."

Marco, "Ev fiyatları bu kadar y ksek olmasaydı daha da g  zel olurdu," diye homurdandı.

Tabby onun göğsünü okşadı ve bana göz kırptı. "Daha yeni bir ev aldık. Bunu hissediyoruz."

"Kira hiçbir zaman ucuz değildir," diye kabul ettim. "İpotek de öyle."

Sohbetin rahatlığına kapıldım. Herkes çok rahattı ve ortam çok hoştu. Kendimi ara sıra etrafıma bakarken buldum, hala binayı inceliyordum. Yıllar önce burada gizlice (o kadar da gizlice değil) verilen partileri düşünmemek elde değildi.

Geri dönmek garipti. Ama beklediğim kadar da kötü hissettirmedi. "Austin diğer pek çok yerden daha iyi," dedi Anna. "Sen...'den misin?" "Bir süredir Baltimore'da yaşıyorum," diye açıkladım. "Çok seyahat ediyorum Yine de."

"Evet," dedi Katie gülümseyerek. "Yazılarınızı internetten takip ediyorum. Ve Instagram'ınızı."

"Oh!" Şaşırmıştım.

Anna bilmiş bir gülümsemeyle, "Havalı görünmeye çalışıyor ama aslında balayımızı senin tavsiyelerine göre planladık," dedi. "Avrupa'da bir geziye çıktık ve hatta Yunanistan'daki o kafede durduk."

"Buna bayıldım," dedim. Ve sevdim de. İçime bir sıcaklık yayıldı ve kendimi daha da rahatlamış hissettim. Makalelerim hakkında bir şeyler bilen birine rastlamam nadirdi, bu yüzden önerilerimi takip ettiklerini duyunca başım döndü.

O kadar da kötü değil.

Colton sözümüzü kesene kadar birkaç dakika onlarla havadan sudan konuştum. "Patronu görüyorum. Gidip onu getireyim de şu geçici işi alabilesin."

Katie homurdandı. "Colt, kesinlikle-"

"Seni seyahatin cazibesinden uzaklaştırabileceğimizden şüpheliyim. Bu gece yardıma gerçekten ihtiyacı olabilir," diye araya girdi Colt.

Katie onunla alay ederek yüzümü buruşturdu. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ve soracak zamanım da yoktu. Colton beni masadan uzaklaştırarak barda sıra bekleyen insanların arasından geçirdi.

"Haley!"

Tanıdık sesle arkamı döndüm, kimi tanıdığımı bulmak için yabancıların başlarının üzerinden baktım. Aniden döndüm ve bir duvara çarparak irkildim - içinde bir sürü elma şarabı bulunan bir duvara.

Öne doğru uçup elbisemin üzerine döküldüklerinde nefesim kesildi. Cam yere çarptı, tahtanın üzerinde parçalandı ve ayak bileklerimi yaraladı. A

Etrafımda bir dizi lanet parladı.

Büyük, sert eller kollarımı kavradı. "İyi misin?"

Başımı kaldırdım.

Ve doğruca lisedeki eski kabadayımın gözlerinin içine.

OceanofPDF.com

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

cameron

HALEY BENTLY muhteşem bir kadın yerine bir çingiraklı yılan olsaydı, ölü bir adam olurdum.

Belki de her halükarda gidiciydim.

Koyu kahverengi gözleri zehirle yanıyor, elma şarabı güzel kırmızı elbisesinden aşağı akıyordu.

Ellerimi çektim, kulaklarıma kan hücum ediyordu. *Lanet olsun, bu öylece olmadı. Bütün uçuşu onun üzerine yıkmadım.* Tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum; stres, utanç ve ne olduğunu anlayamadığım bir şeyin karışımıydı bu.

"Burada görececek bir şey yok," diye bağırdım, kalabalığa bakarak. Herkes içkilerine döndü ve sohbet yeniden başladı. Dikkatimi tekrar ona yönelttim, dalgalar halinde yayılan öfkenin acı verici bir şekilde farkındaydım.

Bakışlarım vücudunda gezinirken çenesi sertleşti.

Birdenbire ortaya çıkmıştı. Bir an, gecemizin ne kadar yoğun geçeceğini ve bu içkileri bir masaya nasıl götürmem gerektiğini düşünüyordum; sonra, *onunla* çarpışıyordum.

Haley her zamanki gibi göz kamaştırıcıydı, ama o garip ergen hareketleri yoktu. Omuzları geriye çekilmiş, yüzü meydan okurcasına yukarıya doğru eğilmişti. Kulaktan kulağa yayılan dedikodular onun dünyayı dolaşan bir kadın olduğunu söylüyordu. Makaleler yazıyor ve her zaman istediği şeyi yaparak hayatını kazanıyordu ve ben bunu görebiliyordum. Belki çok şey değişmişti ama bakışlarındaki o öfke parıltısı kesinlikle değişmemişti.

Kan damlaları yerdeki elma şarabıyla birlikte dönüyordu.

"Siktir," diye mırıldandım. Camın bir kısmı ayak bileklerini kesti.

Bu onunla tekrar karşılaşabileceğim en kötü yoldu.

"Havlularımız var!" Colton seslendi. Kafamı kaldırdığımda onu ve küçük kardeşim Sammy'nin havlularla koşuşturduklarını gördüm.

"Kanaman var. İlk yardım çantasını getireyim. Benimle gelebilir misin?" diye sordum.

Ona doğru uzandım ama o bir adım geri çekilerek dokunuşumdan kaçtı.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi sertçe, onlar bize doğru gelirken.

Colton ve Sammy şaşkın şaşkın bakıyorlardı, ikisi de orada aptal gibi duruyordu. Onu süzüyorlardı. İkisini de yumruklamak istedim.

Sammy hepimizin en uzun boylusuydu ama onu selamlarken başını eğdi.

"Merhaba Haley," dedi Sammy, parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek. "Seni görmek güzel. İyi misin?"

Ona bakışını beğenmedim.

Colton'ın ona bakışı da hoşuma gitmiyordu. Ben bir erkektim ve ikisini de kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. Onun ölümüne muhteşem olduğunu düşünüyorlardı, çünkü öyleydi ve merak ediyorlardı. Ve onlara baktığında, bu bir parça nefretle değildi. Biraz temkinli bakıyordu ama bana karşı beslediği sıcaklık gibi değildi.

Çenem sertleşti, öfkem çoktan yükselmişti. Ona değil elbette. Ama henüz gözlerini ondan ayırmamış olan iki mankafaya.

"Ben iyiyim," dedi kardeşime bakarak. "Seni görmek güzel Sammy. Sanırım daha da uzamışsın."

Sırıttı. "Altı beş ve bu yalan değil." Kadın

homurdandı. "Sana inanıyorum."

Colt kayıtsızca, "Böyle planlamamıştım ama patron bu," dedi. Biraz fazla rahat.

Nasıl bir oyun oynuyordu? Ona ters ters baktım ama beni görmezden geldi.

Haley de ona ters ters baktı. "Colton, senin canlı canlı derini yüzüp kızartacağım."

Adam güldü. Kız ters ters bakmaya devam etti.

"Haley, bence seni son gördüğümünden daha güzelsin," dedi Sammy, iltifatı sıcak ve içtendi.

Bu onu neşelendirdi. Ona gülümsedi. "Nasıl olduğunu anlıyorum. İyi polis, kötü polis."

"Sadece söylüyorum," diye alay etti Sammy. "kamaştırıcısın. Sonsuza kadar Citrus Cove'da kalmayacağına emin misin?"

"Sammy Harlow, ne zaman bu kadar apkın oldun?"

Kolay akalaşmaları beni çileden çıkardı. şakağım zonkladı. Ellerim büküldü. Daha fazla dayanamadım.

Başka bir şey söylemeden, benden kilisedeki kadınların şeytan' nefret ettiğinden daha fazla nefret eden kızı kucağıma aldım. Evin arka tarafına doğru ilerledim, onu tekmeleyerek ve bağırarak kapılardan içeri aldım.

"Cameron Harlow, taşaklarını tekmelemeden önce beni yere bırak! *İndir beni!*"

Onu sıkıca kavradım. "Sakin ol, hayatım. Sadece seni iyileştirmek istiyorum." Sesim Güneyli bir laissez-faire'di, ama bu hissettiklerimin yakınından bile geçmiyordu. Bu ılgınlıktı. Onu lanet bir mağara adamı gibi götürüyordum. Ne halt ediyordum ben?

Ofise ulaştım ve kapıyı tekmeleyerek açtım, sonunda onu yere bıraktım. Başının tepesi çeneme kadar geliyordu ama kendini taşıma şekli benden daha uzun olduğunu hissettiriyordu.

"Ne kadar da yüz­süz­sün." Kükredi. "Bana böyle davranmaya nasıl cüret edersin? Burası Vahşi Batı değil."

Olmak üzereydi. Onunla ilgili bir şey beni her zaman sinirlendirmişti - o zamanlar pek çok şeydi ama şimdi bir yetişkin olduğum için bunun ne olduğunu anladım.

şehvet. Saf, basit ve tehlikeli.

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum." Her kelimeyi telaffuz ettim. "Ve ben kendime bakmakta iyiyim."

Saçmalık.

"Otur," dedim, sandalyeyi işaret ederek.

Ofis sade ve bakımlıydı, sandalyeyi de annem seçmişti. Dekorla ilgili her şeyde gözü vardı.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok," diye tersledi.

"İyi olduğundan emin olmam *gerek*," diye homurdandım ve masama gidip ilk yardım çantasını çıkardım. "Elbise için özür dilerim." Güzel bir elbiseydi. Gerçekten güzel bir elbise. Aslında Haley insanı geceleri uykusuz bırakacak türden bir güzelliğe sahipti.

Hay sikeyim. Kendimi yeniden ergen gibi hissettim. İlk yardım kutusunu açarken el yordamıyla kullanabileceğim her şeyi çıkardım. İhtiyacım olan her şey var mıydı? Daha büyük bir kit almayı düşünmeliydim. Ya-

"Cameron, ben iyiyim. Yardımını istemiyorum. Şu anda bu eyalette görmek isteyeceğim son orospu çocuğu sensin. Ben gidiyorum," diye tersledi ve kapıya doğru yöneldi.

"Kadın, eğer oturup iyi olduğundan emin olmama izin vermezsen, büyükanneni arayıp dikiş atılması gerektiğini söyleyeceğim."

Haley nefes almakla köşeye sıkışmış bir kedinin tıslaması arasında bir ses çıkardı. "Buna cesaret edemezsin."

"Yapardım amina koyayım."

Bakışlarımı kaldırdım ve onunkilerle buluştum. Yanakları kızarmıştı, kollarını kavuşturmuş ama göğüslerini kapatmamıştı... Meme uçlarının dış hatlarını görebiliyordum.

Tanrı yardımcım olsun, cehenneme gidiyordum.

Boğazımı temizledim. "Üşüdün mü?"

Bana baktı ve sonra başını sallayarak yere baktı. "Nefret şu anda hissettiklerim için fazla nazik bir kelime."

Evet, bunu sormak yanlıştı. Hay sikeyim. Bay Smooth şu anda neredeydi? Odadaki her kadınla flört edebilen adam? Nasıl baştan çıkaracağımı biliyordum. Nasıl kur yapılacağını biliyordum. Ama onu son gördüğümünden beri öğrendiğim her şey pencereden uçup gitmişti.

Yine her şeyi berbat ediyordum.

Onu bir daha görürsem, işleri yoluna koyacağıma dair kendime yemin etmişim. Ona bir pislik olmadığımı gösterecektim. Ve ona yaptığım her şey için üzgün olduğumu.

Ama işte yine ortalığı karıştırıyordum.

Tekrar ayak bileklerine baktım ve sessizce küfrederek tüm seti kaptığım gibi ona doğru koştum. "Otur. Lütfen."

Yere baktı ve solgunlaştı, omuzları sertleşti. "Oh." "Oh doğru," dedim.

Bardak ona iyi gelmişti. Sandalyeye oturdu ve ben de dizlerimin üzerine çöktüm, üzerime kan bulaşmasını umursamadan. Bu benim hatamdı. Hepsi benim hatamdı. Ayrıca, kamyonda yedek kıyafet bulunduruyordum.

Sol ayak bileğine uzandım ve sandaletini çıkardım, bir paket antiseptik havlu açarken yüzümü buruşturdum.

"Çok fazla kan var," diye fısıldadı.

Ona baktım. Her saniye biraz daha solgunlaşıyordu. Göğsüm sıkışırken, gevşek bir altın kıvrımı geri çekme dürtüsüyle savaştım. O çok

Çok güzeldi, nefesimi . *Dünyadan Cam'e, sık kafalı.*

"Kan seni bayıltıyor mu?"

"Eskiden yapmazdı."

Sesi şimdi çok uzaklardan geliyordu. Ona baktım, ne yapacağımdan emin değildim. "Kullanmadım" derken neyi kastediyordu? Ne olmuştu?

Gözleri donuklaştı, dudakları birbirine yapıştı.

Hay sikeyim. Böyle görünmektense onu kızgın ve küfürbaz görmeyi ederim.

Onunla aramı düzeltme şansımı çoktan berbat ettiğim için, onu bu trans halinden çıkarabilecek ilk şeyi söyledim. "Partide kafana bira döktüğüm zamanı hatırlıyor musun?" Ayağını kucağıma çekerken sordum.

Bir tıslama sesi çıkardı, yüz ifadesi ölümcül bir hal aldı. "Evet. Nasıl unutabilirim ki? Bu bir kızın hatırladığı şeylerden biri. Suratına yumruk attığım zamanı hatırlıyor musun?"

Duruma rağmen gülümsedim. "Sen de çok iyi bir yumruk attın."

Bileği avuçlarımla içinde incecekti. Kan hâlâ kulaklarıma hücum ediyor ve aşağıya doğru akıyordu. Hanımeli ve yasemin gibi tatlı kokuyordu.

"Hunter bunun için beni fena benzetmişti," dedim, mizahtan uzak bir kıkırdama çıkararak. *Kendini kontrol altına al.* Ben kanı silip camdaki çentikleri temizlerken o hareketsiz kaldı. En azından kırıklardan hiçbirini yapışmamış gibi görünüyordu. "Bunu hak ettim. Ambulans çağırmamı ister misin? Ya da seni acil servise götürmemi?"

Bir süre sessiz . İki. "Hayır," dedi kararlılıkla. "Acil servis yok. Soru sormak yok. Şu anda buna ihtiyacım yok. Ve evet. Bunu hak ettin. Kumaştan bira kokusunu asla çıkaramadım ve bir tane daha alabilmek için iki hafta boyunca fazla mesai yapmak zorunda kaldım." Homurdandı. "Bu kadar ucuz bir şey için bu kadar çok çalışmam gerektiğini düşünmek. Ve o gece dışarı çıktığımız için Honey'nin cahil olduğunu düşündüm."

Burnumu çekmekle yüzümü buruşturmak arasında kaldım. Homurdanıyordum çünkü büyükannesini kandırabilen biri mutlaka bir dahi olmalıydı. Ve irkildim çünkü Haley'e yaptıklarım yüzünden kendimi aptal gibi hissetmekten asla vazgeçmeyecektim.

Ailem zengin sayılmazdı ama para için asla zarar etmezdik. Bir giysiyi mahvettiğimde, yenisini almak için asla çalışmak zorunda kalmazdım. Fark ettiğimden daha fazla zarara yol açmıştım.

"Hastane olmadığına emin misin?"

"Evet," dedi. "Sen elinden geleni yap, ben de gideyim. Daha da iyisi, bırak gideyim, ben kendim hallederim. Kendi yara bandımı kendim takabilecek durumdayım."

"İyi olduğundan emin olmak istiyorum," diye ısrar ettim. "Bunu yapabileceğine eminim ama bu benim işim ve olanlar için kendimi kötü hissediyorum. Dikkat etmedim."

"Senin merhametine ihtiyacım yok."

Tanrı aşkına. Kazanamadım.

Bir yığın Hello Kitty yara bandı çıkardım ve kaşlarımı çattım. Lanet , gerçekten kazanamazdım. "Bunlar buraya nasıl girdi?"

O baktı. Ben de baktım.

"Bu bir şaka mı?" diye fısıldadı.

"Hayır. Yemin ederim bunları buraya ben koymadım." Aynı zamanda tıbbi malzemelerden de sorumlu olan ve Haley'i bu gece davet eden ortak sahibimi öldürecektim.

"kıyafetlerle oraya çıkamam. Zaten aşağılandım."

"Sen mi? Hayatım, kimse senin hakkında bir şey düşünmeyecek. Seninle karşılaşan benim."

"Bunu bilerek mi yaptın?"

Bu acıttı. Ona baktım, bir öfke kıvılcımı hissettim, ama kendime duyduğum hayal kırıklığıyla çabucak söndü. "Hayır," dedim, çenem gerilmişti. "Bunu asla yapmam. Sana söz veriyorum, gibi bir canavar değilim. Ben bir pislik değilim."

Kesinlikle ikna olmamıştı.

İpeksi bir kıvrım daha serbest kaldı ve onu geri itme dürtüsüyle savaştım. Bunu denersem çenemi kıracaktım gibi bir his vardı içimde.

Sıkılmış dişlerimin arasından tıslayarak, "Sanırım bunlarla gitmek zorunda kalabilirsin," dedim. Kutunun geri kalanını boş yere karıştırdım. "Eminim Colton bunları şaka olsun diye koymuştur."

"Acele et. Eve gidip temizleneceğim. Büyükanneimin kan görmesini istemiyorum."

"Sert kız," diye mırıldandım. Yüzlerce Hello Kitty yara bandını ayak bileklerine stratejik bir şekilde yerleştirirken ellerim biraz daha hızlı hareket etti. Sonuncusunu yerleştirip ayağa kalktığımda yumuşak bir nefes verdi. Sandaletlerini kaptı ve başını salladı, nefesinin altında erkekler hakkında mırıldandı.

Ona baktım. İyi bir adam olsaydım, ona bu açıdan bakarken sikim kot pantolonumun içinde sertleşmezdi.

Ama belki de iyi bir adam değildim. Fermuarım patlamak üzereymiş gibi hissediyordum ve bulunduğu yerden anlamaması için dua ediyordum.

Haley Bently'nin önünde diz çökmüştüm ve o kadar kızgın görünüyordu ki tükürebilirdi ama ben o kadar tahrik olmuşum ki burada diz çökmüşken bile boşalabileceğimi hissediyordum.

"Hiçbir şey için teşekkürler. Ben şehirdeyken yoluma çıkma."

Beni orada diz çökmüş halde bıraktı.

"Siktir," diye nefes aldım.

Tam bir felaketti. Geçmişini düşünerek gözlerimi kapattım. Çok uzun zaman önceki o lanet partiyi. Sadece bir bulanıklıktı ama iki şey hatırlıyordum. Onun bir şeftaliden daha güzel görüldüğünü ve ağabeyimin hayatımızda ilk kez beni gerçekten dövdüğünü. Bu anı beni çok etkiledi.

"Hunter! Sadece şaka yapıyordum!"

Hunter beni bir meşe ağacına doğru itti, yumruğu karnıma öyle sert vurdu ki kustum. Onu daha önce hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Beni tekrar ağaca çarptı, yumruğu doğrudan çeneme çarptı. Kulaklarım cınlıyor, kaslarım zayıflıyordu. Sarhoştum ve o benden daha güçlüydü.

Sesini alçaltarak beni kendine çekti. "Eğer seni bir daha bir kızla böyle konuşurken ya da taciz ederken yakalarsam, seni gömerim Cam. Annem seni bundan daha iyi yetiştirdi. Hiçbir kardeşim böyle davranmayacak, anlıyor musun?"

Ona baktım, burnumdan sıcak kan akıyordu.

Saçlarımı kavradı ve kısık bir hırıltı çıkardı. "Anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım. "Sadece bir şakaydı."

"O kızın parası yok," diye tersledi Hunter. "Gidip yeni kıyafetler alamaz. Büyükannesinin bu yıl emekli olması gerekiyordu ve onun yerine onları büyütebilmek için üç işte çalışıyor. Seni hiç böyle zalim görmemiştim ve bir daha da görmeyeceğim. Çünkü eğer görürsen, Tanrı'yla tanışacaksın."

"Hey, bu da neydi böyle?"

Kapı aralığına doğru baktım ve Sammy'yi orada görünce gözümü kırptım. O da benim gibi uzun boylu ve zayıftı ama benim siyah saçlarım kısa kesilmişken onunkiler uzun ve dalgalıydı. Hunter'ın yıllar önce yaptığı gibi bana ters ters baktı. Of

Elbette hepimiz savaşmış, affetmiş ve unutmuştuk. Biz kardeştik. Baştan sona Harlow'lardık.

"Ne demek istiyorsun?" Homurdandım, sonunda ayağa kalktım. En azından artık ereksiyon halinde değildim.

"Ne demek istiyorsun? *Ne demek istiyorum?* Haley ile az önce ne oldu? Sanki sen yanlış bir şey yapmışsın gibi binadan kaçtı. Burası artık lise değil, Cam."

"Siktir git," diye hırladım, hemen suratım asıldı. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Doktora gitmemekte çok ısrarcı olduğu için kesiklere pansuman yaptım. Ve birisi tüm yara bantlarımızı çocuklarıinkiyle değiştirmiş."

Ben temizlik yaparken Sammy kollarını kavuşturdu. "Çok fazla çalışıyorsun." "O zaman gevşekliği topla," diye . İkimiz de nefeslerimizi tuttuk.

bir an için, ve sonra iç çektim. Parmaklarımı saçlarımin arasında gezdirerek bir tür denge bulmaya çalıştım. Haley ile aynı havayı solumak bile beni alt üst etmişti. "Özür dilerim. Stresliyim. Onu görmek... bambaşka bir şeydi. Hunter dönene kadar her şeyi ayakta tutmaya çalışıyorum. Annem ve babam da önümüzdeki hafta dönecekler, böylece çiftlik için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Sammy, "Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa istemeniz yeterli," dedi. "Bu hafta programımı değiştirmeye çalışabilirim. Ama Colt Haley'i işe alman gerektiğini düşünüyor, ben de aynı fikirdeyim. Tabii o da istekliyse."

"Sanırım Haley şeytan için çalışmayı tercih eder," diye iç geçirdim, ellerime bakarak.

Sammy homurdandı. "Belki de ona çiçek göndermelisin. Ve bir hediye kartı."

"Belki," diye mırıldandım. "Temizlenmem ve oraya geri dönmem gerekiyor."

"Her şeyi . Bütün camları ve elma şarabını. İyi ki böyle bir yer bulmuşsunuz, çok kolay oldu. Colt ve ben de barda çalıştık. Gecenin geri kalanında ikimiz de kalabiliriz."

Başımı salladım, gevşedim. "Neden o?"

"Neden Haley?"

"Evet. Onu neden işe alayım ki? İkiniz de öyle düşünüyor gibisiniz. Eminim başvuracak başkaları da vardır."

"Tabii, eğer onları TABC kursuna sokmak ve satış için reşit olmayanlara lisans istiyorsanız."

Homurdandım. "Oh, hadi ama."

"Ya da daha da iyisi, Betty Jacobs'un Pazar okulu derslerine ara vermek istediğini duydum. Onu işe alabilirsin. Düşünebiliyor musunuz? Buradaki herkesin günahkâr olduğunu ve tövbe etmeleri gerektiğini anlatırken bir yandan da onlara bir bardak kırmızı şarap doldururdu."

İkimiz de aptal gibi sırttık. Yaşlı Betty'nin içki içtiği fikri, Haley'e çiçek gönderip ateşkes teklif etmeyi yeniden düşünmem için yeterliydi.

"Güzel kızların alkol sattığını biliyorsun. Ve Haley Bently seksi. Şehir yılları ona iyi geldi."

"Sanırım hep görünüyordu," diye mırıldandım.

Sammy kaşlarını kaldırdı, gözleri kısıldı. "Doğru. Demek istediğim, küçük bir kasabada yaşıyoruz. Herkesin zaten bir işi var. Ve kimse liselileri etrafta istemiyor. Onlar sadece gizlice içki içer ve aptalca şeyler yaparlar."

Haklıydı.

Bundan nefret ederdim ama o etti.

Haley gerçekten en iyi seçenektir. Evet diyeceğinden şüpheliydim. Bunun için bir nedeni yoktu, özellikle de kin beslediği biri olduğum için.

"Gece için çık. Tanrı aşkına, onun kanını yıka. Colton ve ben de çalışacağız."

Kardeşime uzun uzun baktım. Bir noktada tam bir yetişkin olmuştu ve bu beni hala bazen ürkütüyordu. Özellikle de *bana* ne yapacağımı söylediği zaman. "Bu gece benim gecem olacaktı," diye iç geçirdim. "İkiniz de izinliydiniz. Hepimiz zaten haftada beş gece çalışıyoruz..."

"Bunun için fazla büyüyünüz." Sammy omuz silkti. "Bu iyiye işaret. Üçüncü yıl ve belki de aileden olmayan bir yardımcı tutmanın zamanı gelmiştir. Ayrıca, tüm ekstra yardımlar şehir dışında. Kaleyi üçümüz tutuyoruz. Siktir et. Eğer onu işe almazsan, ben alacağım. Benden hoşlanıyor."

"Ben hallederim." Çünkü kardeşimin zorbalık yaptığım tek kızla yakınlaşması fikri beni kıpkırmızı yapmıştı.

Onun affını kazanacaktım. O elbiseden başlayarak.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

haley

Honey fark etmeden üst kata gizlice çıkmayı başardım. Banyo kapısını arkamdan kapattım ve nefes aldım. Küçük ve temizdi, duş perdesi manolya desenliydi ve duvarlar bebek pembesine boyanmıştı. Bu hafta başında bir satış cilt bakım ürünlerimden bazılarını almıştım ve şişeler küçük lavabonun üstünde sıralanmıştı, aşinalıkları beni topraklıyordu.

Citrus Cove benim için asla ev olmayacaktı. Çok az tanıdığım insanlarla bir şeyler içmeye giderken ne düşündüğümü bilmiyordum.

Az önce ne oldu öyle?

Lanet Cameron Harlow, işte .

Öfkeyle elbisemi çıkardım ve klozet kapağına oturdum, ayak bileklerime bakarken gözyaşlarımla savaştım. Hiçbir zaman kan gördüğümde irkilen biri olmamıştım ama neredeyse kendimi kaybediyordum. Cameron'ın bunları giydiği süre boyunca kendimi kaybetmişim.

Beni kadar.

İlk defa ondan bu kadar nefret ettiğim için mutluydum. Kanı düşünmeyi bırakmak için ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey buydu. Cinayeti. Ölürken sarıldığım kadını.

Vücudum titredi. Başka bir şey düşünmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Bir şekilde Cameron'ın bana ilk kez kötü davrandığı anı düşünmeye başladım.

"Herkes Haley Bently'ye hoş geldin desin. Kendisi yeni öğrencimiz."

Bayan Abbott varlığını duyururken Güneyli bir edayla konuşuyordu. Küçük sınıfın önünde durmuş, eski okulunun ne kadar büyük olduğunu düşünüyordum.

Annemin neden büyükannemle kalmamız gerektiğini söylediğini anlamıyordum. Birkaç gün önce bize veda öpücüğü vermişti ve onu her aramaya çalıştığımda telefonu açmamıştı.

Bayan Abbott beni nazikçe iterek, "Hadi yerine otur, Haley," dedi.

Sıraların arasında yürüdüm ve benden büyük bir çocuğun önündeki sandalyeyi seçtim. Bu okul o kadar küçüktü ki bazı sınıflarda birden fazla sınıf . Bana bakarken kızardım, gözleri bana mavi çiçekleri hatırlatıyordu. Koyu renk saçları ve bronz bir teni vardı.

Sertçe yutkunarak koltuğuma yerleştim. Yeni bir okula gelmekten nefret ediyordum ama en azından sevimli çocuklar vardı.

Öğretmen ev ödevleri ve dersler hakkında konuşmaya başladı. Bu bizim tarih dersimizdi ve Teksas tarihinin ortasındaydılar. Defterimi çıkarırken onu dinliyordum.

Üniversiteye gidebilmek ve buradan kurtulabilmek için iyi notlar almalıydım. Annemi gururlandırmak istiyordum.

Başımın arkasına bir şeyin çarptığını hissettim ve kaşlarımı çatarak buklelerimi okşamak için uzandım. Hiçbir şey hissedemedim, bu yüzden döndüm ve çocuğun sırtığını gördüm.

Kaşlarımı çattım ve Bayan Abbott'a yeniden odaklanarak geri döndüm. Pow.

Bu sefer elimi geri uzattım ve yapışkan bir şey hissettim. Elim çekerken . Sakız.

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Eğer saçıma yapışkan bir şey girerse, çıkması günler sürer.

Koltuğumda döndüm. "Ne oluyor be?" diye sordum.

Kaşlarını kaldırdı ve sakız paketini dosyasının altına yerleştirirken yumuşak bir kıkırdama çıkardı.

"Haley, bir sorun mu var?"

"Eğer beni ispiyonlarsan, ölürsün," diye fısıldadı.

"Burası anaokulu değil," diye tersledim, koltuğumda geri döndüm. "Az önce saçıma sakız yapıştırdı."

Sınıf kıkırdamaya başladı. Yanaklarım alev alev yanıyor, kalbim küt küt atıyordu.

"Sen öldün," diye fısıldadı. "Artık kimse senin arkadaşın olmayacak."

O haklıydı. Ondan sonra arkadaş bulmak benim için her zamankinden daha zor oldu. Ve o lanet sakızı saçımdan çıkarmak tam bir kabustu. Sarah saçımı kesmek zorunda kaldı ve saçım tekrar uzayınca kadar birkaç ay boyunca düzensiz kaldı.

Nefes . Nefes verdim. Ne bok kafalı.

Titremem durmuştu. Arkama yaslandım ve tavana baktım.

Bu geceden sonra kendimi yeniden yeni bir kız gibi hissettim. Ama en azından artık katili düşünmüyordum.

Citrus Cove Wine & Ciders'a gideli üç gün, sakın Teksas kasabasına döneli ise bir buçuk hafta olmuştu. Cam kesikleri çoğunlukla iyileşmişti ve ben de biraz daha alışmaya başlamıştım.

Sarah'dan hâlâ haber alamamıştım. "Günaydın, tatlım."

Honey mutfağa girdiğinde kahve cezvesinden başımı kaldırdım. Çoktan giyinmişti, parfümü yanmış kahve çekirdeklerinin cennet kokusunu bozuyordu.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ben sordum.

"Oh, evet. Bana bir fincan doldur. Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne gidip hâlâ araba kullanabildiğimi kanıtlamam gerekiyor. Bu çok saçma."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. "Kamyonetini alıyor musun?" "Elbette. Başka ne sürebilirim ki? Yürümeyeceğim."

Ona bir fincan kahve doldurdum ve gülümseyerek uzattım. "Bu şeyin hala çalıştığına emin misin?"

"Sahip olduğun o güzel arabadan daha iyi," diye dalga geçti.

Güzeldi. Corvette'im yetişkinlikte yaptığım en sevdiğim alışverişlerden biriydi.

Mutfak masasına yerleşip fincanını can simidi gibi tutarken kahvemden bir yudum aldım. Yorgun görünüyordu.

"Sen iyi misin?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Kız kardeşin aradı," dedi, sesi gergindi. "Çocuklar bu öğleden sonra geliyorlar."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Tabii ki hayır. Onları seviyorum. Biraz kabadayılar ama beni dinç tutuyorlar."

"O zaman nedir?"

Sessizdi. Ne söyleyip ne tırttığını görebiliyordum.

"David'le evlilik sorunları yaşıyorlar."

Gözlerimi kısmıştım. "Evlilik sorunları" geniş bir ifadeydi. "Ne tür *evlilik* sorunları?"

"Söylememem istendi." Dudakları gerildi, gözleri sadece öfke olarak okunabilecek bir şeyle yanıyordu. Yüzeyin altında kaynayan çok daha fazlası vardı "Orospu çocuğunun teki," diye mırıldandı sonunda, yumuşak ve öfke dolu bir sesle. Kahvesinden uzun bir yudum aldı ve pencereden dışarı baktı. Uzanıp şeffaf beyaz perdeyle oynadı.

"O iyi mi?" Kalbim çırpındı. Birbirimizden uzaklaşmış olabilirdik ama onu hâlâ seviyordum. Onu özlüyordum. Ve birbirimizden bu kadar uzaklaşmamış olmayı diledim. Ama farklı hayatlar yaşıyorduk. "İstersen çocuklara ben bakarım. Onlar benim yeğenlerim."

"Tatlım, onlar seni tanımıyor."

Kalbim sıkıştı. Haksız değildi. Son on yılda hayatımı nasıl yaşadığıma dair bir pişmanlığım varsa, o da yeğenlerimle bir ilişki kurmayı kaçırmış olmamdı. Hâlâ sahip olabilecekleri en iyi teyze olmak istiyordum. Ama ikisini de tanımaya başlamazsam bu gerçekleşmeyecekti.

"Bunu kötü anlamda söylemediğimi biliyorsun. Ama o çocuklar sadece senin adını biliyorlar."

"Birkaç kez telefonda konuştuk." "Beş yaşındayken. Şimdi on yaşındalar."

İkimiz de sessizdik. Döndüm ve kendime biraz daha kahve doldurdum, gözyaşlarımı geri kırıyordum. On iki yılın diktiğini sandığım tüm yaralarımın suçluluk duygusu fışkırıyordu. Ama dikişler yırtılabilirdi ve burada olmak tam da bunu yapıyordu.

Mutfak masasına gidip karşısına oturdum ve elini uzattım. Daha önce defalarca benimkini sıkıttığı gibi sıkıttım.

"Gitmiştim," dedim. "Gittiğimi biliyorum. Tatilleri kaçırdığımı da biliyorum. Daha yeni gittiğimi biliyorum."

"Neden yaptığını anlamıyorum." Gözlerimin içine bakmıyordu, bakışları pencereye sabitlenmişti.

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadım. "Kendim için dışarı çıkmalıydım. Kendimi bulmak için dışarı çıkmam gerekiyordu. Burada kapana kısılmış gibi hissediyordum. Böyle bir yere asla uymayan yanlarım var ve kendimi kurtarabilmemin tek yolu buradan ayrılmaktı."

"Biliyorum," dedi. "Ve seninle ve tüm başarılarınla gurur duyuyorum. Dünyayı dolaştın. Ailemizin kalıplarını kırdın. Üniversiteye gittin ve iyi bir iş buldun. Hepsini kendi başına yaptın. Asla tek kuruş istemedin."

"Ben yaptım." Sertçe yutkundum. "Benim için elinden gelen her şeyi yaptın. Ne kadar çok çalıştığını hatırlamadığımı sanma. Bizi geçindirmek için üç işte çalıştın. Annem öldüğünde arkasında bir sürü maddi yük bıraktı. Bunun üstesinden geldin, bu evi korudun ve onun yasını tutarken torunlarını büyüttün. Sahip olduğum gücü en iyilerden öğrendiğim için kazandım."

Başını salladı, omuzları çökmüştü. "İkiniz için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Tanrı biliyor ki annenize karşı yanlış bir şey yaptım. Bana ihtiyacı olduğunda yanında olamadım. Bazen size karşı da hata yaptığımdan endişeleniyorum. Sizi bağladığımdan, üzerinizde çok fazla baskı oluşturduğumdan. Sarah için endişeleniyorum." Sesi kesildi ve nefes alarak bana baktı. "Seni seviyorum. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok. Tekrar uçup gideceğini biliyorum ama evde olduğun için mutluyum. Kısa bir süre için bile olsa."

"Ben de evde olduğum için mutluyum," diye fısıldadım. "Gidebileceğim tek yer burasıydı."

"Her zaman rica ederim," dedi ve karşılığında elimi tutup sıktı. "*Her zaman*. Ne yaparsan yap ya da Sarah'yla nasıl kavga edersen et, evimde her zaman hoş karşılanacaksın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. Gözyaşlarım düşmeden önce gözlerimi silerek geri çekildim. İkimiz de kendimizi toparladık. "Peki, çocuklara nasıl yardımcı olabilirim?"

"Peki. Geldiklerinde burada olabilirsin. Biraz pizza sipariş ederiz ve ne olacağını görürüz."

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

Kapı çalındı ve ardından zil sesi evin içinde yankılandı. Ayağa kalkmaya başladım ama o elini sallayarak benden önce yerinden fırladı.

"Anladım," dedi.

O ön kapıyı açarken ben de kendi kendime mırıldanarak yerime yerleştim. Kahkahasını duydum, bir erkeğin yumuşak bariton sesi onu takip ediyordu.

Birkaç dakika içinde elinde Saks Fifth Avenue'dan bir hediye çantasıyla geri geldi, gözleri parlıyordu. "Cam'le gideceğinizi söylememiştin."

"Gidiyor musun?" Kaşlarını çatarak yineledim. "Cehenneme mi gidiyorsun?"

"Hayır," diye kıkırdadı ve çantayı masanın üzerine koydu. "Cuma gecesi onun şaraphanesine geldiğini söyledi. Demek oradaydın, öyle mi?"

Sorgulamayı fark ettim. Çantayı bana doğru kaydırды, açıkça açmamı istiyordu. "Senin için bir hediye. 'Ateşkes teklifi' olduğunu söyledi. Eğer Saks Fifth Avenue'den aldıysan, kendine bir erkek arkadaş bulmuşsun gibi görünüyor."

Bana kaşlarını oynattı, ben de başımı salladım. "Aklına bir şey gelmesin. Eminim çantayı tekrar kullanmıştır." Cuma gecesi olanları ona anlatmamıştım ve anlatmayı da düşünmüyordum.

Bir süre çantaya baktım ve içimden küfrettim. Ayağa kalktım ve üstünden çıkan kağıt mendili çekip bir not çıkardım.

Mahvettiğim ikinci elbise. İkisi için de özür dilerim. Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum ama umarım bu bir başlangıç olur.

- Cam

Vay anasını. Çantanın içine baktım ve sadece göz kırptım.

Bu orospu çocuğu.

Çantayı tekrar kullanmamıştı.

Elimi uzattım ve diğer elbisemle aynı renkte olan vişne kırmızısı bir elbise çıkardım, tek farkı kumaşının çok daha yumuşak olmasıydı. Hemen fiyat etiketine uzandım, ama onu yırtıp atmıştı.

Piç kurusu.

Kumaşın açılmasına izin verdim ve bir nefes çektim. Mükemmeldi. Mükemmel beden, mükemmel kesim. Önü ve arkası V yakaydı ve cepleri vardı.

Bana cepli bir elbise almıştı.

Honey çoktan çantayı karıştırmaya başlamıştı. Kısık bir sesle kıkırdadı. "Bir tane daha var."

Siktiğimin piçi.

Tekrar küfrettim ve o da kaşlarını kaldırdı. "Haley Marie."

"Ben yetişkinim," diye itiraz ettim. Fokur fokur kaynıyordum.

"Evet ve hala evimde bir hanımefendi."

Neredeyse gözlerim dolacaktı ama bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. Bunun yerine kırmızı elbiseyi sandalyenin arkasına sarkıtıp diğerini çıkardım, bana nasıl şahin gibi baktığının .

Yumuşak bir nefes aldım. Elbise yıllar öncekiyle aynı koyu maviydi ama çok daha güzeldi. Elbiseyi elime aldım, kuşgözü desenine ve tatlı yakasına hayranlıkla baktım. Bunun içinde çok iyi görünecektim. Rahat ama çarpıcı ve tam da benim seçeceğim türden bir elbiseydi.

Honey bana bilmiş *bir* bakış atarak etrafına bakındı. "Zevkli biri. Onu hep sevmişimdir. Colton'la birlikte o büyük dalları kesip bu evin çatısını bedavaya kurtardıklarını biliyor musun?"

Hayır, bunu bilmiyordum. Çünkü burada, insanların birbirlerine yardım ettiği küçük bir kasabada yaşamıyordum. Ve ailemden de haberdar değildim.

"Çocuklar ne zaman geliyor?" Dalgın dalgın sordum. "Beş gibi.

Randevum var."

"Tamam. O zamana kadar evde olurum," dedim ve iki elbiseyi de çantaya geri tıktırdım.

"Ona karşı nazık olsan iyi edersin," diye azarladı. "Bir şeftaliden daha tatlı olacağım."

ALTINCI BÖLÜM

cameron

"Öylece satın alınabileceğimi mi düşünüyorsun Harlow?"

Haley hediye paketini önümdeki tezgâha bırakıp kollarını kavuşturdu. Dizüstü bilgisayarımın üstünden ona baktım, ne kadar muhteşem görüldüğüne değil, duruma odaklanmaya çalıştım. Sabah ışığı şaraphaneye doluyor, buklelerinin uçlarını yakalıyor ve onları altın rengine dönüştürüyordu.

"Sana da günaydın," diye geçirdim içimden. "Cidden. Bu da ne böyle?"

"Elbiseni mahvettim." Ve onu değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıydım. Eğer gözlerindeki o düşmanca bakışı yok edecekse ona on bin tane elbise alabilirdim.

Sinirli bir ses çıkardı. "Ve? Kendi elbisemi alabilirim. Artık ergen değilim. Ayrıca, elma şarabı yıkanınca çıktı."

Omuz silktim, kalbimin biraz daha hızlı çarpmasını görmezden gelmeye çalıştım. Midem bulandı ama çelik gibi poker suratımı korudum. "Bunu bir hediye olarak düşün. Büyütülecek bir şey değil."

"Bu pahalı bir hediye." "Ve?"

"İhtiyacım yok"

"O zaman bağışla, Haley."

"İade edip paranı geri alabilirsin," dedi ayağını beton zemine vurarak.

"Fişî attım," diye cevap verdim ve ona masum bir gülümseme verdim. Yani olabildiğince masum. Yüz ifadesinden onu kandıramadığım anlaşılıyordu.

"Peki ya uymazlarsa?"

Şimdi kaşlarımı kaldırdım. "Daha denemedin mi? İyi bir gözüm var." Hediye vermek ve her şeye hazırlıklı olmak benim sevgi dillerimden ikisiydi.

Ona aşık olduğumdan değil.

Bakışları daraldı, dudakları birbirine yapıştı. Bakışlarım onlara, ne kadar yumuşak göründüklerine takıldı.

"Uyacaklar," dedi sonunda.

İkimiz de sessiz kaldık, sadece birbirimize bakıyorduk. Oturduğum yerde kıpırdandım. Geçen gece onu gördüğümde hissettiğim her şey, kendimi aksi yönde ikna etme çabalarımına rağmen gerçekmiş gibi görünüyordu. Sıcaklık omurgamdan yukarı tırmandı, Temmuz güneşinde asfaltta pişiyormuşum gibi hissettiren türden bir sıcaklık. Vücuduma yayıldı ve sertçe yutkundum.

Yüzüm

kızarıyor

muydu?

Sikeyim.

Bu kadın beni utandırıyor.

Kaşları çatıldı. Sonunda konuştu ve aramızdaki soğukluğa son verdi. "Bu da ne böyle? Ne yapıyorsun? Ve nasıl oldu da büyükannemin verandasına öylece geldin? Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum ama işe yaramayacak. İyi tarafıma geçmenin yolunu satın alamazsın. Olanlardan sonra olmaz."

Dizüstü bilgisayarımı bir kenara iterek homurdandım. "Yıllardır onun kapısına geliyorum, Haley. Buralarda hep böyle yaparız. Aslında elimden geldiğince herkese yardım etmeye çalışıyorum." Parmaklarımı tezgâha vurdum. Yine sinirime dokunmaya başlamıştı. "Kötü olmadığımı kanıtlamak için ne yapmam gerekiyor? Ve hatta iyi arkadaş olabileceğimizi?"

Bir kahkaha attı, doğrudan sikime giden alçak, boğucu bir kahkaha. "Beni taciz etmeyi bırak," dedi. "Olmayı bırak..."

"Ne olmak?"

"Sinir bozucu. Kaba. Kaba. Bir pislik. Hiçbir şey yapmak istemediğim küçük kasabalı aptal bir piç."

Ahh. "Bunu telafi etmeye çalışıyorum," dedim çenem sertleşerek. "Ve soruyorum, benden ne istiyorsun? Çünkü şu anda, sen

Burada yardım etmesi için işe almak istediğim tek kişi çünkü boğuluyorum. Yavaş ve acı verici bir şekilde."

"Güzel," diye kokladı. Ama gözleri başka bir şeyle parladı. "Aslında bir işe ihtiyacım yok."

"Bunu biliyorum. Ne kadar iyi iş çıkardığını duydum. Kendine bir isim yapmışsın."

"Baltimore'da bir işim var. Bana çok para kazandıran bir iş. İlk yılımda bir Corvette almama izin veren bir iş" diye devam etti. "Burada çok uzun süre kalmayacağım bile. Belki sadece bir yaz."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. Onunla gurur duyuyordum ama bunu ifade edersem onu kızdıracağımdan emindim. Bu yüzden sözlerimi basit tuttum. "Harika."

"Geçici olacaktır. Ama..."

Kaşlarımı tekrar kaldırdım. Bir "ama" vardı.

"Ama "dan önceki her şey saçmalıktı, değil mi? Bu bir şansım olduğu anlamına mı geliyordu?"

"Evden daha fazla dışarı çıkmak istiyorum. Daha önce de barlarda çalıştım. Zor bir şey değil. Bunu kolayca yapabilirim."

"Tamam," dedim, sakın davranmak için elimden geleni yaparak.

Haley Bently benim için çalışacaktı. Bu da benim etrafımda daha fazla olacağı anlamına geliyordu. Bu da ona gerçek beni gösterebileceğim ve onu incittiğim her anı telafi edebileceğim anlamına geliyordu.

"Haftada sadece üç gün yaparım. Baltimore'dan ayrıldığımda da yazmaya devam edeceğim."

"Yani bütün yaz burada mı olacaksın?" Merakla sordum.

Aslında pek çok şeyi merak ediyordum ve neredeyse hiçbir cevap alamamıştım. Beni sosyal medyada engellemişti ve Citrus Cove'dan ayrıldığında tüm kasabayı hayatından çıkarmıştı. Onu takip etmek için başka bir hesap açmayı düşündüm ama bu bana sınırları aşmak gibi geldi.

Ancak bazen onun seyahat yazılarını okurdum. Onun sayesinde bir gün ziyaret etmek istediğim yerlerin bir listesi vardı. Şimdi bu konuyu açmayacağımdan ya da onun ne iş yaptığını bildiğimi itiraf etmeyeceğimden değil. Ya da bu işte ne kadar iyi olduğunu.

Omuz silkti ve karşımdaki bar taburesine oturarak beni şaşırttı. "Belki. Belki de değil. Seni ilgilendirmez."

Tek düşünebildiğim onunla birlikte oturuyor olduğumdu.

"Demek yazarsın?" Tatlı çayıma uzanırken boğuldum. Bardak sıcaktan terliyordu, tıpkı benim gibi.

Gözleri kısıldı. "Evet, bir seyahat dergisi için yazıyorum. Ayrıca web siteleri ve benzeri şeyler için serbest çalışıyorum. Yazdıklarımın çoğu ziyaret ettiğim yerler ve sıcak noktalar hakkında. İyi restoranlar, fırsatlardan nasıl yararlanılacağı gibi şeyler."

"Bu gerçekten harika."

"Bayılıyorrum," diye iç geçirdi, biraz olsun rahatlamıştı. "Beni dünyanın dört bir yanına götürdü. Her zaman sadece hayalini kurduğum şeyleri gördüm. Ve bir çift, aile ya da hatta bir birey için doğru tatili bulduğumda bunu seviyorum. Bu onların gözlerini dışarıda neler olduğuna açıyor. Yeni kültürler, yeni insanlar, yeni şehirler."

Bunu sevdiğini görebiliyordum. Gülümsemesi gözlerine ulaşarak tüm odayı aydınlattı. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim ve sanki tüm endişelerim yok oluyordu.

Onun böyle gülümsemesini nasıl sağlayabilirim?

"Gittiğin en sevdiğin yer neresi?" Biraz öne eğilerek sordum.

"Oh, bu çok zor. Avustralya'daki plajları çok severdim. Ama hiçbir şey bu Teksas sıcaklığıyla kıyaslanamaz, bu yüzden beni rahatsız etmiyordu. Bir gün Queensland'deki yaylalardan geçiyordum ve yol kenarındaki bir restoranda durdum. Gizli bir mücevher gibiydi. Kimsenin bilmediği küçük yerleri bulmak benim en sevdiğim şey."

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldandım, büyülenmişim.

Başını salladı ve sonra sanki benimle oturduğunu fark etmiş gibi kaşlarını çattı. Sırtını dikleştirdi, omuzları sertleşti. "Gitsem iyi olacak. Bu gece çocuklarla görüşeceğim."

"Sarah'nın mı?"

Ben sordum.

"Evet."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Gözlemciydi ve değişimimi fark etmişti.

"Ne oldu?" diye sordu. "Büyükannemde de aynı lanet bakış vardı."

"Bu işe karışmam," dedim. Çünkü David Connor son birkaç yıldır hakkımda defalarca yasaklama emri çıkarttırmaya çalışmıştı. Citrus Cove'daki tüm barlardan kalıcı olarak men edilmişti ve mülküne adımını atarsa muhtemelen onu vuracağını biliyordu. Ya Colt etraftaysa? O ölü bir adamdı.

Ama bunların hiçbirini ona söylemedim. Bunu yapmak bana düşmezdi ve Sarah'yı artık gerçekten tanımıyor olsam da onun için endişeleniyordum. Jake ve küçük David için endişeleniyordum. Onlar genç ve çaresizdi ve babalarının bu kadar kötü bir insan olması beni yiyip bitiriyordu.

Gözlerini devirdi ve nefesini dışarı üfledi. "Peki. Hiçbir şey için teşekkürler." "Bekle, yani işi istiyor musun?"

Tabureden kayarak indi ve elbiselerin olduğu çantayı aldı. "Evet. Çarşamba, perşembe, cuma. Beşten kapanışa kadar." "Evet, hanımefendi," dedim, eğlenerek.

"Saatte 30 artı bahşiş."

"Siktir," diye mırıldandım. "Bu çok fazla."

"İşiniz için bir makale atacağım ve Instagram'daki engelinizi kaldıracam," dedi sırtarak. "Çarşamba günü görüşürüz."

Beni orada öylece bıraktı.

Cehenneme kadar yolu var.

Sammy yine de haklıydı. Ateşkes hediyesi işe yaramıştı.

Dün o lanet mağazada üç saat geçirdim. Doğru elbise rengini, doğru bedeni bulmaya çalıştım, kendimi sorguladım. Müstakbel eşime hediye alıyormuşum gibi bir hayale daldım.

Berbat bir şeydi belki. Ama onda beni heyecanlandıran bir şey vardı. İki elbiseye gözümü kırpmadan 1500 dolar vermişim. Gerçi mesele para değildi; mesele doğru elbiseleri bulmaktı. Hepsi onun üzgün olduğumu bilmesini istediğim içindi. Hâlâ yeterli gelmiyordu.

Ama belki de Haley'ye onun düşündüğü gibi bir pislik olmadığını kanıtlamaya bir adım daha yaklaşmışım. Ve onun burada çalışmasından şikâyet edemezdim, hele ki bu onun etrafında daha çok bulunacağım anlamına geliyorsa.

Telefonumu elime aldım ve kendi kendime mırıldanarak

Sammy'yi aradım. "Evet?" diye cevap verdi.

"Vardiyaları değiştirmek ister misin? Sen Cumartesi çalışırsan ben de Çarşamba çalışırım." "Tabii, sanırım. Neden?"

"Yeni işe alınanı eğitmek."

Homurdandı. Gözlerimi kısmışım.

"Sana tek bir sorum var, Cam." "Ne?"

Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Onun gitmeyeceğini mi düşünmeliyim? Yani flört etmek yok, çıkma teklif etmek yok, yatağa atmak yok-"

Öfkelenerek telefonu yüzüne kapattım. Ne biçim bir soruydu bu?

Taburemi ittim ve içeceğimi alıp dizüstü bilgisayarımı . Yürüyüşe çıkmam gerekiyordu. Belki meyve bahçesine doğru. Ağaçları, üzümleri ve... dikkatimi onu düşünmekten uzaklaştıracak her şeyi kontrol edebilirdim.

Arka cebimden anahtarlarımı çıkarıp kamyonetime doğru ilerledim ve ahır arkamdan kilitledim.

Birkaç dakika içinde ailemin evinin önüne gelmiştim. Beyzbol şapkamı alıp siyah saçlarımın üzerine geçirdim ve dikiz aynasından kendimi inceledim.

Yavaş yavaş deliriyordum. Zaten öyle hissediyordum. Haley'e karşı bu kadar sahiplenici hissetmemeliydim. O benden nefret ederdi. Biz büyürken ona yıllarca zorbalık yapmış ve hayatını cehenneme çevirmiştim. Ama kahretsin, başka birinin onu dışarı çıkarmasını istemiyordum.

Onu dışarı çıkarmak istedim. Onu yemeğe götürmek, nelerden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmek istiyordum. Gençken de aynı saplantım vardı ama artık büyümüşüm ve tam bir aptal değildim.

Kahretsin, keşke geri dönebilseydim.

Onun bir randevuya evet dediğini duymam çok zordu ama deneyecektim.

kapısını kapattım ve eve gitmeden önce bir süre gerindim. Umarım Tampa'nın tadını çıkarıyorlardır ama Hunter da şehir dışındaysa bir daha asla eve bakmayı kabul etmeyecektim.

Ayrıca, evde olmadıkları zaman garip hissediyorlardı. Soluk beyaz ahşap güneş ışığında parlıyordu, ön sundurma her türlü bitkiyle süslenmişti. Hanımeli evin yan tarafındaki kafese tırmanıyordu, aşinalık beni sakinleştiriyordu.

Evimiz sanki ezelden beri buradaymış gibi geliyordu. Temeli meyve bahçesinde yetişen ağaçlar kadar köklüydü, çiftlik ailemize hayat veren bir kalpti. Buraya evim demekten gurur duyuyordum, burada yaşadığım anılarla gurur duyuyordum.

Ve ilk kez, ailemin ve Hunter'ın şehirde olmasını özlemiş olsam da, sessizlik için mutluydum.

Merdivenlerden çıktım ve ön kapıyı açtım, siyah Labradorları Benny tarafından karşılandım. Zamanımı burası ve meyhane arasında bölüştürmemin nedeni de oydu. On bir yaşında, yaşı başlamıştı. En azından Colt da biraz yardım edebiliyordu.

"oğlum," dedim. "Yürüyüşe çıkıyoruz."

Aşağı inerken arkamdan koşarak çıktı, evin etrafından dolanıp annemin bahçesine giden patikadan aşağı inerken burnu yerdeydi. Her zaman yeşil bir parmağı vardı, neredeyse her şeyi yetiştirebilirdi.

Küçük kapıyı ittim ve nefesimi bırakarak meyve bahçesine . Haley gittiğinden beri tuttuğumu hissettiğim bir nefes.

Sikeyim.

Onu kazanmak zorundaydım. Denemeye devam etmeliydim. Bugün onunla ileriye doğru bir adım atmıştım ve şimdi sadece tökezleyip düşmediğimden emin olmalıyım.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

haley

Kapının çalınması evin içinde yankılanırken midemde kelebekler uçuştı. Honey bana bilmiş bir bakış atarak gümüş kaşlarını kaldırdı.

"Cevap vermek ister misin?"

Hayır. Evet mi? Kusacak gibi hissettim. "Tabii," dedim. "Ben alırım." Yeğenlerimi ilk kez şahsen görmek üzereydim.

Ben çok kötü bir teyzeyim. Hay sikeyim.

Honey, "Sarah'yla konuştum, onlarla görüşüğünü biliyor," dedi.

Başımı salladım ve ön kapıya gittim, kapıyı açarken gülümsedim.

Jake ve David diğer taraftaydı, ikisi de yaşlarına göre uzun boyluydu ve sırtıyorlardı. Arkalarında sadece fotoğraflarda gördüğüm bir adam vardı, babaları. Diğer David, zihnimde ona yakıştırdığım isimdi. Kısa kesilmiş kahverengi saçları ve tehditkâr bakışları vardı. Eğri burunlu, alkol kokan bir adamdı.

Ne oluyor lan? İçki mi içiyordu? Zihnimde dizi kırmızı bayrağın yükseldiğini hissettim ama yeğenlerimi selamlayabilmek için hepsini bastırdım.

"Merhaba," dedim ikisine de gülümseyerek.

"Haley Teyze!" Jake gülümseyerek kollarını nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde bana doladı.

Kalbim biraz sıkıştı. "Aman Tanrım, çok güçlüsün!" diye haykırdım. "Tatlım ve ben pizza aldık ve film izleyeceğiz. Umarım senin sevdiğin bir filmidir. Biraz da dondurma almış olabilirim ya da olmayabilirim."

Sırıttı, dişlerinden biri eksikti ve sonra geçip gitti. "Hey, David," dedim diğer yeğenime.

"Davy," diye düzeltti.

"Davy," diye
tekrarladım.

Babasına bakarak bana temkinli bir gülümseme verdi. Babası gözlerini devirdi. "Aptal lakap."

Az önce ne dedi lan?

Davy'nin ifadesi düştü ve o da yanımdan geçti. Bu da beni yalnız bıraktı.

"Burada olmamalısın," diye homurdandı David.

Kaşlarımı kaldırdım ve omzumun arkasına baktım, çocukların duymadığından emin olmak için çünkü *Ne. Ne. Siktir*. Honey'e sarıldıklarını gördüm.

"Bunun senin için neden önemli olduğundan emin değilim," dedim hafifçe. Neden böyle bir pislik gibi davranıyordu?

Diğer David çirkin çizmelerinin altındaki gibi bana ters ters bakmaya devam etti. "Kimse seni burada istemiyor ve oğullarım üzerinde kötü bir etki bırakacaksın."

"Yeğenlerimin üzerine. Ve Davy'ye sebepsiz yere tam bir pislik gibi davranan da sendin."

"Bu aptalca bir lakap. Eninde sonunda öğrenecek."

"Senin derdin ne?" Gözlerimi dikerek fısıldadım. "Daha önce hiç konuşmadık bile."

Homurdandı ve bana tiksinti dolu bir bakış fırlattı. Bir adım öne çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Çocukların beni ya da onu duymasını istemiyordum.

Son birkaç yıldır hayatlarında olmayabilirim ama yine de bir mil genişliğinde koruyucu bir çizgi hissettim.

"Alkol gibi kokuyorsun," dedim sesimi alçaltarak. "Şu anda alkollü müsün?" Yeğenlerimi buraya getirirken içki içtiği fikri, onu merdivenlerden aşağı tekmelemek istememe yetti.

"Sen kendi işine bak," diye hırlayarak bana yaklaştı.

Öfke içimde yuvarlandı, sıcak, ağır ve şiddetli. Onun yarısı kadar olabilirdim ama gerekirse onu yere sererdim. Emma'dan en azından kendini savunabilecek kadar ders almıştım.

Sarah'nın yanında da böyle miydi? Çocukların yanında? Honey'nin yanında? Bahsettiği *evlilik* sorunu bu muydu?

"Sarah'ya geri dönmenin bir sorun olacağını söyledim. Kimse seni burada istemiyor. Onları terk ettin ve dünyevi bir fahişe olmak için kaçtın."

Dünyevi fahişe. Bakışlarındaki nefreti görmemiş olsaydım gülebilirdim. Omuzlarımı geride tutarak dişlerimi birbirine geçirdim. Bana böyle bir şey söyleyen ilk erkek değildi ve sonuncusu da olmayacaktı. Ve kayınbiraderim olsun ya da olmasın, iyi davranmaya hiç niyetim yoktu.

"Sarhoş musun sen?" Sesimi alçaltarak tekrar sordum. Yargılamanın sınırını ondan uzak tutmadım. Eğer öyleyse siktir et onu.

"Siktir git," dedi bir adım geri çekilerek. Gözleri nefretle karardı ve döndü, tökezleyerek merdivenlerden arabasına doğru yürüdü. Evin önüne başka bir kamyon yanaştı, ama o beni tersleyip ön koltuğa oturup motoru çalıştırırken gözlerimi ondan ayırmadım. Başını camdan dışarı eğdi ve alaycı bir ifadeyle yeni gelene baktı. "Tabii ki o pislik ortaya çıkacak. Kötü bir şey olmadan önce gitmelisin."

Camını açtı ve geri geri giderek caddeden aşağı indi ve ardında siyah bir duman bulutu bıraktı. Omurgamdan bir ürperti geçti, içim sıkıştı.

"Bu da neydi böyle?"

Cameron'dan başkasına bakmadığım için kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatmış, bahçeden geçiyordu. Üzerinde düğmeleri açık bir kot gömlek, altında da üzerine biraz fazla oturan siyah bir tişört vardı.

Ona ihtiyatla baktım. Şu anda ondan biraz daha az nefret ama bunu zamanlamaya bağlayacaktım. "Burada ne yapıyorsun?"

İçimde zerre kadar öfke kalmamıştı. David'le olan etkileşimin beni tükettiğini hissedebiliyordum. Cameron ortaya çıktığında biraz rahatladığımı hissettim.

"İşle ilgili bazı evrakları bırakmaya geldim," diye açıkladı alt basamağa gelerek. Botlarının parmak uçları beyaz badanalı tahtaya çarpıyor, kemer tokası batan güneşin ılık, şeftali rengi ışıltısında parlıyordu. İçinde kâğıtlar olan bir dosyayı havaya kaldırdı. "Numaranız bende yok, yüzden bunları getirmek istedim. Anlaştığımız şey ve benim iletişim bilgilerim var. Seni rahatsız mı ediyordu, Haley? Sen iyi misin?"

Gözlerim tekrar sokağa doğru kaydı. Benim dışımda herkesin neler olup bittiğini bildiği hissinden kurtulamıyordum. David'i okuldan pek hatırlamıyordum ama az önce bir anlığına gördüğüm gibi kötü bir huyu hiç olmamıştı. Ona hiçbir şey yapmadığımdan bahsetmiyorum bile. Yeni tanıştığım bu nefret bana kendimi Baltimore'daki kötü cadı gibi hissettirdi.

"Hey. Haley."

Cameron'a baktım, birkaç kez göz kırptım. Güneşin son ışıkları koyu renk saçlarını kızılın hoş bir tonuna dönüştürüyordu, bakımlı sakalı ise tahmin ettiğimden biraz daha kırmızıydı.

"Yeğenlerim geldi," dedim aniden, ama onu karşılamak için merdivenlerden aşağı indim. Tam önündeki basamakta durdum ve hâlâ onun uzun değildim. Ama onu böyle göz göze görmek hoşuma gidiyordu.

Güzel gözleri vardı.

Kes şunu.

"Anladım. Sana ne söyledi? Sonunu yakaladım. Ve kulağa hoş bir şey söylüyormuş gibi gelmedi." Çenesi sıkıştı, duruşu hâlâ sertti.

"Bu bir sürpriz mi?"

Bir bilgi çatışması yaşıyordu. Bir iki dakika sessiz kaldık.

"Bunun için zamanım yok," diye mırıldandım, sinirli bir nefes vererek. "İçeri dönüp David-Davy ve Jake ile vakit geçirmem gerekiyor. Beni tanımıyorlar ve tanımlarını çok isterim."

Bunu ona neden söylüyordum ki?

Cameron zorlukla yutkundu, yüz ifadesi sonunda rahatladı. Kâğıtları bana uzattı ve sonra ellerini ceplerine soktu. "Sana ailen hakkında bir şeyler söylemek bana düşmez, Hal. Sen gittiğinden beri çok şey oldu."

Hal. Ağzımın kenarı kalktı. "Bir çeşit hesaplaşmayla mı başlıyorsun?"

"Sen gittiğin an anladım."

Söyleyeceğini düşündüğüm şey bu değildi. Kalbim küt küt atmaya başladı. "Lütfen bana burada onlarla ne kaçırdığımı söyler misin? Honey ve Sarah ile mi? Gittiğimi biliyorum ama..."

Hâlâ ne kadar yakın olduğumuzu düşünmemek zordu. Yanlış bir hareket yaparsam onun üzerine düşebilirdim. Bugün boyunca hissettiğim tüm gerilim, canlı bir telden daha sıcak hale geliyordu.

Onunla birlikte olamazdım. Bu şekilde olmaz. Ne kadar değişmiş ya da ne kadar seksi olursa olsun.

Cameron yasak bölgedeydi.

"Şaraphaneye girmesine izin verilmiyor," dedi Cameron yumuşak bir sesle, sesinde Güneyli ısırlığı. "Aslında, ikimizin birbirimize bir metre bile yaklaşmaması gerekiyordu. Kamyonunu senin arabanda gördüğüm an kavgaya etmeye hazırdım."

büyükannemin garaj yolunda. Normalde onları Sarah bırakır, o buraya gelmez." Kalbim sıkışmaya devam etti, sözleri beni endişelendiriyordu. "Sarah'nın işi başından aşkın. Ve yalnız. Colt onu kontrol ediyor ama eskisi gibi arkadaş değiller. Çok şey değişti. Burada çok fazla acı var. Ve tekrar ortasına düştüğün için üzgünüm. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Bu oldukça fazla," dedim, bana uzattığı dosyayı neredeyse bükecek kadar sert kavradım. Evden bir yankılandı ve beni bu andan koparıp şimdiki zamana geri getirdi. "Gitmeliyim, Bay Harlow."

Kaşları birbirine çatıldı. "Lütfen, bana böyle hitap *etme*. Beni yaşlı bir adam gibi gösteriyorsun."

"Yani, sen benden daha yaşlısın. *Ve* patronumdan."

Gözleri kısıldı ve başını salladı. "İki yaş büyük. Sen bana Bay Harlow de, ben de sana Haley Marie diyeyim."

Göbek adımın kullanılmasına sinirlendim. "Sen benim göbek adımlarını nereden biliyorsun?"

"Büyükannenin bunu senin üzerinde bir iki kez kullandığını duydum." O bebek mavilerinde eğlence parıldıyordu.

"Onunla çok konuşur musun?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Herkesle çok konuşurum. Küçük bir kasabada yaşamamanın avantajları."

Homurdandım. "Hoşuma gidip gitmediğini söyleyemem. Baltimore'da böyle değil." Kelimeler ağzımdan çıkarken midem bulandı.

Citrus Cove'da cinayetten paçayı kurtarmak zor olurdu. Bu küçük kasabada herkes bir şeyler görürdü. Hep birbirlerini sorarlardı. Can sıkıntısından birbirlerini izlerlerdi.

"Hey, iyi misin?" diye sordu.

Başımı sallayarak nefes verdim. "Ben iyiyim."

"Sizi fazla tutmak istemiyorum ama gitmeden önce Colt'un da size sormamı istediği bir soru var. Ama işle ilgili değil."

Ona kaşlarımı kaldırdım.

Huzursuzca yerinden kıpırdandı. "Yarın gece geç saatlerde bir parti var. Sadece küçük bir buluşma. Çılgınca bir şey değil. Ama gelip bir bira içebilir ve kafanı dağıtabilirsin. Eğer istersen."

Dudaklarım ince bir çizgi halinde sıkıştı. Farklı şeylerin bir karışımını hissettim. İlki Cam'in olduğu bir parti miydi? Bunca zaman sonra? Gerçekten kendimi bu duruma sokmak istiyor muydum? Artık bir kız değildim ve o da

Bir şekilde pislik olmamak, ama... Tüm anılar hala onları bıraktığım yerden aceleyle geliyordu.

"Bilmiyorum," dedim usulca.

"Anlıyorum. Teklif orada."

"Nerede?" Ben sordum. "Ahırda mı?"

"Colt'un. Çok uzakta yaşamıyor. Numaranı alabilirsem sana adresini gönderirim..."

Bir süre ona baktım. Birlikte çalışacaktık, bu yüzden iyi olabilirdi, değil mi? Elimi uzattım. "Buraya ver."

Gözlerimi ona dikmeme neden olan yumuşak bir sırıtma yaptı ve telefonunu bana uzattı. İletişim bilgilerimi girdim, kendime bir mesaj gönderdim ve sonra geri verdim.

"Katie ve Anna da orada olacak. Sen de gelmelisin. Söz veriyorum üzerinize bira dökmeyeceğim."

Ben homurdandım, o da yüzünü buruşturdu. Hiç komik değildi. Yıllar önce yaşadığım o gece beni çok uzun süre etkilemişti ama aslında buzdağının sadece görünen kısmıydı. Her nasılsa iyi bir yetiškine dönüşmüştüm ama bana söylediği şeyleri düşündükçe hâlâ içimde bir öfke parlaması hissediyordum. Annemin ölümü ya da babamın bizi terk etmesiyle dalga geçmesi ya da sadece dışlanmış olmanın verdiği genel sıkıntılar olsun, hayatımı cehenneme çevirmişti.

Geçmiş düşünmeyi sevmiyordum. Pek çok duyguyu harekete geçiriyordu ve ben bu kasabaya ve Cam'e olan kinimi saklamakta gayet başarılıydım.

Neden hala kötü adam olamıyor? Bu çok daha kolay olurdu. yerine, *neredeyse* tanımak istediğim birine dönüşmüştü.

Bu beni kızdırdı.

Ben de ona bir şeyler söyleyecektim ki ayak sesleri duydum.

Ön kapı aniden açıldı ve Cam bir adım geri çekilerek tavrını değiştirdi. "Hey, Jake. Güçlü görünüyorsun dostum."

"Teşekkürler, Cam! Burada ne yapıyorsun?"

"Oh, sadece teyzen için bazı evraklar bırakıyordum. Sıkıcı yetişkin işleri." Jake yüzünü buruşturdu. "İğrenç. Yetişkin işlerinden nefret ederim."

"Ben de, gerçi bu o kadar da kötü değildi," diye kıkırdadı Cam. "Seni görmem için bana bir bahane verdi, değil mi?"

Jake sırıttı. "Sanırım." Bana baktı. "Haley -Haley Teyze, pardon- Honey içeri girecek misin yoksa artık verandada mı yaşayacaksın bilmek istiyor."

Bir kahkaha attım ve dönüp dosyayı kolumun altına sıkıştırarak kapıya doğru yöneldim. "Üzgünüm Jake, şimdi geliyorum. Yarını bilmiyorum ama beni belki olarak yaz. Görüşürüz Cam."

Ona Cam demek birdenbire zihnimde daha az kötü adam gibi hissettirdi. Arkamda onun sesini duydum, yumuşak ve bariton.

"Görüşürüz, Hal."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

haley

Dün gece beklediğimden daha iyi geçti. Honey'nin oturma odasını bir yastık kalesine dönüştürdükten sonra yeğenlerim geceyi burada geçirdiler. Jake'in Legoland'başkanı olma hevesini ve Davy'nin kayalar hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğini öğrendim. Yeğenlerim hayal edebileceğimden çok daha havalıydı ve onları daha yakından tanımak kalbime küçük bir yara bandı oldu.

Honey bu sabah onları eve geri götürdü. Sarah'ya cevapsız kalan bir mesaj daha gönderdim ve günün geri kalanını Baltimore'da gezilecek yerler hakkında bir makale yazarak geçirdim.

Şimdi Corvette'imi bir araba yolundan aşağı çekiyor ve bu lanet partiye gittiğim için kendime lanet ediyordum. Aptalcaydı. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Yine dışlanmış gibi hissediyordum, her ne sebeple olursa olsun oraya gitmiştim.

Ben bir yetişkinim. Ben bir baş belasıyım. Ben yetişkin bir kadınum.

Eğer kötü bir zaman geçirseydim, giderdim.

Yine de midem dönmeye devam ediyordu. Daha önce yemek yiyemeyecek kadar midem bulanmış, Emma'nın burada olup bana eşlik etmesini dilemişim. zaman sosyal etkinliklere gözünü kırpmadan girebilmiş, beni de yanında sürüklemişti. Ben tam olarak içe dönük olmasam bile, Emma o kadar dışa dönüktü ki, onunla birlikte takılmak çok kolaydı.

Ama o burada değildi.

Çimlere doğru çekilirken "Sikeyim beni," diye inledim.

Cam'in kamyonetini görmedim. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaretetti? Arabayı geri vitese takıp buradan gitmeyi düşündüm. *Ne yapıyorum ben?*

Burada mı? Bunu neden yapıyorum? Colt sırtarak ve el sallayarak önümde belirdi. "Lanet olsun," diye mırıldandım.

Kapıya gelip motoru kapatırken gülümsemeye zorladım. Dışarı çıktım ve kollarını açarak bana hızlıca sarıldı.

"Geldiğine sevindim," dedi. "Ayak bilekleriniz nasıl?"

"Oh. İyiler," dedim aşağıya bakarak. Günlük giyimi tercih etmişim; kot pantolon ve sarı babydoll bluzun üzerine spor ayakkabı giymişim. "Sanırım Hello Kitty bandajlarını ilk yardım çantasına koyan kişi sensin?"

Colt yüzünü buruşturdu.

"Olabilir. Üzgün müsün?"

"Olmalısın."

"Hello Kitty yine de oldukça ikonik." *"Colt,"* diye homurdandım.

Sırıttı. "Geçen gece olanlar için özür dilerim," dedi. "Arka tarafta bir ateş yaktık. Sadece birkaç kişiyiz. Marco ve Tabby gelemedi."

"Yani, bugün Salı," diye . "Barı kim işletiyor?"

"Sammy ve Cam," dedi Colt. "Kapatıyorlar ve bize katılıyorlar. Salı günleri genelde geç saatlere kadar açık kalmayız. Belki iyi bir yardım aldıktan sonra." Göz kırptı.

Piç kurusu. Beni neden Cam'e koşturduğunu sorma dürtüsüne karşı koydum ve onu evin etrafında ve açık bir araziden ibaret olan arka bahçede takip ettim. Bir şenlik ateşi yanıyordu. Katie başını kaldırıp bana el salladı. O ve Anna ellerinde biralarla oturuyorlardı.

"Hey," dedim onlara gülümseyerek.

"İçecek bir şey ister misin?" Colt sordu.

"Bir bira iyi olur," dedim. Katie ve Anna'nın yanına gittim ve bir sandalye çaldım. Cırcır böcekleri etrafımızda hep bir ağızdan cıvıldıyordu, alevlerin çıtırtısı dışında tek ses buydu.

"Nasıl gidiyor?" Anna sordu.

"İyi," diye nefes verdim.

"Sen iyi misin?" Katie sordu. "Geçen gece Cam'in seni o şekilde götürmesi biraz çılgıncaydı..."

Homurdandım ve başımı salladım. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum. Ama evet, ben iyiyim. Bardak beni yaraladı ama kötü değildi. Sizin haftanız nasıl geçti? İkinizin de ne iş yaptığını bilmediğimin farkındayım."

"Katie bir itfaiyeci," dedi Anna ona alaycı bir bakış atarak. "Citrus Cove amigo kızı lezbiyen itfaiyeci kahramana dönüştü."

"Cidden, bu çok fena," diye güldüm. "Senin adına sevindim."

Katie gülümsedi. "Teşekkürler. Ben de teşekkür ederim. Anna veteriner ve klinikte çalışıyor." "Tek klinik," diye iç geçirdi.

"Her gün ağlardım," dedim. "Hayvanlarla çalışabilir miyim bilmiyorum."

Anna başını salladı. "Zor ama yaptığım işi seviyorum. Trajediler var ama iyi şeyler de var."

Çakıl taşları üzerindeki tekerleklerin sesi neredeyse başımı çevirmeme neden olacaktı ama bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Cam'in sesini ve ardından bir havlama sesi duyduğumda koşarak uzaklaşmak istedim.

O kadar da kötü değil.

"Benny'yi getirmişler," dedi Anna heyecanla.

Sonunda başımı çevirdiğimde siyah bir labrador köşeyi dönüp bize doğru geliyordu. Beni koklamak için durakladı ve sonra Anna'nın yanına giderek başını onun dizine koyup sevdi.

Ona iyi bir çocuk olduğunu söylemekle meşgulken, Cam ve Sammy ellerinde alkol kutularıyla köşeyi döndüklerinde kendimi dönüp tekrar bakarken buldum.

Colt elinde birayla arka kapıdan çıktı ve kıs kıs güldü. "Bakın sonunda kim başarmış."

"Kapa çeneni," diye homurdandı Sammy. Başını kaldırıp beni görünce gözleri parladı. "Selam Haley. Selam Anna, Katie."

"Tek bir varlık olarak selamlanıyorsak, bu resmi olduğumuz anlamına mı geliyor?" Katie homurdandı.

"Yüzüğümden daha mı resmi?" Anna onunla alay etti.

Cam bir an hareketsiz durdu ve sonra boğazını temizledi. "Bunları almak içeri."

Colt bana buz bir bira getirdi ve daha fazlasını çıkardı. ateş titrerken sandalyeler.

"Bu harika," dedi. "Yangını daha da büyütebilirim ve eğer alev alırsa, Katie burada onunla ilgilenecek."

"Bu yangını daha da büyütmeceksin," dedi ona kısa bir bakış atarak. "Tek gecelik iznimde beni çalıştırma Colt, yoksa bir sonraki randevuna engel olurum."

"Peki bunu nasıl yapacaksınız?"

Anna güldü. "Gerçekten onun kötü tarafında mı olmak istiyorsun?"

Colt üçümüze çocuksu bir sırıtışla baktı ve sonra kendi birasıyla bir sandalyeye yerleşti. Benny bize ihanet etti ve ateş çukurunun etrafından dolaşarak ayaklarının dibine çöktü.

Sammy karşı taraftaki diğer sandalyeyi aldı ve geriye bir sandalye daha kaldı.

Yanımdaki tek açık olan.

Hay . Yine ne yapıyorum ben burada?

Arka kapı açılıp kapanırken nabzımın tavan yapmasından nefret ediyordum. Cam bize doğru yürüdü ve beceriksizce durdu, sonra nihayet göz göze geldik.

"Alabilir miyim?" diye sordu. "Elbette," dedim.

Katie eğildi. "Değiş tokuş yapmak ister misin?"

"Hayır, sorun değil." Elimde olmadan yüzüm kızardı. Sorduğu için minnettardım ama sorusu herkes tarafından duyulmuştu.

"Pijama partisi nasıldı?" Cam sordu.

Şimdi tüm gözler ikimize çevrilmişti. "İyiymiş," dedim. "Çocuklar... çocuklar mı? Jake Legoland'in başkanı olmak istiyor. Davy kayalar hakkında daha çok şey öğrenmek istiyor. İkisi de çok havalı."

"Öyleler," diye onayladı Colt.

"Gitarımı alayım mı?" Sammy sordu.

"Evet," dedi Anna çabucak.

Aman Tanrım. Bu hepimiz için garipti. Herkes geçmişimizi biliyordu. Burası küçük bir kasabaydı ve hepimiz birlikte okula gitmiştik, Anna hariç, o hala doldurulmuş gibi görünüyordu.

"Tuvalet nerede?" Kibarca sordum. "Sana göstereyim," dedi Colt.

Cam hemen, "Hayır, ben hallederim," dedi.

Biramı tutarak hızla ayağa kalktım. "Ben bulurum."

Ben geçerken ayağa fırladı ve beni arka kapıya kadar takip etti.

"Cameron lanet olası Harlow," diye seslendi Katie.

Bu onu caydırmak için hiçbir şey yapmadı. O yanımdayken içeri adımımı attığımda içimi bir öfke kapladı. Kapı kapanır kapanmaz etrafımda döndüm.

"Senin ne lan?" Ben sordum. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum-"

Gözyaşları bir anda ortaya çıktı. Kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak onları ısırdım. "Yardıma ihtiyacım yok. Burası küçük bir ev."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek yüzünü buruşturdu. "Hal, sadece deniyorum-"

"Gelmemeliydim," diye iç geçirdim ve ondan bir adım geri çekildim. "Buradaki herkes lisedeki halimi ve ne kadar aptal olduğumu biliyor."

"Sen aptal değildin."

"Ve ne kadar acınası-"

"Haley," diye hırladı. "Acınası olan sen değildin. Bendim. Berbat ettim. Sana karşı çok kötüydüm. Hiçbiri benimle arkadaş kalmamalıydı ama kaldılar çünkü ben değiştim. Ama hiçbiri senin zavallı ya da aptal olduğunu düşünmüyor. Benim öyle olduğumu düşünüyorlar."

"," diye mırıldandım, öfkeyle.

"Öyleyim," dedi. "Seni incittim. Defalarca. Sana herkesin zarar görebileceği korkunç şeyler söyledim. O zamanlara dönüp bakmak bana acı veriyor çünkü daha iyi olmalıydım. Sana o şekilde davranmamı hak etmiyordun."

"Ben ," diye fısıldadım, gözyaşlarım yine alev alev yanıyordu.

Ağlamayacağım. . Onun önünde olmaz.

"Bunu telafi etmek için yapabileceğim bir şey varsa, yaparım."

Aramıza ağır bir sessizlik çöktü. Ona baktım, kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki duyabiliyordum.

"Her şeyi," diye fısıldadı.

Elimdeki biraya baktım ve mizahsız bir kahkaha attım. Bakışlarımı yakaladı ve sonra önümde dizlerinin üzerine çökerek beni şok etti.

"Dök şunu," dedi.

"Cam," diye iç geçirdim. "Önemsiz olmak zorunda değilim." "Yine de iyi hissettirirdi, değil mi?"

Yıllar önce bana yaptığı şeyin aynısını mı yapacaktı? Bebeğinin maviliklerini tutarken kafamda evirip çevirdim, üzerinde düşündüm.

Evet.

Pekal

a.

Karayoluna çıkmanın yeri ve zamanı vardı ama o haklıydı.

Birayı eğdim ve başından aşağı döktüm. Yüzünden aşağı aktı ve gömleğinden aşağı damladı, onu ıslatırken parlıyordu. Son damlasına kadar dökülmesini bekledim.

Tek gözünü açtı, gözlerini kısarak bana baktı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. O da gülümsedi.

"Sen bir ," diye iç geçirdim.

"Bu birayı gecenin geri kalanında gururla taşıyacağım."

Sert bir kahkaha attım ve başımı salladım. Lanet olsun. Gerçekten de az önce bunu yapmıştım. "Sana bir havlu getireyim," dedim.

"Hayır," dedi gözlerini silerek. "Ben çok ciddiym. Şeref madalyası."

Bakışlarını bir süre daha üzerimde tuttum ve artık sırtımama engel olamıyordum. "Pekâlâ.

Kalk ve dışarı çık. Bir dakika içinde dışarıda olacağım."

Dediğimi yaptı ve geri çekildi. Birkaç kıs kıs gülüşme duydum ve sonra Katie ve Anna ona güldüler ve bu iyi hissettirdi.

Gerçekten çok iyi hissettirdi.

OceanofPDF.com

DOKUZUNCU BÖLÜM

haley

CITRUS COVE WINE & Ciders'in otoparkı benim kırmızı Corvette'im ve Cam'in koca kışlı kamyoneti dışında boştu.

Cidden, o kadar büyük bir kamyonu gerek yoktu. Değil mi? Söylediği gibi restore edilmiş ahırın yan kapısına giderken başımı salladım. Colt'un evinden gece ikiye kadar çıkmadığım için erken buluşmamıza şükreliyordum.

Başlangıçta uzun zamandır yaşadığım en garip karşılaşmalardan biri olan bu buluşma gerçekten eğlenceli bir hale dönüştü. Ve kimse bana biramı neden Cam'in kafasına döktüğümü sormadı. Kimsenin soru sormasına ya da burnunu sokmasına gerek olmadığına dair bir tür sessiz anlaşma var gibiydi.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdım ama kapı açıldı. Cam orada duruyordu, bakışları benimkilerle buluştu.

"Merhaba." Bütün gün onu düşündüm. Bütün lanet gün.

Sinir bozucuydu. Mantıken, onun hakkında böyle düşünmemin saçma olduğunu biliyordum ama bir türlü duramıyordum. Dün gece ateşkes ilan etmemiştim ama... bunu yapmak istiyordum.

Belki de değiştiğini fark etmeye başlamıştım. Belki de o kadar kötü değildi. Öyle olmasını istesem bile.

"Merhaba," diye nefes aldı Cam. O boğazını temizleyene kadar ikimiz de öylece durduk. "Alerjim falan var. İçeri gelsene."

Ezik ama sevimli bir bahaneydi. Onu geçip içeri girdim.

Burayı kim dekore ettiyse gerçekten iyi bir iş çıkarmış. Buraya son iki gelişimde bir şeye sinirlenmişim, o yüzden

tekrar bakma zamanı. Güzel ve rahattı, olması gereken yerde şık, olması gereken yerde de samimi bir havası vardı. Duvarlarda üzüm bağının tarihini ve çiftliğin yıllar içinde nasıl büyüdüğünü gösteren resimler vardı. Meşhur Harlow meşe ağacının da bir resmini gördüm. Ailesinin eski ahırının çerçevesi olduğu belli olan açıktaki kirlere hayran kaldım.

Böyle bir geçmişe sahip olmak nasıl bir şeydi? Çocuklarına bir gelecek inşa etmek için çalışan insanlara sahip olmak? İtiraf etmek istemesem de bunu hep biraz kıskanmışımdır.

"Daha önce barmenlik yaptığını söylediğini biliyorum," dedi Cam, beni bara kadar takip ederek. "Ne kadar zaman önceydi?"

"En az yedi yıl oldu," dedim çantamı tezgâhın üzerine koyarken. En son bir barda çalıştığım da üniversiteyi bitirmeye çalışıyordum, ramen ve birayla idare ediyordum. "Ama ben akıllı bir kıyım. Bisiklete binmek gibi bir şey."

"Endişeli değilim, ama sana ipleri göstereceğim. Bu gece birlikte çalışacağız ve haftanın geri kalanından daha yavaş olacak. Düzenli müşterilerimiz olacak. Cuma günleri çok yoğun olur, cumartesi ve pazar da öyle. Çarşamba ve Perşembe tatlı vardiyalar. Pazartesi ve Salı günleri kapalı tutuyorum çünkü sadece aile çalışıyor. Aile ve Colt, ama Colt da aileden. Kardeşim de olabilir."

Abuk sabuk konuşması çok hoştu. Devam ederken onu dinledim, parmaklarını siyah saçlarında gezdirmesini izledim.

"Hunter yakında eve dönecek ve ailem de dönecek, bu da üzerimdeki yükü hafifletecek. Çiftlik ve burası arasında çalışıyorum ve bu çok fazla." Yorgun gözlerini ovuşturdu ve içini çekti; omuzları çökmüştü. Bitkin görünüyordu.

"Hey," dedim kaşlarımı çatarak. Kendime engel olamadım. Ona yaklaştım ve koluna dokundum. Oradaki sert pazuyu sıkmamak için kendimi zor tuttum. *Delirdin mi sen?* "İyi misin?"

"Evet," dedi ama ses tonu inandırıcı değildi. Sertçe yutkundu, gözleri dudaklarıma kayd ve sonra tekrar bakışlarıma döndü.

Ve yine o gerilim patlaması oldu. Öne doğru eğilip onu öpmek istememe neden olan türden.

"Sadece elbiselerden birini giymeni beklemiyordum. Sana çok yakıştı."

Sırıttım. değildi. Çünkü evet. Elbiselerden birini giymiştim.

-Özellikle mavi olan, çünkü lanet olsun, mükemmeldi. Ve o vardı

Belki de gizliden gizliye umduğu şey bu olsa da, onu giymek benim açımdan bir güç hamlesiydi.

Bakışlarını inceledim ve söylediklerinde ciddi olduğunu anladım. Yanaklarımda bir sıcaklık belirdi. Kollarımı kavuşturdum, onu yakından inceledim.

"Senden bir iltifat duyacağımı hiç düşünmezdim," dedim.

Bakışları titredi. "Özür dilerim," dedi. "Bunu nasıl telafi edebileceğimi düşünüp duruyorum. Seni tanımak istiyorum. Ve sana öyle olmadığımı kanıtlamak istiyorum-"

"Uzun zaman önce yaşadığın suçluluk duygusundan kurtulmak istiyorsan, öyle olsun. Boş ver gitsin," dedim kaşlarını çatarak. "Dün gece üzerine bira dökmek yardımcı olmuş olabilir..."

Gülümsedi ama yine de rahatsız olduğu belliydi. Her şeyi düşünerek dudaklarını birbirine bastırdım.

Onu affedecek miydin?

Onu *gerçekten* affedecek misin?

"On iki yıl oldu. Ve hayır, buraya geldiğimde seni görmek istemedim. Şu anda pek çok şeyle uğraşıyorum ve uzun zamandır hayatımı cehenneme çeviren adamla karşılaşmak pek de iyi bir şey sayılmaz."

"Bu kadar uzun zaman geçmiş olması önemli değil. Hâlâ düşünüyorum. Hâlâ seni düşünüyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Seni incittim. Duygularını incittim. Benden nefret ettiğini biliyorum" diye devam etti, gözleri kararmıştı. Kaşlarını çatıttım, bu sözlerde gördüğüm fırtınadan hoşlanmamıştım. "Buna hakkınız var. Ama-"

"Senden nefret etmiyorum, Cam. Senden uzun bir süre nefret ettim. Gerçekten çok uzun bir süre. Ama sana bir şans veriyorum. Yoksa burada dikiliyor olmazdım, değil mi?"

Bu doğrudu. Ona ikinci bir şans veriyordum. Ona karşı kin beslemekten çok daha önemli meseleler vardı ve...

Belki *de bu* Cam'i tanımak istiyordum. Hayatımı cehenneme çeviren adam berbattı, ama karşımdaki bu adam? Eğer gerçekten görüldüğü gibiyse, onu affedebilirdim.

Olabilir.

"Sen bırakabilirsen ben de bırakabilirim," dedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Başka ne ki?"

"Bu gece benimle çalışabilirsin." Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ve belki de yeniden başlayabiliriz. Yeni bir başlangıç. Bana birkaç tane

Güzel elbiseler. Ve kafana bira dökmeme izin ver. Ve burada çalışmak beni çıldırmaktan alıkoyacak." *Ve düşüncelerimi cinayetten uzak tutacak.*

Elimi uzattım ve elini kaldırmadan önce bir süre elime baktı. Avuç içi benimkine karşı sertti. İçimden bir ürperti geçti. El sıkıştık, orada aptallar gibi durduk, ta ki sonunda ben elimi çekene kadar.

"Sürprizlerle dolusun," diye mırıldandı. "Bunu telafi etmek için hâlâ çalışıyorum. Ama bana bu şansı verdiğin için teşekkür ederim."

Başımı salladım, yanaklarıma sürünen allığı görmeden önce döndüm. "Tamam," dedim, bara doğru ilerleyerek. "Bana ipleri göster kovboy."

"Nasıl istersen, günışığım."

* * *

Cameron kolay bir gece olduğu konusunda haklıydı, ki bundan şikayet edemezdim. Vardiyamın üzerinden birkaç saat geçmişti ve ben de sonunda kayıtların çoğunu ezberlemiştim. Gelenlerle ayaküstü sohbet ediyor, bazı yüzleri tanıyor ve onları buz gibi bir elma şarabı ya da bir kadeh şarapla uğurlamadan önce -her zaman cinayeti atlayarak- hayatım hakkında genel bir bilgi veriyordum.

"Kapatmamıza sadece otuz dakika kaldı. Sen yanımdayken vardiya çabuk geçti. Bunu düşünmemiştim ama boş bir günümüz olduğunda tadım yapmalıyız," dedi Cam kalçasını şakacı bir şekilde benimkine çarparken. Kollarını sıvamıştı ve kollarından birinin iç tarafındaki dövmeyi görünce kaşlarımı kaldırdım.

Hiç düşünmeden ona doğru uzandım, ön kolunu tuttum ve çevirdim. "Meşe ağacı mı?"

"Evet," diye kıkırdadı. "Tam olarak Harlow ailesinin meşe ağacı." "Efsane." Ona alaycı bir sırıtış attım.

"Bu bir efsane değil," diye espri yaptı. "İstersen seni bir ara oraya götürebilirim."

"Evleneceğin kızın bu olması gerekmiyor mu?" Omzumla ona çarparak sordum.

"Evet." Midem bulandı. Verdiği cevap beni şaşırttı ve ben daha başka bir şey söyleyemeden barda yürüyen birini selamlayarak gitti.

"Hey, bayan, bir elma şarabı daha alabilir miyim?"

Döndüm ve barın diğer tarafındaki adama gülümsedim. Bu taraftaki tek kişiydi ve yalnız oturuyordu.

"Elbette," dedim.

"Teşekkürler. Uzun bir gece miydi?"

"Çok kötü değil." Boş bardağına uzandım. "Ne şarabı istemiştiniz efendim?"

"Bana öyle demene gerek yok," dedi sırtarak. Bakışlarını üzerimde tuttum ve omurgamda bir ürperti hissettim. Kısa kum sarısı saçları ve buz mavisi gözleri vardı ama onda alarm zillerini çaldıran bir şey vardı. "En sevdiğin hangisi? Neyi seviyorsan onu denemek isterim."

Aşağı baktım, farklı musluklara baktım. "Senin için bir tane seçeyim o zaman." Hiçbir fikrim yoktu ama bunu ona söylemeyecektim.

"Teşekkürler. Adın ne...?"

"Haley," diye cevapladım bardağını doldururken. Bardağı tezgâhın üzerine koydum ve ona doğru kaydırdım. Geri çekilmeye başladığımda parmakları bileğime dolandı ve dengemi kaybetmeme neden olan bir çekiştirme yaptı. "Hey," diye homurdandım.

Çabucak bıraktı ve bir kıkırdama çıkardı. "Özür dilerim. Sadece bilekleriniz küçük."

Sertçe yutkundum, en iyi poker suratımı takındım. "Senin adın ne?" Sağ tarafımda bir fırtına bulutu oluştuğunu hissedebiliyordum ve Cam'in yaklaştığını hissetmeme rağmen barın aşağısına bakmayı reddettim.

"Andy," dedi elma şarabından bir yudum alarak. Bardan kayarak indi ve bana el sallayarak para uzattı. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Kuyumculuk sektöründe çalışıyorum, alışkanlık işte."

Cam yanımda durduğunda o da gitti. "Bu da neydi böyle?"

Sesimi alçaltarak döndüm. " yok. Sadece biraz tuhaftı." "Sana dokundu," diye hırladı Cam. "Onu döveceğim-"

"Sakin ol kovboy," dedim elimi göğsüne koyarak. "Onu dövmene gerek yok. Sadece garip davrandı ve ben de üstesinden geldim."

Cam gözlerini kıstı. "Eğer seni bir rahatsız ederse, bana haber vereceksin." "Bu bir soru mu yoksa-"

"Bu bir talep. Eğer seni bir rahatsız ederse, bana haber vereceksin." Ona ters ters baktım. "Herkesi idare edemezsin."

Çenesini kapattı ve tartışmak üzereydi ama telefonum cebimde vızıldamaya başladı ve dikkatimi çekti. Çıkardım ve Emma'nın adını gördüm.

"Bunu alabilir miyim?" diye sordum. "Çabuk olur."

"Elbette," dedi iç geçirerek. "Elbette. Bu gece mola verdiğini bile sanmıyorum."

"Teşekkürler," dedim yanından geçerken.

Bir kapıdan geçtim ve Cuma gecesi Cam tarafından götürüldüğüm koridordan aşağı indim. Geçen Cuma'yı düşününce homurdandım. Onunla arkadaş olmaya çok çabuk karar vermiştim ama bunu yapmamak zordu. Gerçekten de düşündüğüm kadar kötü biri değildi...

açtım. "Hey, Emma-"

"Şu anda neredesin?" Sesi panik içindeydi, tonu sırtımı dikleştirdi.

"Bir şaraphanedeyim, şehrin dışında bir yer-"

"Orada olduğunu bilen var mı? Yalnız mısın?"

"İnsanlar burada olduğumu biliyor. Emma, neler oluyor?"

Sesi kırılarak yumuşak bir çığlık attı. "Tanrım, Hal. Çok özür dilerim. Durum çok kötü. Polis yolda, ama sonunda dairene uğradım. Her şey harap olmuş, duvarda da yazılar vardı. Çok üzgünüm." Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım. "Emma, yaralandın mı? İyi misin?"

Ona sorduğumda telefonum elimde çaldı. "Az önce fotoğraflarını gönderdim," diye boğuk bir sesle konuştu. "Her şey mahvoldu bebeğim. Ve bilmiyorum, biri senin peşinde. Biri senin peşinde, Haley."

Biri senin peşinde.

Telefonu geri çekerken ellerim titremeye başladı, mesajlarına bakarken kulaklarım çınlıyordu. Dairemin resimleri yağıyordu ve o haklıydı. Her şey mahvolmuştu. Kanepenin içi boşaltılmış ve kesilmiş, sehpa parçalanmış, giysiler her yere saçılmış ve yırtılmıştı. Başka bir resim geldiğinde gözlerim doldu. Duvarları boyamışlardı.

Fahişe. Sürtük. Senin için geliyorum.

Kaltak. Sen olmalıydın.

Sıra sende.

Adımın tekrar tekrar söylendiğini duydum ama ses çok uzaklardan geliyordu. Sırtımı duvara yasladım, tüm dünya üzerime çöküyormuş gibi hissediyordum. Her şey dağılıyordu.

En büyük korkum gerçek
olmuştu. Katil ölmemi
istiyordu.

Bilmem gerekirdi. . Bana , nefretinden. Yakıcı öfke.
Ve bana söylediği sözler. Duvara çizdiklerinin aynısı.
Sıra sende.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

cameron

Son müşteri kapıdan çıkarken "İYİ GECELER BILL," dedim. Arabasına giderken bana dostça bir el salladı ve tökezlemediğinden emin olmak için onu inceledim. Onu birkaç bardak su içmeye zorlamıştım ve iyi görünüyordu.

Kapıyı kilitledim, başarılı bir gecenin ardından gelen sessizlik beni heyecanlı bir vızıltıyla baş başa bıraktı.

Haley'nin barda çalışmayı kolaylıkla öğrenmesi hiç de şaşırtıcı değildi. Bara geri döndüğümde onu düşündüm. Mola vermiş ama geri dönmemişti, bu da beni huzursuz etmişti.

Kapı aralığından geçtim ve donakaldım. Koridorun sonunda Haley yerde oturmuş, dizlerine sarılmış, başı öne eğikti. Vücudunun titrediğini buradan görebiliyordum.

İçime bir panik dalgası yayıldı.

"Kahretsin," dedim, koridorda ona doğru koşarken.

Bana bakmadı. Telefonu yerde duruyordu, bir ses umutsuzca konuşuyordu ama kelimeleri çıkaramıyordum. Nefesleri yavaş ve sığdı.

"Haley?" Yavaşça yanına diz çöktüm.

İrkildi, başını kaldırdı ve gözlerini kocaman açtı. Maskarası yanaklarından aşağı aktı, gözleri kızardı ve yanakları kızardı. Bir hıçkırık daha çıkardı ve kendimi durduramadım. Yere çöktüm ve ona doğru uzandım, onu kendime doğru çektim. Ağlarken tüm vücudu titriyor, bana doğru kıvrılıyordu.

"Hey, hey, hey," dedim usulca. "Her şey . Her şey girecek."

Sessizliği içime bir korku şimşegi gönderdi. Daha fazla titremeye başladı, yüzü boynumun kıvrımlarına gömüldü. Ona sarıldım, neler olduğunu bilmiyordum ama ne olursa olsun ona yardım edeceğimi biliyordum. Onu böyle ağlarken görünce, kendi kalbim paramparça oluyormuş gibi hissettim.

Ne olduğunu bilmem gerekiyordu. Biri mi ölmüştü? Biri yaralanmış mıydı?

"Alo? Alo? Alo? Her , aç şu lanet telefonu!"

Haley'nin telefonunu aldım ve kulağıma götürdüm, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Kimsiniz lan siz?"

"Ben kimim? Kimsin lan sen?" Hattın diğer ucundan tiz bir kadın sesi geliyordu. "Ben Emma, Haley'nin en iyi arkadaşı ve eğer bana kim olduğunu söylemezsen, o taşralı hödük kışına bir hava saldırısı emri vereceğim."

Duruma rağmen homurdandım, çenem düştü. "O güce sahip olduğunuzdan şüpheliyim ama mesajınız duyuldu. Ben Cameron."

"Cameron." Durakladı. "Lütfen bana Cameron olduğunu söyleme.

Harlow?"

"Demek beni duydun?"

"Pek çok şey," dedi, sesi kurumuştı. "Haley nerede? Sessizliğe gömüldü. Dairesinde polis var ve onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"O iyi," diye nefes ve onu biraz daha kendime çektim.

Şimdi onun bana karşı ne kadar mükemmel hissettirdiğini ya da nasıl yasemin gibi koktuğunu düşünmenin zamanı değildi. Bunlar geçici düşüncelerdi ama yine de zihnim bu bilgileri katalogladı.

Sonunda biraz sakinleştiğini, titremesinin yavaş yavaş azaldığını hissedebiliyordum. "Onu yakaladım. Ne haltlar dönüyor?"

"Onunla konuşmam gerek," dedi Emma.

Haley'e baktım ve o da başını kaldırdı. Telefona baktı ve sonra onu benden aldı.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı, sesi titriyordu. Kesinlikle iyi değildi. "Beni haberdar edebilir misin Emma? Gitmem gerek. Eve gitmem gerek. Buradaki herkesin güvende olduğundan emin olmalıyım."

Emma'nın konuşmasını duyabiliyordum. Haley'nin yüz ifadesini izledim. Onun gücüne her zaman hayranlık duymuşumdur, ama fark ettim ki

şimdiye kadar görmemiştim. Onu kırık dökük bulmuştum ama o çoktan kendini toparlamaya başlamıştı.

Haley telefonu kulağından çekip bana geri uzattı. "Emma sana bir şey söylemek istiyor."

"Evet?" Kulağıma götürerek sordum.

"Ben orada yokken Haley'e bir şey olursa, seni bulur ve taşaklarını fındıkkıranla ezerim."

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim," diye söz verdim. "O benim elimde."

Emma bir an sessiz kaldı. "Tamam," diye iç geçirdi. "Dairesi tamamen yıkılmış. Her şey gitmiş. Burada elimden geleni yapacağım ama orada yardımına ihtiyacım var."

"," diye tekrar söz verdim.

Ona bir şey olmasına izin vermeyecektim. Kolum sıkıca sarıldı

On

u. Emma ile yaptığım görüşme sona erdi ve telefonu kapattım.

Haley titrek bir nefes aldı ve gözlerini sildi. Bana baktı, Sertçe yutkundü. Uzanıp gözünden kaçan bir damla yaş sildim. "Bana neler olduğunu anlat," diye fısıldadım. "Sen iyi misin? Ne oldu?"

"Yapamam," dedi başını sallayarak. "Henüz bu konuda konuşamam. Kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var. Az önce senin yüzünden dağıldım ve-"

"Hey. Derin bir nefes al. Her şey yoluna girecek."

"Başka kimsenin bilmesini istemiyorum," dedi, gözleri tekrar yaşlarla doldu. Gözyaşlarını tuttu. "Kimseye söyleyemezsin."

"Neler olduğunu öğrenene kadar söz veremem." "Henüz konuşamam."

"Haley," dedim ellerim kalçalarına yerleşirken. "Seni hiç böyle görmemiştim. Ve gözlerine o bakışı yerleştiren herkesi öldürmeye hazırım."

"Öldürmek" kelimesini duyunca kalbimi sıkıştıracak şekilde irkildi. Lanet olsun. Söylediğim her şey işleri daha da kötüleştirdi.

"İhtiyacın varsa bir dakika ara verebiliriz, sonra konuşuruz. Anlaştık mı?"

Dedim. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye fısıldadı. "Seni asılı bıraktım.

Kapatmak zorundaydın
tek başına. Çok özür dilerim."

"Özür dilemenize gerek yok. Şuna ne dersin? Bir plan yapabiliriz."

"Bir plan mı?" diye yineledi, sesi kısıktı.

"Evet. . Gidip yüzünü yıkayacaksın ve ihtiyacın olan zamanı ayıracaksın. Ben biraz su ve viski getireceğim.

oturup neler olup bittiğini konuşacağız. Ve sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Yüzü yumuşadı. "Tamam."

"Tamam." Yana kaydım ve ayağa kalktım, onu da yanımda getirdim. "Banyo soldaki kapı. Ben içeceklerinizi getireyim."

"Tamam," dedi tekrar. "Gitmeyecek misin?" "Hiçbir yere gitmiyorum."

Başını salladı ve tuvalete gitmek üzere arkasını döndü. Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, zihnim dönüyordu.

Bara geri döndüm ve bir şişe viski çıkarıp ona bir duble doldurdum. Ona bir bardak buzlu su hazırladım ve bir limon dilimi ekledim, neler olabileceğini düşünüyordum. İçimde kötü olduğunu söyleyen bir his vardı.

Birkaç dakika içinde onun varlığını hissettim. Bana doğru gelirken döndüm. Viskiye baktı.

"Önce su," dedim ve bardağı ona uzattım.

Biraz gülümsedi. Sadece birazcık. Bana iyi olacağını söylemeye yetecek kadar.

Birkaç yudum aldı ve sonra ona iğneyi uzattım. Yüzünü buruşturarak geri fırlattı. Ama omuzları gevşedi, ifadesi yavaş yavaş o şok olmuş görüntüsünü kaybedip tamamen başka bir şeye dönüştü. Öfke.

"Birkaç hafta önce dairemden çıkıyordum," dedi bana bakarak. "Dairemin kapısını kilitlemek üzereydim ki bir çılgılık duydum. Görmezden gelemeyeceğiniz türdendi. Koridordan aşağı indim ve komşumun kapısı aralıktı. Tam kapıyı açmıştım ki bir adam komşumun boğazını kesti. Benim yaşımdaydı."

"Siktir," diye fısıldadım. Döndüm, bir viski bardağı daha çıkardım ve kendime bir shot doldurdum. Haley'nin bunu duyması fikri beni dehşete düşürdü.

"Bana doğru koştu. Beni bıçaklamaya çalıştı. Sağ kolumu ısırıldı. Kaçtı çünkü binada başka bir komşu bağıırıyordu. Gece vaktiydi ve insanlar eve dönüyordu. Yanına gittim ve ölüırken ona sarıldım. Kimseye söylemediğim şey, çıkarken söyledikleriydi. Sırada benim olduğumu söyledi. Neden kimseye söylemediğimi bilmiyorum. Korku. Şok. Bilmiyorum."

Öfke içime işledi. Bir adamın ona zarar vermesi, onu öldürmeye çalışması, onu tehdit etmesi fikri. Tüm bunlar bir kâbustu ve bunu durdurmak için bir şey yapabilmeyi diledim.

Parmaklarını sarı buklelerinin arasından geçirdi, kaşları birbirine yaklaştı. Ona bir kadeh daha doldurdum ve ikimiz de içtik. Yanık hoş bir şeydi, beni baştan aşağı ısıttı.

"Siktir, Haley," diye fısıldadım. Başımı salladım. "Muhtemelen sadece tehdit ediyordu."

"Hayır," diye fısıldadı, sesi yeniden boş çıkmaya başlamıştı. "Emma bu yüzden arıyordu. Benim için daireme uğradı ve bazı eşyaları toplayıp bana gönderecekti. Citrus Cove'a gittiğimde aceleyle yola çıktım. Neredeyse hiçbir şey toplamamıştım çünkü sadece gitmek istiyordum. Bu lanet kabustan kaçmak istiyordum. Ama bu gece gitti ve tüm dairem yağmalandı." Telefonunu çıkardı ve bana doğru itti.

Onu aldım ve gördüğüm şey midemi bulandırdı.

Dairesinin güzel bir daire olduğu belliydi. Ama şimdi yıkılmıştı. Fotoğraflar arasında gezinirken aklım başımdan gitti. Duvardaki yazıya geldiğimde başımı salladım, o öfke geri geldi.

"Daireme girdiyse kim olduğumu biliyordur. Nerede yaşadığımı biliyor. Ailem hakkında, benim hakkımda, her şey hakkında bir şeyler öğrenebilir. Güvende değilim ve burada bulunarak başkaları için tehlike oluştuyorum. Sabah yola çıkacağım."

"Ve nereye gideceksin?" Ona bakarak homurdandım. "Yalnız kalacağın bir yere mi? Bu çılgınlık."

"Başka kimsenin zarar görmesine izin veremem," dedi.

"Hayır. Bu çok aptalca, Hal. Üzgünüm ama öyle. Burada güvende olduğun yerde kalmalısın. Polise gidebiliriz."

"*Bud*'ın bir katil hakkında bir bok yapabileceğini mi sanıyorsun?" diye tersledi.

"Bud iyi bir şeriftir," dedim, sesim kabaydı. Yine de haklı olduğu bir nokta vardı. Citrus Cove küçük bir kasabaydı ve bir katilin gidebileceği türden bir yer değildi. "Bence gidersen kendini daha fazla riske atmış olursun. Bence bu konuda biraz düşünmelisin."

Homurdandı, başını arkaya eğdi ve tavana baktı. "Ne zamandan beri umursuyorsun Cam?"

Viski bardağını yere bıraktım ve ona doğru adım atarak ayak parmağıma kadar onunla buluştum. Bakışlarımla buluştuğunda nefesi kesildi, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Seni önemsiyorum," diye fısıldadım. "Çılgınca olabilir. Seninle cehennemde tek bir şansım bile olmayabilir. Ama önemsiyorum, Hal. Çok önemsiyorum. Ve senden hoşlanıyorum."

yapmam gerekenden daha fazla."

Sertçe yutkundu, bakışları tam olarak okuyamadığım bir şeyle dans ediyordu. "Bu çılgınca. Çünkü daha iyisini bilmesem, beni istediğini söyledim." "Seni istiyorum. Seni bir bahçenin güneşi istediği gibi istiyorum.

Seni gördüğümde, Başka bir şey göremiyorum. Seni istiyorum, başka kimseyi değil. Belki de hep seni istedim." Bunları söylerken kulağa çılgın bir taşra şairi gibi gelsem de umurumda değildi, her kelimesinde ciddiye dim.

"Yani bana *zorbalık* mı yaptın? Benden hoşlandığın için mi?"

"Duygularımı sağlıklı bir şekilde ifade etmek üzere yetiştirilmedim, birçok nedenden dolayı sana karşı korkunçtum, Haley. Çözmek için yıllarca terapi görmem gereken nedenler. Bu nedenlerden bazılarının seninle hiçbir ilgisi yoktu. Bu nedenlerden biri senden hoşlanmam ama aynı zamanda senin tarafından tehdit edildiğimi hissetmemdi. Ve benim ergen, aptal, hormonlarla dolu beynim aynı anda birden fazla duyguyu nasıl işleyeceğini bilmiyordu. Ama artık o adam değilim. ."

"Benim tarafımdan tehdit edilmek mi? Seni tehdit edecek ne yaptım ki?"

Nefesimi içime çektim. Bu konuşma aklımdan binlerce kez geçmişti ve şimdi buradaydı. Dürüst olmak bazen berbat bir şeydi ama dürüst olacaktım.

"Sen hiçbir şey yapmadın. Daha çok değişimi temsil ediyordun. Citrus Cove'da hiçbir şey değişmez. İnsanlar burada doğar, yaşar ve ölür. Ama bir gün Bently kızları aniden ortaya çıktı. Ve size şunu söyleyeyim, neden sadece size karşı korkunç olduğumu anlamam onlarca saat ve binlerce dolarlık terapi gerektirdi, ama sizin kasabaya gelmeniz, her şeyin sonsuza kadar aynı kalmayacağı anlamına geliyordu. O zamanlar bunun nedenini bilmiyordum ama sen hem daha fazlasını hem de kaybetme ihtimalini temsil ediyordun. Büyükanne mi yeni kaybetmiştik ve yeni bir şeyle başa çıkamazdım. Tüm bunlar ve sana karşı aptalca bir çocukluk aşkı besliyordum. Ama artık çocuk değilim."

"Hayır, değilsin," dedi ağzının kenarını çekiştirerek. "Sen büyüdün."

Elimi kaldırdım, yanağı avucuma değecek kadar sıcaktı. Gözlerini kapattı, ortak dokunuş içimde bir ihtiyaç şimşegi çaktırdı. Ama bu gece bu duyguyla hareket etmek için uygun bir gece değildi. Önce onun güvende olduğundan emin olmalıydım.

"Yarın istasyona gideceğiz," dedim usulca. Gözleri açıldı, keşke yok edebilseydim dediğim bir korku vardı yüzünde. "Seni alacağım. Kahvaltı ederiz. Bunu bir etkinlik haline getiririz."

Başını salladı. "Pekala. Tamam."
"Ve seni eve bırakacağım. Arabanı sabah alırsın, sonra."
Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri kısıldı. "Sana hiç otoriter biri olduğunu söyleyen oldu mu?"
"Birçok kez," diye kıkırdadım. "Bu bir kusur ama insanlar buna katlanıyor." Bakışları yumuşadı. "Sanırım ben de katlanacağım."
Göğsüm sıkıştı, içimdeki tüm ilkel dürtüler ayağa kalktı ve beni öpmeye zorladı.
Onu.
Ama henüz değil.
Sonunda hayallerimin kadını öptüğümde
Mükemmel. Çünkü bu geceden sonra iki şeyin farkına vardım.
Birincisi, Haley'nin benim olması gerekiyordu.
İki, uyanık olduğum her anı ona, onun olmak için yaratıldığımı göstererek geçirecektim.

OceanofPDF.com

ONBİRİNCİ BÖLÜM

haley

Uyandım, yatağı düzelttim, duş aldım, giyindim ve güneş doğmadan önce bir fincan kahve yaptım. Dün gece zar zor uyuyabilmişim ve o huzursuzluk hissi geçecek gibi görünmüyordu.

Kendime bir fincan kahve koydum ve mutfak masasına oturup telefonumda dalgın dalgın gezindim. Boş zamanlarımda, sosyal medya paylaşımlarımı benim için otomatik zamanlamaya ayarladım, bu da üzerimdeki yükü hafifletti. Emma'dan gelen mesajları kontrol ettim ve polise götürmemiz gereken tüm bilgileri içeren dijital bir klasör oluşturmuş olmasını takdir ettim. Böyle düzenli biriydi.

Sonuç olarak, her şeyimi kaybetmiş gibi hissettim. Yara bu sefer daha derindi. Birinin ölümünü izlemişim ve şimdi tüm eşyalarım yok olmuştu. Polis olay üzerinde çalışıyordu ama şu ana kadar hiçbir şey bulamamışlardı.

Hayal kırıklığına uğramış ve korkmuştum. Kendimi hasta hissediyordum. Ancak iki saatlik uykuya ve umutsuzluk hissine rağmen bir umut ışığı hissettim.

Honey'nin üst katta olduğunu duyunca sinirlerime hakim oldum.

Onun için duyduğum endişe şimdilik çenemi kapalı tutmamı gerektiriyordu. Ona güvenmediğimden değil, omuzlarına daha fazla yük bindirme düşüncesine dayanamadığımdan. Benim için yaptığı onca şeyden sonra olmazdı.

Birkaç dakika içinde kaşlarını kaldırarak aşağı indi. Baldırına kadar uzanan bir pantolon ve kayık yakalı çiçekli bir gömlek giymişti bile. "Erken kalkmışsın. Uzun bir gece miydi?"

"Gece yarısı gibi eve geldim." Dün geceyi tekrar yaşamak istemedim.

Beni ayakta tutan bir diğerk şey de Cameron Harlow'du.

Dün gece yanımdaydı. Aklımı başımda tuttu. Ben dağılıırken bana sarıldı ve beni yargılamadı.

" fincan kahve ister misin?" Kalkmaya başlarken sordum.

"Ben bakarım," dedi elini bana doğru sallayarak. Uyandığında huysuzdu ve her şeye rağmen ona gülme dürtümle savaştım.

"Ne? Sana bir fincan kahve koyamaz mıyım?" Alay ettim.

Bana bilmiş bir bakış atarak homurdandı. "Sinsi davrandığın zaman değil."

Gözlerimiz buluşmadan önce başımı çevirdim. Bunu her zaman nasıl yapıyordum?

Kaldırımdaki tekerleklerin sesi perdeyi geri çekip dışarı bakmamı sağladı. Cam'in kamyoneti normalde benim arabamın park ettiğı yerde durdu. Ayağı kalkmaya başladım ama bana tekrar el salladı, çoktan ön kapıya yönelmişti.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Bir o uyanmadan önce sıvışabilmeyi umuyordu, böylece Cameron Harlow'un Perşembe sabahı bu kadar erken saatte neden kapımızda olduğuna dair bir bahane bulmak zorunda kalmayacaktım.

Honey ve Cam'in kapıda sohbet ettiklerini duydum, ardından yumuşak geldi.

Onu mutfağı götürdü ve arkasından bana kendini beğenmiş bir bakış attı. Cam bana gülümseyerek, "Günaydın, günışığı," dedi. Elinde iki tane paket elinde kahve fincanları. "Bizim için biraz kafein var."

"Günaydın," dedim. "Bu harika. Şunu lavaboya koyayım ve çantamı alayım, sonra gidebiliriz."

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Honey kaşlarını kaldırarak sordu. Fırının üzerindeki saate baktı. "Randevu için çok erken."

Cam bana temkinli bir şekilde baktı. Bildiklerini kimseye söylememesi için ona yalvarmışım ve görünüşe göre dediğimi yapmayı planlıyordu.

Ona o zaman söyleyebilirdim. Belki de söylemeliydim. Ama büyükanneme dışarıda beni öldürmek isteyen birinin olabileceğini söylemek için sabahın çok erken saatleriydi.

Cam dün gece beni kurtardı. Yıkılmışım, o beni tuttu ve sonra kendimi topladım çünkü yapmak zorundaydım.

Cam boğazını temizleyerek, "Biraz antrenman yapacağız," dedi. "Eğitim, ha. Küçük yarış arabasının kayıp olduğunu fark etmediğimi sanmayın." Honey sırtarak söyledi. "Kahvaltı ister misin, Cam?"

"Hayır, hanımefendi," diye kıkırdadı. "Arabası dün gece garip bir ses çıkarıyordu, ben de onu eve getirdim. Onu dükkâna götürüyorum."

"Mmhm. Bir süredir bu dünyadayım Cameron Harlow."

Ona toplayabildiği en masum gülümsemeyi verdi ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Kahvemin son yudumunu bitirdim, çantamı masadan aldım ve Honey'nin yanağına bir öpücük kondurdum.

"evde olurum tatlım," dedim. "Tabii, tabii. Size iyi eğlenceler."

İkimiz evden çıkıp onun kamyonetine gittik. Yolcu tarafına tırmandım ve kapıyı kapattım, ikimiz de kahkahalara boğulmadan önce o da öyle yaptı.

Cam motoru çalıştırırken, "Benim peşimde," dedi.

"Her zaman sezgileri güçlü olmuştur," diye homurdandım. "Sadece bu sabah bunu ona söyleyemedim."

Bu ikimizi de ayılttı. Uzanıp kalçamı nazıkçe sıktı. "Her şey yoluna girecek."

Öyle umuyordum. Gerçekten öyle umuyordum.

Polis merkezine giderken sessizdim. Otoparka girmemiz beş dakika kadar sürmüştü. Midem bulandı.

"Onlara ne bilmiyorum," dedim.

"Onlara her şeyi anlat. Belki Baltimore'daki istasyonla bağlantı kurabilirler. Ben hep seninle olacağım," dedi Cam.

İkimiz de arabadan indik ve içeri girdik. Elini belime bastırarak beni şaşırttı ve ihtiyacım olduğunu fark etmediğim bir rahatlık sundu.

Resepsiyon görevlisi başını kaldırdı. "Cam Harlow," diye kıkırdadı. "David'le yine mi kavga ettiniz?"

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Yüzünü buruşturdu. "Hayır Tammy, buraya başka bir nedenle geldim. Aslında sadece Haley'e destek olmak için buradayım. Bud içeride mi?"

"Şerif Johns öyle," diye düzeltti.

Cam homurdandı. "Babamla golf oynadığını biliyorsun ve ben onu çocukluğumdan beri tanıyorum."

"Doğru, ama o hâlâ bu binanın şerifi, Harlow. Geri dön. Ofisini biliyorsun."

Cam elini benimkinin içine soktu ve beni gri bir koridora götürdü. Midem bulandı.

"David'le kavga mı ettiniz?" Nefesimin altında fısıldadım.

"Birkaç raunt yaptık, evet. Hiç kazanamadı." İçinde bir parça gurur vardı.

Bir kapı aralığına geldiğimizde başımı salladım. Üniformalı bir adam masada oturuyordu, saçsız kafası sarı ışıktaki parlıyordu. Kaşlarını kaldırarak yukarı baktı.

"Buraya kendim için gelmedim. Onun için buradayım," diye atıldı Cameron. Ona gülmek için içimdeki dürtüyle savaştım.

Şerif kıkırdadı. "Orada duracak mısınız?"

Bir nefes verdim ve içeri girdim, Cameron da beni takip etti. 80'lerden beri hareket etmemiş gibi görünen iki sandalye vardı ve ikimiz de birer tane aldık.

"Ben Haley Bently," dedim. "Şerif-"

"Bana Bud deyin," dedi.

"Bud. Biri beni öldürmeye çalışıyor."

Her iki kaşı da o kadar havaya kalktı ki kafasının tepesine düşeceklerini sandım. "Tanıtıma başlamak için harika bir yol. En baştan başlayın, Bayan Bently."

* * *

Cameron'ın lastiğine olabildiğince sert bir tekme attım ve sinirli bir ses çıkardım. "Bu tam bir saçmalıktı," diye homurdandım ve Cam'e baktım.

Sürücü tarafına geçerken yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Hal. Yapabilecekleri daha fazla şey vardır diye düşünmüştüm."

Bir boktan daha fazlası. Bud'ın şu anda yapabileceğini söylediği tek şey Baltimore departmanına ulaşmaktı. Şu an itibarıyla ortada şüpheli yoktu, katil titiz davranmış ve onu suça bağlayacak hiçbir şey bırakmamıştı ve BPD'nin elinde benim daireme olanlarla komşunun başına gelenler arasında bağlantı kuracak sağlam bir kanıt yoktu. Baltimore'dan ayrıldığım için artık onların yetki alanı dışındaydım ve evime göz kulak olacak kimse yoktu.

İpucu yok. Yardım yok. Sanki yanımda kimse yokmuş gibi hissediyordum. Cam ve Emma dışında kimse.

Yolcu kapısını çekip açtım ve Cam'in kamyonetine tırmanıp deri koltuğa gömüldüm.

"Şimdi ne olacak?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Dün gece zar zor uyumuştum, arkamı kollamaktan endişe ediyordum ve bir şekilde Cameron Harlow'u tüm bu durumda ekürim olarak bulmuştum. Tüm dünyam alt üst olmuştu.

"Gidip kahvaltı etmeye ne dersin? Sanırım biraz yemek duruma yardımcı olabilir."

Gözlerimi kısarak ona bir bakış attım. Bu sabah biraz daha sert görünüyordu ve onu bu haliyle sevdiğimi fark ettim. Ateşliydi. Lisede olduğundan daha ateşliydi.

"Elbette. Şu anda Honey ile başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Sarah mesajlarıma cevap bile vermiyor, kayınbiraderim görünüşe göre sarhoş bir piç ve yeğenlerim beni yeni yeni tanımaya başladı. Şimdi de elinde hiçbir ipucu olmayan bir polis departmanı ile uğraşmak zorundayım, bir yandan da kendi arkamı kollamak zorundayım çünkü görünüşe göre "sıradaki sensin" demek beni korumak için yeterince önemli değil. Ve şimdi tek düşünebileceğim şey beni *ne zaman* bulacağı. Keşke bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmasaydım ve bir deliğe girip ortadan kaybolsaydım." Bir nefes verdim ve koltuğuma yığıldım.

"Ama o zaman seni özlerdim," diye fısıldadı.

Sesi yumuşak ve nazikti ama sözleri içimde bir zevk şimşegi çaktırdı. Kızardım ve başka tarafa baktım. O bir belaydı. Bu hiç değişmemişti.

"Sana ulaşmasına izin vermeyeceğim," diye devam etti Cam. "Söz veriyorum."

Bir an ona baktım ve içimde bir suçluluk hissettim. "Bu işe karışmak zorunda değilsin," dedim. "Benim koruyucum olmak zorunda değilsin."

"Bunu biliyorum."

"Beni bir yerlere götürmene bile gerek yok." "Biliyorum."

Aramızda sabit bir sessizlik oldu ve bana yumuşak bir gülümseme verdi.

"Yine de gideceğim," dedi. "Ben senin için buradayım. Ve sen bir başkasının olması zarar vermez, değil mi? Ayrıca, en iyi arkadaşın beni tehdit etti. Beni yanında tutmak için buna ihtiyacı olduğundan değil."

Her şey tersine dönüyormuş gibi hissetmeme rağmen kıkırdadım. "Pekâlâ. Sadece sana yük olmak istemiyorum."

"Asla öyle biri olamazsın. Yarın ne yapıyorsun?" Kamyonu istasyondan çıkardı ve bizi aklındaki kahvaltı yerine götürmek üzere yola çıktı.

"Bir seri katili avlamaya çalışıyorum."

"Hal, ama," dedi, sesi kısmen yalvarıyor, kısmen eğleniyordu. "Bilmiyorum," dedim, gülümsemeye karşı koyarak.

"Düşünüyordum da..."

"Görünüşe göre bunu çok yapıyorsun."

"Düşünüyordum da belki seni pikniğe götürebilirim. Ve şarap tadımı yapabiliriz. İstersen elma şarabı da içeriz."

"İş için mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

Ona zor anlar yaşatacaktım. Gerekenden daha zor bir zaman. Flört etme ya da çıkma konusunda yeni değildim ve zihinsel olarak ona karşı hislerimde ileri geri gidip gelsem de, hala kimyayı hissediyordum.

Çenesi sıkıştı, gözleri yolda kısıldı. "İş için değil." "Öyle mi? O zaman ne için?"

"Şey, bilirsin..." .

Artık kıkırdamalarla savaşıyordum. "Mağara adamı gibi konuşmaya devam mı edeceksin yoksa 'Merhaba Haley. Benimle bir randevuya çıkmak ister misin?"

Bir kahkaha attı ve bana bir bakış fırlattı. Sırıltısı hınzırcaydı. "Selam, Haley. Benimle bir randevuya çıkmak ister misin?"

Gülümsememi gizlemek için elimden geleni yaparak pencereden dışarı baktım. İçimde ayaklarımı tekmelemek istememe neden olan bir sersemlik vardı çünkü lanet olsun. *O beni istiyor.*

"Bana şaka yapmadığına emin misin?" diye sordum.

"Çok, çok uzak," diye nefes verdi. "Lanet olsun. Ben aptal değilim. Bazen olabilirim. Ama seni istiyorum, Hal. Ve seni tanımak istiyorum. Ve kendimi sana kanıtlamak istiyorum."

Alt dudağımı ısırdım. "Tabii o zaman," dedim kayıtsızca. Ama bu ses tonu düpedüz yalandı. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Kendimi liseli bir kız gibi hissediyordum.

Birinin onayına ya da arzusuna ihtiyacım yoktu ama buna sahip olmak çok iyi hissettiriyordu. Özellikle de ondan.

Camdaki yansımasını ve anında nasıl rahatladığını görebiliyordum. "Bir şartım var," diye ekledi.

Güldüm, başımı çevirdim. "Neymiş o patron?" "Arabayı sürmeme izin verdin. Sadece bir kere."

"Hayatta olmaz," diye

homurdandım. "Ya bu şans için yalvarırsam?"

Başımı salladım. "Dizlerinin üzerine çökmen gerekecek."

Robin's Egg mavisi bir binanın önündeki küçük otoparka girdiğinde sessizdi. Önündeki tabelada Citrus Cove Cafe yazıyordu ve Citrus Cove'da daha önce görmediğim yeni yerlerden biriydi.

Kamyonetten indi ve kapıyı kapattı. Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ederek kaşlarını çatmıştı. Çoğunlukla onunla alay ediyordum. Tam kapım açılırken kemerimi çözdüm ve ona bakarken bir gıcırta çıkardım.

Cam bir adım geri çekildi ve ben de onun kendini aşağıya bırakışını, blue jean'le kaplı dizlerinin çakıllara vuruşunu izledim.

"Cam," diye tısladım.

"Dizlerimin üstünde, günışığı. Seni pikniğe götürmeme, şımartmama ve Corvette ile gezmeme izin vermen için sana yalvarıyorum."

Tepeden tırnağa kızardım, tabii bu mümkünse. Tüm vücudum ısındı, kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya başladı. "Sen tam bir aptalsın," dedim kıkırdarak. Son birkaç haftanın tamamı bir kâbustu ama eski düşmanım karanlığın içinden vuran güneş ışıyordu.

Koltuktan kaydım ve tam önüne düştüm, o kadar tökezledim ki ayağa kalkıp beni yakaladı.

"Siktir," diye fısıldadık ikimiz de.

Vücudu bana karşı sıcaktı. Kollarını kavradım, istemeden de olsa pazularını hissettim. Başını salladı, gözleri beni hiç bırakmadı. "Sen mükemmelsin, bunu biliyor musun?"

"Ve senin gümüş bir dilin var," diye fısıldadım.

"Ciddiyim, Hal. O kadar güzelsin ki acıtıyor. Ve zekisin. İnatçıydın." Elini yavaşça kaldırdı ve boynumun arkasına kaydırды. "Şu anda tek yapmak istediğim seni öpmek."

"Yapma," diye fısıldadım, zorlukla yutkunarak. "Şimdi bütün kasaba konuşuyor olacak."

"Bırakın konuşsunlar," diye mırıldandı.

Parmak uçlarımda yükselip onu öpmek üzereydim ki bir ses duydum.

"Burada ne halt ediyorsun? Beni mi takip ediyorsun, Harlow?"

Cam sertleşti ve döndü. Onun yanından geçip eniştemi ve kız kardeşimi gördüm.

Hay sikeyim. Sarah'yı uzun zamandır görmemiştim. Ondan haber almamıştım. Ve işte buradaydı, canlı ve iyi, güpegündüz ete kemiğe bürünmüştü. Saçları sıkı bir topuz yapılmıştı, gözlerinin etrafında onu son gördüğümde olmayan birkaç çizgi kırışmıştı. Solgun ve yorgun görünüyordu ve *neden* benden kaçıyordu?

"Haley'i kahvaltuya götürüyordum," dedi Cam, sesi soğuktu. Rahat sözcüklerin altında kaynayan öfkeyi duyabiliyordum. "Son kontrol ettiğimde buna izin veriliyordu David."

"Benimle böyle konuşma," diye alay etti David. "Beni takip ediyorsun. Bunu biliyorum. Siktiğimin sürüngeni. *Onunla* birlikte olman mantıklı."

Cam yanımda sinirlendi, elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. İleri doğru bir adım attı ama onu geri çektim.

"Yapma," dedim.

David'in hakaretini duymazdan gelerek kız kardeşime odaklandım.

"Sarah," diye fısıldadım, hâlâ ona bakıyordum. Öne doğru bir adım attım ve ona uzandım. Ona şimdi her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı. Kendimi yeniden parçalıyor gibi hissediyordum, kız kardeşime sahip olmak için yanıp tutuşuyordum. Her zaman sahip olduğumuz ilişkiye sahip olmak için çaresizdim. "Seni uzun zamandır görmedim ve konuşmaya ihtiyacım var-"

Bir adım geri çekildi, dudakları çok sıkı bir çizgi haline geldi. Başını iki yana salladı. "Söyleyeceğin şeyle ilgilenmiyorum. Honey yanımdaysa oğullarımın yanında olman sorun değil ama seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Doğru," dedi David, kolunu onun omuzlarına dolayarak. Kızın kaskatı kesilmesi beni endişelendirdi. "Gidelim, Sarah."

Nefesim kesildi. Cam'in kolunun belime dolandığını ve beni kendine doğru çektiğini hissettim.

"Lanet . Çok üzgünüm," dedi ve onların gidişini izledi.

Buna inanamıyordum. Konuşmayı ilk bıraktığımız zamana dair aklıma gelen her şeyi gözden geçirdim. Başlangıçta yavaş yavaş olmuştu ve bazı tartışmalarımız olmuştu ama hiçbirisi pislik gibi muamele görmemizi haklı çıkarmıyordu.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım.

Onun ve David'in bir kamyona binip gitmelerini izledim.

"Bir sorun var," diye mırıldandı Cam. "Ne olduğunu bilmiyorum. Ve yardım etmeye çalıştım. O şerefsizle aramızdaki bazı anlaşmazlıkları başlatan da buydu. Ama ona ulaşamadım."

Söndüğümü hissettim. Cam beni kendine doğru çekti ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Hadi biraz yemek yiyelim, günışığım. Burası şehirdeki en iyi kahvaltuya sahip."

ON İKİNCİ BÖLÜM

cameron

Büyük pencerelerden birine karşı bir kabine kaydık ve karşılıklı olarak yerleştik. Pencere önündeki kutularda sardunyalar büyümüştü, Citrus Cove'un şehir merkezi göz alabildiğine uzanıyordu. Haley öne doğru eğilmiş, yıllar içinde meydana gelen bazı ince değişiklikleri inceliyordu.

Homurdandı.

"Ne?" diye sordum. Bakışlarını takip etmek için öne doğru eğilerek sordum.

Eski mahmuz müzesini işaret ederek, "Müzedede hiç kimseyi görmedim," dedi.

"Okulda o yer hakkında hayalet hikayeleri anlatırdık. Herkes oranın cehenneme açılan bir kapı olduğuna inanırdı. Gerçekten de içinde her türlü mahmuz var. Ve çizme mahmuzlarının nasıl ortaya çıktığının tarihi."

Sırıttı, koltuğumda geriye yaslandı. Sadece Citrus Cove'da bu kadar küçük bir kasaba bulabilirdiniz. Pitoresk ve tanıdıktı. *Evim.*

Krep ve pastırma kokusu midemin guruldamasına neden oldu. Menüye Haley'ye uzattım, ne alacağımı zaten biliyordum. Sarı laminasyonlu kâğıdı eline aldı, dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

Haley'i acı içinde görmeye dayanamıyordum. David'in ona bakışı da beni çok kızdırmıştı. Sarah için endişelenmişim ama şimdi sadece ona kızmıştım. Haley'e davranış şekli bana Haley'i aşağı çekmeye çalıştığını görebildiğim yalnızlığın bir anlık görüntüsünü verdi.

Bunun olmasına izin vermezdim. Kız kardeşi onun bocalamasına izin veriyor olabilirdi ama ben kesinlikle izin vermeyecektim. Ne olursa olsun, onun yanından ayrılmayacaktım.

David'i de sikeyim. Ondan öncekinden daha da fazla nefret ediyordum ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim. Sarhoş olması bir yana, tam bir piçti. Bently hanımlarından herhangi birinin huzurunda durmayı bile hak etmeyen biriydi.

Yıllar boyunca ikimiz arasında pek çok sürtüşme olmuştu. Lisedeyken ailem hakkında bir şeyler söylediği o ilk anı hâlâ hatırlıyorum. O zamanlar çok daha öfkeli biriydim. Hunter bizi ayırmıştı ama o piç kurusuna sağlam bir yumruk atarak yılın geri kalanında çenesini kapatmasını sağlamıştı.

Ama şimdi bunu yapamam.

Haley menüyü yere bıraktı, başı döndü ve bakışları dışarıya odaklandı. Elleri birbirine kenetlenmiş, omuzları gerilmişti.

"Hey," dedim usulca.

Haley bana baktı. Koyu kahverengi gözlerinde bir fırtına vardı ve onu uzaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapmak istedim. Çok fazla şey yaşıyordu. Herkesin yaşaması gerekenden daha fazlasını.

"Yalnız değilsin," dedim. "Kız kardeşin olmadığımı ve muhtemelen şu anda takımında olmasını isteyeceğin kişi olmadığımı biliyorum, ama buradayım."

Yanakları kızardı, bakışları cam gibi oldu. "Teşekkür ederim."

Amy, garsonumuz, zıplayarak yanımıza geldi ve o anı böldü.

"Selam Cam," dedi. "En az bir hafta oldu. Buralarda gevşek davranmaya başladın."

Şimdi sıırıttım. "Meşguldüm. Her zamankinden alacağım."

Haley homurdandı, biraz canlandı. "Her zamanki gibi ne yapıyorsun?"

"İki güneşli yumurta, üç parça domuz pastırması, bir çikolatalı kruvasan ve meşhur yaban mersinli keklerinden biri. Yanında da patates kızartması."

"Tanrım," diye güldü Haley. Bu ses kulaklarıma müzik gibi geldi. Amy'ye baktı. "Bir fincan kahve, bir yumurta, biraz pastırma ve bahsettiği o meşhur çörekten alayım."

", " dedi, yanımdan ayrılırken gülümseyerek.

Haley cebinden bir saç bağı çıkardı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Sarı buklelerini geriye atıp topuz yapmasını izledim. Güneş ışığı içeri süzülüyor, onu aydınlatıyordu. Kendimi bir melek ile yemek yiyormuş gibi hissettim.

"Bana sanki beni yemek istiyormuşsun gibi bakıp duruyorsun," diye alay etti.

Tanrım, bu gerçeğe daha da yakındı. Tek düşünebildiğim onu yatağıma yatırıp tadına bakmak, boşaldıkça güzel sesinin daha da yükseldiğini duymaktı. Hay sikeyim.

Sikim fermuarıma doğru zonkluyordu. Boğazımı temizleyerek yerimde kıpırdandım. "Fikirlerim var."

"Mmhm," diye kıkırdadı. "Sanırım bende de birkaç tane var."

Sözleri beni oyundan düşürdü. Beklemediğim, beni güçsüz hissettiren hınzır bir ton vardı. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "Seni öpmek istiyorum."

"Öpüşmekten daha fazlasını yapmak istiyorum."

Kulaklarım artık yanıyordu. "Hal, beni çıldırtacaksın."

"Bunu planlıyorum." Masumca gülümsedi, garsonumuz yemeklerimizi sustu. Tabaklarımız yerleştirilirken bakışlarım onu hiç terk etmedi, Amy tekrar ortadan kayboldu.

Acıkmıştım ama bu yemek iştahımı doyurmayacaktı. Sadece o doyurabilirdi.

"Kahvaltıdan sonra seni arabayı almaya götürsem ve benim evime dönsek nasıl olur?" Düşünmeye fırsat bulamadan sordum. Kahretsin, umurumda bile değildi. Belki de çok ileri gitmiştim. Belki-

"Evet," dedi ve yaban mersinli kekini aldı. Yumuşak bir inilti çıkararak üst kısmını ısırmasını izledim. Kahverengi şeker yumuşak dudaklarına yapıştı ve diliyle kristalleri temizledi. "Kafamı dağıtmak için iyi olurdu ve... seni istiyorum."

Lanet olsun. Ben gidiciydim. Bir nefes verdim ve yemeğime baktım, sonunda yemeğe yumuldum. İkimiz de sessizlik içinde yedik ama bu rahat bir sessizlikti. Tek düşünebildiğim onu eve götürmekti.

Daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmemiştim. Onunla olmadığım zamanlarda, onunla olmak istiyordum. Ve onunla birlikteyken, asla bitmesini istemedim. Onun gitmesini hiç istemedim.

Pişman olduğum pek çok şey vardı. Ona kötü davrandığım için, onunla alay ettiğim için, duygularını incittiğim için. Ama işleri yoluna koyma şansım olduğu için minnettardım. Hayatına girmeme izin verdiği için.

"En sevdiğin renk ne?" diye sordu aniden.

Kaşlarımı kaldırdım. "İlk buluşma soruları mı soruyoruz?"

Sırıttı. ". Tabii pikniğe kadar beklemek istemiyorsan." "Hayır, hayır. Bu mavi. Özellikle de dün giydiğin mavi."

"Mm, bu güzel bir renk. Benimki şeftali."

"Şeftali bir renk mi?" Alay ettim.

Gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Ben anlıyorum. En sevdiğin yemek ne?"

"Enchiladas," diye mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Ve Teksas'tan taşındığımdan beri hiç iyi bir tane yemedim. Bu tam olarak doğru değil. Ama her zaman iyi Meksika yemekleri yemeyi özleyorum."

"Temelli olarak buraya geri taşın ve bir daha özlemek zorunda kalma," dedim. Gülümsedi. "Bundan emin değilim kovboy."

Göğsüm biraz sıkıştı. Tekrar gitmesini istemiyordum. İzin verse bu sefer peşinden giderdim. "En sevdiğim yemek annemin kızarmış tavuğu."

"Sağlıklı."

"Bu doğru. En iyi kızarmış tavuğu o yapar. Ve kızarmış bamyası. Eve döndüğünde, eminim bizim için bir şeyler yapması için onu ikna edebilirim. Sen de gelebilirsin."

Haley kaşlarını kaldırdı. "Beni elinde tutmak için çok , değil mi?"

"Belki." Evet. Yüzde yüz evet. "Bu sadece bir davet. Büyükanneni her zaman görüyorum."

Gözlerini kısmıştı. "Bunun farklı olduğunu biliyorsun, ama bunu görmezden geleceğim.

Çocuk istiyor musun?"

Pastırmamı yerken neredeyse boğuluyordum. Yutmayı başardıktan sonra konuştum. "Doğru kişiyle, evet. Bir ailem olması fikri hoşuma gidiyor. Annem beni yuva kurmaya zorladığı için değil, doğru hissettirdiği için. Siz seviyor musunuz?"

"Sanırım öyle. Bazen kendimi anne olarak hayal edebiliyorum; bazen de yapabildiğim tüm seyahatleri düşünüyorum. Gördüğüm onca şeyi. Şu anda bir evcil hayvanım bile yok; sadece yeğenimin köpeği Donnie var."

"Ve senin gerçek yeğenlerin," diye kıkırdadım. "Donnie Emma'nın köpeği mi?" "Evet. Onunla telefonda konuştuğunu unutmuşum."

"Beni tehdit etti." Elimde olmadan sırttım. "Sesi çok korumacı geliyordu."

"Çünkü o öyle. On yıldır arkadaşız. İyi günde kötü günde yanımda oldu. Sarah ile konuşmayı bıraktığımızda benim için daha çok bir kız kardeş gibi oldu. Onu seviyorum."

Bunu anlayarak başımı salladım. Colton için de böyle hissediyordum. İkimiz her şeyi birlikte görmüştük ve arkadaşlığımızı hiçbir şeye değişmezdim. "Colton'a sahip olduğum için şanslıyım. Sanırım o benim için her şeyi yapar."

"Evet. Onu tanımak, tüm ailelerin kan bağıyla bağlı olmadığını anlamamı sağladı. Honey'i seviyorum. Sarah'yı da seviyorum, tüm sorunlarımıza rağmen. Ama Emma beni tanıyor ve olduğum gibi kabul ediyor. Beni değiştirmeye çalışmıyor.

Saçmalıklarımı yüzüme vuracak ama bunun için beni asla gerçekten yargılamayacak."

"İyi bir arkadaşa benziyor," dedim usulca.

"Öyle," diye geçirdi Haley. Öne doğru eğilip beni inceledi. "Bir aile kurmadan önce birkaç yıl evli kalmak ve birlikte seyahat etmek isterdim."

Şimdi onun hamile olduğunu düşünüyordum. Benimle bir aile kurmasını. Bir hayat kurmayı. Aletim zonkluyordu, onu döllerimle doldurma düşüncesi koltuğumda tekrar kaymama neden oldu.

"Bence bu akıllıca," dedim sonunda. "Bir süreliğine evli olmak."

Sanki düşüncelerimin nerede olduğunu biliyormuş gibi sırtıttı. "Mmhm. Yatakta ne tür şeylerden hoşlanırsın?"

"Siktir," diye tısladım, etrafıma bakındım. "Bugün beni en az iki kez şok etmeyi başardın."

"Saçmalıklara ayıracak vaktim yok," dedi omuz silkerek. "İşte bu yüzden son birkaç yıldır bekârim. Sizin için doğru olmayan biriyle birlikte olmadan önce büyük soruları önceden sormak daha iyidir."

Daha küçük bir adam olsaydım, gözüm korkardı. "Demek dürüst olmamı istiyorsun."

"Evet," dedi kararlı bir şekilde.

Kimsenin duymadığından emin olmak için etrafımıza bakındım. Çünkü olay şu ki, benim de sapkınlıklarım vardı. Bu kasabanın yarısının nefesini kesecek ve dualar etmesine neden olacak şeylerden hoşlanıyordum. Ve bundan hiç utanç duymuyordum. İstedigimi istedim.

Ve bilmek istedi.

"Şaplak atmayı seviyorum. Göz bağı, kelepçe, her türlü kısıtlama gibi şeylerle oynamayı seviyorum. Kimsenin zarar görmemesi için bunu nasıl düzgün yapacağıma dair dersler aldım. Dışarıda sevişmekten hoşlanıyorum. Yarın seni pikniğimize götürme fikri beni bu gece ayakta tutacak. Ve am yemeye bayılıyorum. Bayılıyorum. Bir kadının kalçaları arasında mutlu bir şekilde ölebilirim."

Ağzı açık kaldı, yanakları parlak pembeye döndü. "Siktir," diye fısıldadı. "Hiç düşünmemiştim..."

"Ne düşünüyorsun? Taşralı bir çocuğun sapık olabileceğini mi?" "Evet. Kesinlikle öyle."

Kabinde arkama yaslandım, onu inceliyordum. "Hayal edebileceğinden çok daha fazlası, güneşğim. Yumuşak başlı olabilirim ama haftanın her günü dizlerinin üzerine çöktürür ve iyi bir kız gibi sikim için yalvarmanı sağlarım. Ama sadece sen istersen."

"Cam," diye mırıldandı, başını çevirip etrafımıza baktı. Bana baktı ve zorlukla yutkundu. "Daha önce tanıştığım hiç kimsenin beni bu kadar şaşırttığını sanmıyorum."

Gülümsememi gizleyerek suyumdan bir yudum aldım. Onu şaşırtmayı seviyordum. Birden fazla şekilde. "Nelerden hoşlanırsın, günüşiğim? Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Şey." Boğazını temizledi. "Tokatlanmayı seviyorum. Saçımın çekilmesi hoşuma gidiyor." Siktir. Sikim artık sertleşmişti. "Dışarıda hiç bir şey yapmadım, ama yakalanma düşüncesi..."

"Cazibenin bir parçası," dedim. Çünkü öyleydi. Onu verandamda becerirdim, herkesin gelebileceğini bilirdim ve bu beni tahrik ederdi. Bunun bir heyecanı vardı. "Henüz yakalanmadım. Scout'un onuru."

Başını iki yana salladı. "Yemin ederim. Sen delisin, Cam." "Senin için deli oluyorum. Ve seni eve götürmeye hazırım." "Sen hazırsan ben de hazırım."

Cüzdanımı çıkardım ve kabinden dışarı kayarak parayı uzattım. Gözleri büyüdü.

"Ödeyebilirim-"

"Yapabileceğini biliyorum ama yapmıyorsun. Hadi günüşiğim, biri ne kadar sert olduğumu fark etmeden önce."

Bakışları kemerimin altına düştü, bu kızarıklık tüm yüzünü kiraz kırmızısına çevirdi. Ayağa kalktı ve ben de elini tutarak onu kafeden dışarı çıkardım.

Onu kamyonetime götürdüm ve o daha yapamadan kapıyı açtım. Eli göğsümde gezindi, dokunuşu içime bir arzu mızrağı daha gönderdi.

İnsanoğlunun bildiği en uzun eve dönüş yolculuğu olacaktı.

Sürücü tarafına geçtim ve kamyonu çalıştırarak bindim. Koltuğumda iki büklüm oldum, dönüp geri giderken elimi baş desteğine koydum.

"Camlarınız ne kadar renkli?" diye sordu.

Alçak sesle . "Yasal olarak olabildiğince renkli." "Sana dokunabilir miyim, Cam?"

Vücudumun her parçası evet diye bağıırıyordu. "Tamamen seninim, bebeğim."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

haley

ONA DOKUNMAM GEREKIYORDU. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kahvaltımızın ortasından beri kalçalarımı sıkıyordum, tüm vücudum onu her şeyden çok istiyordu.

Kız kardeşimle olanları unutmam gerekiyordu. Kafamdan çıkmam gerekiyordu. Ama bu olmasaydı bile, onu isterdim.

Koltuğumda eğildim, parmak uçlarımı sikinin dış hatları üzerinde gezdirdim ve Ana Cadde'ye çıktığımızda nefesi kesildi. Kemerinin tokasını kavrayıp önce onu, sonra da pantolonunun düğmesini çözdüğümde bir küfür savurdu.

"Haley," diye inledi. "Siktir."

Fermuarını indirdim ve elimi pantolonunun içine sokarak sertleşmiş sikini kavradım. Çıkardığı ses alçak ve sahipleniciydi, elleri direksiyonun etrafında sıkılaşıyordu.

"Sanırım evime gitmeliyiz, sonra seni arabaya götürürüm. Ayrıca Haley, yakın zamanda test yaptırdım ve hiçbir şey çıkmadı."

"Katılıyorum," dedim dudaklarımı yalayarak. "Ve bana söylediğin için teşekkür ederim."

Boxer külotunu aşağı ittim, siki serbest kaldı. Sertleşmişti, shaftı boyunca damarlar zonkluyordu. Eğildim, sikinin başını dudaklarımın arasına aldım ve emdim.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı. "Ana caddedeyiz ve sen benim sikimi yalıyorsun."

Yumuşak bir inilti çıkardım. Böyle bir şey yapmayalı çok uzun zaman olmuştu ve çaresizdim. Onun dokunuşu için, onun tadı için çaresizim. Benim

kalbim daha hızlı atıyor, yanaklarım sıcaktan kızarıyordu.

"Seni tatmak için sabırsızlanıyorum," diye homurdandı. "Tanrım, eve varamayacağım. Bana böyle dokunmaya devam edersen olmaz. Saçlarından tutup yüzünü sikmek istiyorum." Alçak bir tıslama çıkardı.

Tabanını kavrayarak sikini daha fazla aldım. Koltuğunu düzeltti ve bana daha fazlasını yapmam için alan açtı. Hızlandıkça kamyonun motoru devirleniyor, bizi şehir dışına çıkaracak yollardan birine giriyordu.

"Evim buradan on dakika uzaklıkta ve ben o kadar uzağa gidemem, günışığım."

Ona bakarken dudaklarımı yalayarak geri çekildim. Kasları kaskatı kesilmişti, gözleri lazer gibi yola odaklanmıştı. "Durmamı ister misin?"

"Hayır," diye homurdandı. Sakinleştirici bir nefes alıp bana baktı. Bakışlarının yoğunluğundan amım zonkluyordu. "Hayır ama bildiğim bir yerde kenara çekeceğim. Benim için kendine dokunabilir misin?"

"Evet," diye fısıldadım. Bir an için koltuğumda geriye yaslandım, kot pantolonumu çözüp aşağı indirirken bir inilti çıkardım. Bana bir bakış attı, parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşıyordu.

Bir şey olur mu diye kırmızı dantelli bir tanga giymiş miydim? Evet. Evet yapmıştım. Ve şimdi bu kararım için geçmişime teşekkür ediyordum.

"Lanet olsun," diye fısıldadı kotu tekmeleyip serbest bıraktığımda. "Fikrimi değiştirdim. Sanırım kırmızı benim en sevdiğim renk."

Uzanıp sikini kavradım ve diğer elimi dantelin altına soktum. İslanmıştım, onun için çok ıslanmıştım.

"Aferin kızıma," diye inledi. "Olay yerinden sadece birkaç dakika uzaktayız."

Aramızdaki tüm gerilim her dokunuşu daha yoğun hale getiriyordu. Klitorisime dokunduğumda inledim, zevk vücudumdaki her sinir ucunu elektriklendiriyordu.

"Seni tatmak istiyorum," diye fısıldadı. "Siktir," diye inledim. "Çok ıslağım."

"Biliyorum bebeğim. Devam et, neredeyse ."

Kamyonu yavaşlatıp bir köy yolundan keskin bir sağa döndüğünde başım geriye düştü, bir nefes nefese kaldım. Hızla aşağı indi ve arkamızda soluk bir toprak bulutu bıraktı.

"Siktir," diye mırıldandı.

Kamyonu park ederek üç büyük meşe ağacının arkasında yoldan çekildi. Bir kamyonun bu kadar hızlı inen birini hiç görmemişim. Bir an içinde

Bir saniye sonra kapım çekilerek açıldı ve bir çığlık beni terk etti.

Eğildi ve yüzümü kavradı. Onu içime çektim, bakışlarını inceledim, o da beni inceledi.

"Seni istiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"Seni bu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Öne doğru eğildim, dudaklarımız ateşli bir öpücükle çarpıştı. Beni öperken kemerimi çözdü, elleri kalçalarımın doğru indi ve beni koltuğumdan çekti.

Ona karşı inledim, başım geriye düşerken öpüşmemiz kesildi. Boynumdan aşağı öptü, boğazımı nazikçe emdi. Zevk içimde yuvarlandı, bir orman yangını gibi yayıldı.

"Arkaya uzan ve battaniyeyi tut," diye yumuşak bir sesle emretti. "Bunun için hazırlıklı mıydın?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Ben her zaman hazırlıklıyım, günışığım."

Arkama yaslandım ve bahsettiği battaniyeyi bulup ön tarafa çektim. Battaniyeyi alıp omzuna attı ve sonra bana doğru uzanıp beni kucakladı ve kamyonetten dışarı çıkardı. Nefesim kesildi, bacaklarım kalçalarına dolandı.

"Cam," diye mırıldandım, yola bakarak. Önümüzü kesen birkaç büyük meşe vardı ama tamamen görüş alanından çıkmamıştık. "Biri arabayla geçebilir."

"Kimse bizi görmeyecek," diye söz verdi, sesi hırçındı.

Beni kamyonun arkasına taşıdı ve bagaj kapağını açarak battaniyeyi yere serdi. Birkaç dakika içinde beni kenara oturttu ve geri itti.

Gömleğimi yukarı itip göğüslerimi avuçladığında nefesim kesildi, sırtım kamburlaştı. Kırmızı dantele gelene kadar karnımdan aşağı öpücükler bıraktı ve kalçalarımı ayırdı.

"Sen ," diye fısıldadı. "Durmamı ister misin?" "Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen durma. Sana ihtiyacım var."

Başını salladı ve yüzünü kalçalarımın arasına bastırdı. Danteli yana doğru çekip dili klitorisimin etrafında dolandırken nefesim kesildi. Haykırırken battaniyeyi kavrayarak doğruldum.

"Cam," diye inledim.

İçimde sadece onun tatmin edebileceği bir açlık vardı. Onun için acı çekiyordum, bedenim daha fazlası için çaresizdi.

"Tadın çok tatlı, ," diye geveledi.

Daireler çizerek ve emerek, alay ederek ve beni çılgına çevirerek devam etti. Dili aşağıya indi, içime doğru itti ve girişimi yaladı.

"Cam," diye mırıldandım. "Çok ıslandım. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Homurdandı ve kalçalarımı kavrayarak beni kendine doğru çekti, yüzünü içine gömdü. Adam yalancı değildi, bana yıldızları gösterene kadar kalçalarımın arasında kalmaktan mutlu görünüyordu.

Nefesim kesildi, içimde zevk dalgaları dolaşıyordu. Sikini içimde hissetmek istiyordum ama bu şekilde zevk almak da çok iyi geliyordu. Aşağı uzandım ve siyah saçlarını kavradım, orgazm aniden içimi yırtarken keskin bir çığlık attım.

Ben bitirene kadar geri çekilmedi. Kamyonetinın karşısında eridim, şehvet dolu sisin içinde nefes nefese kaldım. Yumuşak bir mırıltı çıkararak vücudumu tekrar öptü.

"Yani. Lanet olsun. Mükemmel," diye homurdandı.

Tek bir hareketle beni tekrar kaldırdı ama bu sefer kamyonun arkasına tırmandı. Bizi yukarı taşıyıp battaniyeyi yayarken tekerlekler zıpladı.

"Bu çılgınlık," dedim. Ama herkesin bizi görebileceği bir yola bu kadar yakın olmanın heyecanını, vahşiliğini hissettim. Amım hâlâ zonkluyordu, bacaklarımın arasındaki ağrı daha fazlası için çaresizdi.

Cam yüzümü kavradı ve beni öptü, kucağına oturmam için beni üstüne çekti. Gömleğimi kaldırıp yana fırlattı, kısık bir ısıklık çaldı, bakışları vücudumda gezindi.

"Bu kırmızı dantel beni öldürüyor," dedi takdirle, bakışları giydiğim uyumlu sütyene sabitlenmişti. "Beni şımartıyorsun, günüşiğim."

Sırıttım. Bana bakışını çok sevmişim. Biri bana böyle, sanki dünyada isteyebilecekleri her şeymişim gibi bakmayalı uzun zaman olmuştu. Gerçekten, hiç kimse bana böyle bakmış mıydı?

Bir eliyle etrafıma uzandı ve sütyenimi çözdü, benden bir nefes aldı.

"Şu haline bak," diye takıldım ona. "Tek elle ve her şeyle."

"Alay etmeye devam et, günüşiğim. Yakında adımı öyle bir haykıracaksın ki gökler bile seni duyacak." Sütyenimi yana fırlattı ve bir meme ucunu dudaklarının arasına aldı.

Emerken nefesim kesildi, başım geriye düştü. Aletinin içimde zonkladığını hissedebiliyordum, nasırlı elleri vücudumda aşağı yukarı geziniyor, içime ihtiyaç dalgaları gönderiyordu. Diğer meme ucuma geçip emerken inleyerek ona karşı sallandım.

"Siktir," diye fısıldadım. "Cam. Sana ihtiyacım var." "Ben buradayım bebeğim. Tam buradayım."

Kalçalarımı tekrar ona doğru salladım, zevk içimde yuvarlanmaya devam ederken nefes nefese kaldım. Aramızdaki sıcaklık manyetikti, akli başında her düşünce ona duyduğum ihtiyaç yüzünden kısa devre yapıyordu. Ellerimi sert kaslarının üzerinde gezdirerek onları takdir ettim. "Lütfen," diye mırıldandım.

Küçük bir hırıltı çıkardı ve beni kaldırdı, külotumu çıkardı ve beni tekrar kucağına indirdi. Nefesinin altında küfrederek durakladı. "Prezervatifler. Eldiven kutusu."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Başını kaldırıp bana baktı, gözleri beni arıyordu. "Emin misin? Rahatsız olmanı istemem."

"boşalmanı istiyorum," diye fısıldadım. "Ama sadece sen de istiyorsan. Eğer istemiyorsan, o zaman prezervatifleri alabiliriz."

"Siktir," diye nefes aldı.

Yüzümü buruşturarak geri çekilmeye başladım. "Sorun değil, onları yakalayabiliriz-" "Günüşığı, sikimi içine sokmayı ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin.

sen ve gel." Kalçalarını yukarı kaldırdı ve kot pantolonunu ve boxer külotunu tekmeleyerek çıkardı.

Aramıza baktım ve sikini kavradım, yukarı doğru okşadım. Ucundan prekum damlıyordu. Dudaklarımı yaladım ve eğilerek yukarı doğru kaydardım. Ben emerken küfretti ve sonra topuzumu kavrayıp beni geri çekti.

Ayağa kalktım, sikinin başı bana sürtünüyordu. Beni kaldırırken boğazımı öptü, yavaşça aşağı kaydırmadan önce beni yerinde tuttu.

Hırıltılı bir çığlık beni terk etti. Onu yavaşça içime aldım, siki içimde hafifliyordu, her santimi beni inletiyordu.

"Çok sıkıydın," diye fısıldadı. "Çok iyi hissediyorsun."

Sonuna kadar battım, siki içimde zonkluyordu. Boğazımı tekrar öptü, sertçe yukarı iterken parmakları kalçalarıma saplandı.

İkimiz de inledik. Beni yukarı ve sonra tekrar aşağı çekti, aramızdaki zevk bir şehvet fırtınasına dönüştü. Bir ritme girdiğimizde ona tutundum, sert bir ritme, umutsuz bir ritme. Dokunuşlarına, öpücüklerine doyamıyordum. Sert aletin üzerinde aşağı yukarı zıpladım, inerken tırnaklarım omuzlarını çiziyordu.

Bir küfür daha savurdu ve aniden beni sırtüstü yatırdı, bacaklarım onun kalçalarına dolanırken beni altına kısırdı ve daha sert bir şekilde içime girdi. Daha derine.

"Cam!" Ona tutunarak ağladım.

İçime daha sert girdi ve ben daha sıkı tutundum, aniden içimde bir salıverme oldu. Orgazmım kök saldıkça bir çığlıkla ona doğru eğildim, boşalırken görüşüm bulanıklaştı. Yavaşlamadı, durmadı, sadece devam etti, saf mutluluk boyunca beni becerdi.

"Çok yaklaştım," diye mırıldandı. "Çok iyi hissediyorsun." "Beni doldurmanı istiyorum," diye inledim.

"Öyleyim, günüşiğim. Her damlasını alacaksın."

Derin bir inilti çıkarıp son bir hamle yapana kadar içime daha sert pompaladı. İçime boşalırken onun sıcaklığını hissettim, bacaklarım onun etrafında sıkılaştı. Yavaşça gevşedi, ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Bakışlarına karşılık verdim ve ben bir kahkaha atana kadar ikimiz de birbirimize tutunduk. "Biz deliyiz," diye fısıldadım.

"Senin için deli oluyorum," diye mırıldandı yüzümü okşayarak. "Şimdiye kadar kimseye olmadığım kadar. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Onun altında eridiğimi hissettim. Onun ne hissettiğini biliyordum çünkü ben de hissediyordum. Ve bu hiç mantıklı değildi, değil mi? İkimizin birlikte bu kadar iyi çalışması. Ama bu şimdiye kadar yaşadığım en ateşli seksti ve o da çok tatlıydı.

Bir motor sesi ikimizin de gözlerini açtı. Başını hafifçe kaldırdı ve sonra homurdanarak geri çekildi. Çok uzakta olmayan bir yoldan bir araba gürleyerek geçerken gerildik ama hiç durmadılar.

Onlar gittikten sonra kısık bir kahkaha attım. "Beni bir suçluya dönüştürdün, Cameron Harlow."

Kıkırdadı ve bana bir öpücük kondurdu. Yavaşça çekilmeye başladı, arkasına yaslandı ve içimden damlayan döllerine baktı. Bacaklarımın arasına uzanarak yumuşak bir inilti çıkardı.

Geri iterken nefesim kesildi. Yüzünde sahiplenici bir ifade vardı. Daha önce hiç görmediğim bir bakış. Güneş bronz tenine vuruyor, döllerinin daha fazlasını içime geri iterken bakışları beni yakıyordu.

Aramızda bir şeyler değişti. Tam olarak ne olduğundan emin değildim ama geri dönüş olmadığını biliyordum. Bundan sonra olmaz. Ama ben geri dönmek istemiyordum.

"Cam," diye fısıldadım.

"Citrus Cove'a geldiğin ilk günden beri seninle birlikte olmak istiyorum," dedi, hâlâ amıma bakarak. "Seni hayal ettim. Seni düşünerek kendime dokundum. Sana karşı ne kadar kötü davrandığım için suçluluk duydum. Ne kadar aptalmışım."

"Cam... Sana bunu geçmişte bırakabileceğimizi söylemiştim."

"Yapabilirsin," dedi usulca. "Ama artık ikinci bir şansım olduğuna göre, her anımı sana tapınarak geçireceğim. Aptallığımı telafi etmek için."

Ağzım açık kaldı, içimi bir ürperti kapladı. Bütün günümü onunla geçirebilirdim. Hatta bütün günümü onunla geçirmek *isterdim*.

Sonunda topuklarının üzerinde geriye yaslanarak yumuşak bir inilti çıkardı. "Giyinmeliyiz ve seni yatağıma götürmeliyim, günüşiğim. Seninle işim henüz bitmedi. Tabii bugün için bir planın yoksa."

Güneş tepemizde yanıyor, hafif bir esinti tenimi okşuyordu. Kaşlarımı kaldırarak sııttım.

Planlarım olsa bile iptal ederdim. "Sanırım tüm planlarım seninle, Cam."

OceanofPDF.com

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

cameron

Ağabeyimi öldürecektim.

Evimin önüne geldiğimde küfrettim ve Haley güldü. Dölüm hâlâ içindeydi ve içeri girdiğimizde kotunu tekrar yırtıp onu sikmeyi planlıyordum, ama Hunter'ın kamyonetinin yanına park ettiğimde tüm planlarım durdu.

"Birkaç haftadır ortalıkta yoktu ve o kadar gün içinde bugün geri geldi," diye mırıldandım.

Hunter ön verandamda oturmuş bira içiyordu. Şişeden yavaşça bir yudum aldı ve bizi izledi.

"Pekâlâ," dedi Haley, onu inceleyerek. Saç bağını tuttu ve vahşi buklelerini geriye doğru çekmeye başladı, bana baktı. "Bir şeyleri gizli tutup tutmadığımızdan emin değilim ama sanırım neler olduğunu anlamak üzere."

Yardım edemedim ama aptal gibi gülümsedim. Yaptığımız aktiviteler yüzünden bukleleri dağılmış ve yanakları pembeleşmişti. Bugün hava çok sıcak değildi ama ikimiz de ter içinde kalmıştık. Evet, ondan gizlice bir şey kaçırmamızın imkanı yoktu. Ama umurumda değildi. Kahretsin, onun benim olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyordum.

Benimkini. Sahipleniciydi. Belki biraz çılgıncaydı. Ama artık ona sahip olduğuma göre, gitmesine izin veremezdim. Bu beni aptal yapardı ve öyle olmamak için elimden geleni .

"Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama daha önce kafede neredeyse öpüştüğümüzü düşünürsek tüm kasabanın bileceğinden eminim," dedim. Ve ona nasıl baktığımı. Gözleri olan herkes onu istediğimi bilirdi.

"Doğru. Bir ara dışarı çıkmalıyız."

Kamyonetin kapısını açtım, Haley'nin kapısını da ondan önce açtım. Onun için kapıyı açmayı seviyordum. Onun için bir şeyler yapmayı seviyordum.

Lanet olsun. Lanet olsun Hunter. Planlarımı bozuyordu.

Kız kamyonetten inerken ona baktım ve kara kaşlarını kaldırıp durumu ölçmesini izledim. Yıllar önce kıcıma tekmeyi basan oydu ve ben burada Haley Bently'yle birlikte kamyonetimden inerken onun içine boşalmıştım.

Vay anasını. Bu beni olması gerekenden daha fazla memnun etti. Daha önce bilmiyorsam bile, artık bir üreme sapkınlığım olduğu açıktı. Ya da belki Haley benim sapkınlığımdı. Her iki durumda da, sikimin yakında onu tekrar dolduracağını bilmek beni tatmin ediyordu.

Odaklan.

Onu verandaya götürürken Hunter'a "Evindesin," dedim. Eli benim elime kaydı ve içimi bir gurur dalgası kapladı.

Tahta sandalyede bir ileri bir geri sallanıyor, bakışları benden ona ve tekrar ona dönüyordu. "Haley Bently," dedi öne doğru eğilerek. "Umarım başını ağrıtmıyordur."

"Hem de . Selam Hunter," diye selamladı. "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedi, bakışları onun üzerinde geziniyordu. Sıcak öfke omurgamdan yukarı süzüldü. Tekrar bana baktı. "Bir şeyi böldüğümün farkında değildim."

"Arayabilirdim," diye takıldım. "Ya da mesaj atabilirdim. Hatta e-posta bile atabilirdim."

"Salyangoz tercih ettiğimi biliyorsun." Alay etmesi beni eğlendirmede.

Ön kapım zaten açıktı, ki bu sürpriz değildi. Sammy, Hunter ve Colt'ta benim, bende onların ve hepimizde de annemle babamın evinin anahtarları vardı. Bu işler böyledir.

"Bir uçaktaydım ve sonra I-35'teydim, ki bilirsiniz her zaman boktandır. Biz doğmadan önce de inşaat yapıyorlardı." Ayağa kalktı ve Haley'e en sıcak gülümsemesini verdi. "Sarılmak ister misin, tatlım?"

Hay sikeyim. Kıskanç bir piç olduğum ortaya çıktı. Haley ona yandan kısa bir sarılma yaparken ona ters ters baktım. Sarı saçlarının üstünden bakışlarıyla karşılaştım ve orada bir öfke titreşimi gördüm.

Ona zarar vereceğimi mi düşündü?

Hunter, "Sonra görüşürüz, arayayı kapatırız," dedi. "Annem ve babam döndüler. Sanırım planımız bu akşam yemekte bir aile toplantısı yapmaktı. Sen de gelebilirsin, Haley."

"Oh, etmek istemem," dedi.

"Saçmalama," dedi Hunter. "Hoş karşılanacağınızdan eminim.

Ayrıca, bazı sorularım var. En iyi arkadaşlarımdan biri subay."

Hay sikeyim. Bud'ın sağ kolu olan Alexa Davis'le yakın olduğunu unutmuşum. Tabii ki Hunter'ı aramıştı. Alexa'yla hiç yakın olmamıştık, benim de favorim değildi. Muhtemelen onuncu sınıfta Jenny Hardy'yi benden çaldığı ve onu kırık bir kalple bıraktığı içindir. Kin tutabilirdim, bu kadarı doğrudu.

Haley yanımda kaskatı kesildi. "Memurların bazı şeyleri kendilerine saklamaları gerektiğini sanıyordum."

Hunter kaşlarını çatarak, "Bu kadar küçük bir kasabada olmaz," dedi. Birasından bir yudum aldı ve şişeyi bitirdi. "Şu anda burnumu sokmayacağım.

Ama sen iyi misin?" "Evet," dedi, sesi soğukkanlı bir hal almıştı. Ona bir bakış attım ve

biraz endişeliydi. O iyi miydi? Tabii ki değildi. Nasıl olabilirdi ki? "Belki de gerçekten yardımcı olacak bir şeyler yapmalarını sağlayabilirsin. O senin arkadaşın ve buralarda mahremiyet diye bir şey yok."

Hunter yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm, Haley. Hepinizin saçından çekileceğim. Umarım sonra görüşürüz."

"Duş üst katta," dedim Haley'e, kapıyı açarken. "Bir dakika içinde geliyorum, günışığım."

"Görüşürüz." Hunter'a el salladı ve içeri girdi.

Bir anlığına da olsa ona yetişmek istedim. İçimdeki kıskançlık ve tedirginlik titreşimlerine rağmen kardeşimi seviyordum. Son birkaç haftadır kıcımlı yırtarak çalıştığım ve ailenin yarısı tarafından becerildiğim için kızgın mıydım? Evet, kızgındım. Ama şimdi hepsi döndüğüne göre, iş programım yeniden dengelenecekti. Bu da Haley için daha fazla zamanım olacağı anlamına geliyordu.

Kapıyı kapatıp döndüm ve Hunter yumruğunu indirmeden önce yoldan çekilmeyi başardım. Tahta çerçeveye çarptı ve küfrederek elini geri çekerken salladı.

"Tanrı aşkına."

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye hırladı.

Alçak sesle hırlayarak onu geri ittim. "Ne yapıyorsun *sen*? Yumruk yumruğa dövüşmek için çok yaşlıyız. Belini kıracaksın ihtiyar."

"Siktir git," dedi bakışlarını kısarak. "Senden sadece iki yaş büyüğüm."

"Ne istiyorsun? Grileri görüyorum."

Hunter bana çok benziyordu, sadece saçları biraz daha uzundu ve sakaklarının yakınında birkaç gümüş tel vardı.

"Ailelerimizi suçluyorum," dedi. "Haley Bently'nin şehre döndüğünü bilmiyordum. Onu becerdiğini de kesinlikle bilmiyordum. Ve Alexa'ya göre, cehennemi yaşayıp geri dönmüş. Baltimore'u arayıp raporları almışlar. Bu yüzden bugün ondan bir telefon aldığımda ve bana ikiniz hakkında bir şey bilip bilmediğimi ve sıra dışı bir şey görüp görmediğimi sorduğunda şaşkınlığımı hayal edin."

Ona bir adım daha yaklaştım, içime öfke pompalanıyordu. "Her şeyden önce, ağzından çıkana dikkat et. Bu hızlı bir sikişten ya da tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası. İkincisi, olan biten çok şey var. Ve haklısın, cehennemi yaşadı. Şu anda iblisin onun hakkında bir şey öğrenmemesini ya da öğrendiyse de peşini bırakmasını umuyorum."

"Evet, onlar da bunu umuyor." Hunter başını sallayarak derin bir nefes aldı. "O gerçekten iyi mi? İyi görünüyor. Ve sen bana bir canavar gibi hırlamadan önce, mesaj açık ve net bir şekilde alındı. Ona yaklaşmak yasak."

"Öyle," dedim sertleşerek. "İyi olduğu sürece, o herkesten daha güçlü. Şimdiye kadar tanıdığım. Ve elinden gelenin en iyisini yapıyor. Buraya orada olanları unutmak için geldi ama şimdi her şey onu takip edecek gibi görünüyor. Tek yapabildiğim onu korumak."

Hunter, "Herkesi koruyamazsınız," diye uyardı.

Belki de haklıydı. Belki de değildi. Yıllar boyunca zamanımın çoğunu insanlar için elimden geleni yaparak geçirdim. Onlara yardım ederek, iyi bir komşu olarak, Citrus Cove'u ayakta tutarak. Şaraphaneyi açtığımda, bunun nedeni kısmen uykulu kasabamızın gelişmek için daha fazla turiste ihtiyaç duymasıydı. Ve işe de yaradı.

"Belki herkesi değil ama *onu* koruyabilirim."

Birkaç dakika birbirimize baktık ve sonra ellerini kaldırarak bir adım geri çekildi. "Sen yetişkinsin. Ve çoğu zaman bir aptal değilsin."

"Teşekkürler," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Akşam yemeğinde görüşürüz. Hepinize bazı konularda bilgi vermem gerekiyor. Ayrıca, üçünüz tatile çıkmaya karar verdiğinizden beri durmadan çalıştığımı düşünürsek, bu benim önümüzdeki hafta birkaç gün izin alacağıma dair resmi bildirimim. Sammy ve Colt fazla mesai yapıyor. Haley'i de bara yardım etmesi için işe aldım." Ve umarım her şeyin üstesinden gelmesine yardımcı olur.

Onun için daha fazlasını yapabilmeyi diledim.

Başına bir şey gelebileceği düşüncesi içime iliklerime kadar işleyen soğuk bir korku saldı. O fotoğrafları görmüştüm. Hikayesini dinlemiştim. Bud'ın yapabileceği fazla bir şey olmadığını söylemesinden nefret ediyordum.

Katilin adını bilmiyorduk. Nereli olduğunu. Haley hakkında ne tür bilgilere sahip olduğunu bilmiyorduk. Bunların hiçbirisi bana doğru gelmiyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Alexa'dan daha fazla bilgi alacağım," dedi Hunter. "Zaten bu hafta sonu barda çalışmayı planlamıştım. Rahatlayabilirsin. Yine de gittiğim için üzgün değilim. Hepimizin bir ara vermeye ihtiyacı var." "Ara" dediği şey babamla yaptığı bir kavgadan sonra gelmişti. Hâlâ yüzde yüz bilmediğim bir kavga.

Biraz burnumu sokmaya karar verdim. "Sen ve babam iyi misiniz?"

Hunter'ın gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, yoksa gidip Haley ile mi olmak istersin?"

Haklıydı. Aile sorunları daha sonra gelebilirdi. Üst katta beni bekleyen çıplak bir kadın vardı. "Görüşürüz," diye iç geçirdim. "Ve teşekkür ederim."

Göz kırptı ve sonra merdivenlerden inerek kamyonetine gitti.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim, omuzlarım çöktü.

Küçük kasabalar. Dedikodular çok hızlı yayılırdı. Ve Haley'nin gelişiyile ortaya çıkan dedikodular Citrus Cove'un dayanamayacağı kadar büyük olacaktı. Onun hakkında konuşacaklardı, bizim hakkımızda konuşacaklardı.

Belki de bu iyi bir şeydi. Burada kendimizi korurduk. Biri kendini yabancı hisse derse, insanlar onu mercek altına alırdı. Bu hem bir lanet hem de bir lütuftu.

Üst katta akan suyun sesini duydum. Evim iki katlıydı ve annem tarafından dekore edilmişti. Konu evler olduğunda bir stil anlayışım yoktu.

Bir adam için çok büyüktü. Haley'i düşünerek ayakkabılarımı tekmeledim.

İçimden bir ses onun bu evi benimle paylaşıp paylaşmayacağını merak ediyordu.

Yoksa gider miydi?

Merdivenlerden yukarı çıktım ve yatak odama gittim. Odamda buharlar yükseliyor, sesi yumuşak bir uğultuya dönüşüyordu. Bir şarkı. Gülümsedim.

Haley duşta şarkı söyledi.

Çok tatlıydı. Ve ateşliydi.

Giysilerimi çıkardım, endişelerimi aklımdan çıkardım ve duşumun kapısını açtım, eğlenebileceğim türden bir yatırım yaptığım için şükrettim

içi

nd "Hey," dedim.

e. Döndü, sıcak su çıplak vücudundan aşağı akıyordu. Düşük bir ses çıkardım ılık çalıyor, utanmadan ona bakıyor, onun ne kadar muhteşem olduğunun tadını çıkarıyordu.

"Hey," dedi.

"Sana katılmamın sakıncası var mı?" Çoktan ona uzanmış, onu kendime doğru çekiordum. Eğildi, kollarını boynuma doladı, sikim ona doğru bastırıyordu.

"Ben de seni bekliyordum," dedi.

Lanet olsun. O benim . Ona doyamıyordum.

Onu taş duvara yasladım, onu öperken su omuzlarıma çarpıyordu. Ellerim pürüzsüz teninde geziniyor, dokunuyor, avuçluyor ve sıkıyordu. İki parmağımı yumuşak kalçalarının arasına sokup klitorisinin etrafında dolaştırırken ağzıma karşı inledi.

"Oh," diye hıçkırdı, bana doğru eğildi.

Benim için iki kez boşalmıştı ama ben daha fazlasını istiyordum. Yüzünü izlemek, haykırırken elimde hissetmek istiyordum. Etrafımızda buhar dönüyordu, gözlerini kapatırken kirpikleri yanaklarına doğru kararmıştı.

Hay sikeyim. Çok güzel bir sesi vardı. Şarkı söylemek ve inlemek için mükemmeldi. Klitorisile alay etmeye devam ettim, eğilip meme uçlarını emerken onu daha hızlı ovdum.

Ben devam ettikçe daha yumuşak sesler, çığlıklar ve solumalar, hepsi daha acil hale geliyordu. Onu izledim, büyülenmiş gibiydim. Ona bu şekilde dokunmak bir hediye idi.

"Cam," diye inledi. "Sikeyim. Bana bir şey yapıyorsun."

Sıcak su vücudumun üzerinde yuvarlanırken gülümsedim, asla gevşemedi. Elime karşı hamle yaptı, ben onu daha hızlı çevirirken bana sürtündü ve onu kışkırttı.

Omuzlarımı kavradı, tırnakları yine beni tırmaladı. Acı sikimi sertleştirdi. Üzerimde iz bırakmasını istiyordum.

"İşte benim kızım," diye mırıldandım. "Çok yakınsın, günışığım." Daha keskin bir çığlıkla karşılık verdi.

"Benim için gelecek misin, bebeğim?"

"Evet," diye nefesi kesildi. "*Siktir.*"

Aniden çığlık attığında, elime boşalırken vücudundaki tüm kaslar gerildiğinde bir kıkırdamaya karşı koydum. Onu tuttum, orgazmını hissederken düşmesini engelledim.

Sikeyim. Muhteşemdi. Hayal edebileceğim her şey ve daha fazlasıydı. Duş duvarına yığıldı, gözleri sanki dünyaya geri dönüyormuş gibi nihayet açıldı. Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve emdim, onun tadı beni inletti. Gözleri büyüdü.

"Sana doyamıyorum," diye fısıldadım, onları yalayarak temizledim. "Beni şok etmeye devam ediyorsun."

Ve bu hoşuma gitti. Kıkırdadım ve onu kendime doğru çekerek öptüm. Rafin üzerindeki sabuna uzandım ve köpürterek ikimizi de yıkadım. Acele etmiyordum, kaslarını ovuyor, her yerini hissediyordum.

O tanıdık sessizlik üzerimize çöktü. Çok tatlıydı, en sevdiğim kazağı giymek gibiydi. Onunla nasıl böyle olabilirdi? Yıllar hiç zaman geçmemiş gibi geçti. Sanki birbirimizi hep tanıyormuşuz gibi.

Son sabun da giderden akıp giderken boynunun kıvrımını öptüm. Döndü, bana baktı ve gülümsedi. "Bu işte iyisin."

"Teşekkürler," dedim ve onu tekrar öptüm. Tekrar ve tekrar. Kendimi durduramıyordum.

Haley sadece benim için yaratılmış bir uyuşturucuydu. Hiçbir zaman inançlı bir adam olmamıştım ama onun benim için ne kadar mükemmel olduğunu görmek sorgulamaya başlamama neden oldu.

"Pizza sipariş edip sarılmayı öneriyorum," dedim.

"Bence bu mükemmel olur."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

haley

Günlerdir gülümsüyordum. O kadar çok ki yanaklarım acımaya başlamıştı.

Pek sayılmaz ama başlarsa da şaşırmam.

Mutfakta Honey'nin karşısına oturdum, ikimiz de kahvelerimizi içiyor ve kitap okuyorduk. O gazetesini okuyor, ben de Cam'i düşünerek telefonumda düşüncesizce geziniyordum.

Son birkaç gün mükemmel geçmişti. Planımız bu hafta olmasına rağmen henüz pikniğe gitmemiştik, çünkü tüm zaman boyunca yataktaymışız hissediyorduk. Güzel bir ritim de bulmuştuk.

, kahvaltı et, seviş, öğle yemeği ye, seviş, birkaç saat barda çalış, sonra onun evine gel ve bayılana kadar seviş. Bugün Honey'e uğrayıp dizüstü bilgisayarımı almam ve çantamı hazırlamam, ayrıca kahvaltıyı Cam yerine onunla yapmam gerekiyordu.

Honey gazetenin kenarından bana bakarak, "Islık çalıyor da olabilirsin," diye alay etti. Kahvesinden bir yudum aldı.

"O kadar da kötü değilim," diye tısladım.

"Çok fazla itiraz ediyorsun, tatlım. O bakış sende var. Ben de büyükbaban için böyle hissetmişim."

Ondan bahsettiğini duyunca şaşıracak ona baktım. Hakkında hiç konuşmadığı çok az şey vardı ama o da bunlardan biriydi. Onu hiç tanımamıştım. Ben doğmadan önce bir araba kazasında ölmüştü. Annemin o öldüğü sıralarda mücadele etmeye başladığından şüpheleniyordum.

"Onun hakkında hiç konuşmuyorsun," dedim usulca.

Sertçe yutkundu, omuzları biraz çöktü. "Son zamanlarda onu daha çok düşünür oldum. Seninle ne kadar gurur duyacağını. Sarah'yla. Sanırım Bay Johnson'ı görmek beni çok etkiledi. Ama büyükbaban hayatımın ışığıydı. Onu dünyadaki herkesten daha çok severdim. Ve o da iyi bir babaydı."

"Onun hakkında bir şeyler duymak beni mutlu ediyor," dedim.

"Onun hakkında konuşmak beni mutlu ediyor. Hâlâ biraz üzgünüm ama çoğunlukla mutluyum. Cam'i çok severdi."

"?" Ben sordum.

"Biliyorum," dedi gülümseyerek. "Ondan hoşlanıyorum. O iyi biri. Ve umarım bu, burada sonsuza dek kalacağın anlamına geliyor."

Bir nefes üfledim. Bundan emin değildim. Aslında bunu düşünmemek için elimden geleni yapmışım.

"Göreceğiz," dedim.

Dudaklarını büzdü ama başka bir şey söylemedi, kâğıdına geri döndü. Birkaç dakika onu inceledim ve sonunda neredeyse bir haftadır beni rahatsız eden bir şey sordum.

"Sarah neden beni görmeyi reddediyor? Benimle konuşmayı? Geçen hafta onu bir kafede gördüm ve benimle konuşmayı reddetti. Aramızın gerginleştiğini anlıyorum ama ben ona hiçbir şey yapmadım. Onun ve David için endişeleniyorum." Her şey ortaya döküldü ama Honey hiç sözünü kesmedi.

"İşlerin tam olarak ne zaman değiştiğini bilmiyorum," dedi gazetesini bırakarak. "Açıkçası ben o adamı suçluyorum. Onlara vuruyor gibi görünmüyor. Fiziksel taciz yok. Ama onun için ve çocuklar için endişeleniyorum. Bu kasabadaki herkes onun içtiğini biliyor. Cam kesinlikle biliyordur, çünkü ona evini yasakladı."

"David mi o zaman?" Ben sordum. "İyi olduğuna emin misin?" "Hayır ama iyi olduğunu iddia ediyor. Onu artık çok az tanıyorum."

Hay sikeyim. Honey'e ters ters baktım ve sonra başımı salladım. "Neden beni aramadın? Neden bunların hiçbirinden bana bahsetmedin? O benim kız kardeşim."

"Ve onu kızım gibi yetiştirdim. Bu zor bir durumdu. Ve sana yük olmak istemedim."

"Bana yük olmak mı?" Telefonumu yere bırakarak sordum. "Bu büyük bir mesele. Onunla nasıl konuştuğunu gördüm tatlım. Bu doğru değil. Doğru olmayan bir şeyler var."

"Katılıyorum," dedi kızgın bir ifadeyle.

"O zaman neden kimse bir şey yapmıyor?" Sesim amaçladığımdan biraz daha yüksek çıkmıştı ve koltuğumda geriye yaslanarak sustum.

"Tatlım. Seni seviyorum. Ama çok uzun zamandır eve gelmedin. Burada işler değişti. Onun yanında olmak için elimden geleni yaptım ama yapabileceğin çok şey var. Ve o çocukları seviyorum, bu yüzden David'le aranızı bozmayacağım."

Tekneyi salla. Bu cümleyi çok uzun zamandır duymamıştım ama beni çileden çıkarmıştı. Büyürken pek çok kez bana sessiz olmam söylenmişti. Sakin olmam. Sorun çıkarmamam.

Geçerli sorular sormak ve cevaplar aramak bela aramak değildi. Eğer kız kardeşime zarar veriliyorsa, o zaman birilerinin zarar veren kişiyi sorumlu tutması gerekiyordu.

Bu yüzden ayrılmıştım. Bunun gibi şeyler. Taşındığımda benden geriye kalan tek şey, ailelerin derinliklerine işlemiş zehirli alışkanlıklardı, öyle ki bu alışkanlıklar köklerde bir kirlilik yaratıyordu.

"Bu tür şeylerin seni biliyorum ama bence kendine odaklanmalısın. Sen ve Cam'e. Ve Baltimore'da olanları unutmaya. O bir kâbustu ve sen zaten hayatında yeterince kâbus yaşadın." Derin bir nefes aldım. Üçe kadar saydım. Ve kendimi zorladım.

Çünkü onunla hiçbir yere varamayacaktım.

Ama kardeşimi yalnız bırakmam gerekiyordu. Belki o zaman benimle konuşurdu. "Adresi nedir?" diye sordum.

"Haley." Sesindeki uyarıyı duydum ve görmezden .

"Adresi nedir, tatlım? Eğer bana söylemezsen, bu cehennem çukurunda başka birinden öğrenirim."

Gözleri parladı ama pes etti. "1210 Honeydew Lane. Yolda mavi bir araba varsa, o David'indir ve yoluna devam etmen akıllıca olur."

Çok sinirlenmiştim. Çok sinirlenmiştim. Ayağa kalktım ve fuayeye gittim. Tenis ayakkabılarımı giydim ve çantamı, anahtarlarımı ve şapkamı aldım.

Kapıdan çıkarken, üzgün olduğunu fısıldadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Acıdı. Sarah'nın acı çekiyor olabileceğini bilmek acı veriyordu. Ve Honey'nin buna izin verdiğini bilmek acı veriyordu. Ama bunu tamamen ona yükleyemezdim.

Corvette'ime doğru yürürken cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardım ve iç çektim.

Bana gün ışığı derdi, ama gerçekte Cam fırtınanın içindeki gökkuşağıydı.

Hey güzel bayan. Öğle yemeğine ne dersin? Honey'i özlediğini biliyorum ama seni tek başına tutamaz.

Homurdandım.

Ben: *Bu komik, daha önce de benzer bir şey söylemişti.*

Tereddüt ettim ama ona nereye gittiğimi söylemeye karar verdim.

Ben Sarah'nın evine gidiyorum.

Her şey yolunda mı?

Hayır. Evet. Söylemesi zordu.

Ben: *Sonra anlatırım. Sonra kafede buluşalım mı?*

Cam: *Onun yerine piknik yapmaya ne dersin? Ben:*

Evet. İşim bitince gelirim.

Cam: *Tercihen ben senin içindeyken*

Dişlerimin arasından tısladım, yanaklarım alev alev yanıyordu. Bu adam beni mümkün olduğunu bilmediğim şekillerde çılgına çeviriyordu.

Ona birkaç öpücük emojisi gönderdim ve sonra arabama bindim, marşa bastım.

Yol üzerindeki benzin istasyonuna uğrayıp depoyu doldurmaya ve birkaç Pepsi almaya karar verdim. Sarah ve ben daha gençken gezmeye gittiğimizde, bu her zaman ateşkes içeceğimiz olmuştu.

Belki bu onu kabuğundan çıkarır.

Benzini pompalamak için dışarı çıktım ve sonra ödeme yapmak için içeri girdim. Soğutuculardan birine gittiğimde ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yukarı baktım ve orada duran David'in yansımasını gördüm.

Kalbim küt küt atarak arkamı döndüm. Çoktan arkasını dönmüştü, yüzden yüzünü göremedim.

Belki de bir benzeri vardı? Giydiği kıyafetler David Connor'ı görmeyi beklediğim her şeyden farklıydı. Pepsilerimi kaptım, dışarı çıkıp arabasına giderken bakışlarım adamı takip etti.

Nefes . Kesinlikle David değil. Küçük bir elektrikli araba kullanıyordu. Araba.

Sodalarımı kasaya götürdüm ve her şeyin parasını ödedim. Arabama geri dönerken korkuyla zıpladım.

Birkaç dakika içinde Honeydew Sokağı'ndan aşağıya iniyordum. Evinin önünden geçerken yavaşladım ve araba yoluna baktım. Küçük bir Honda dışında boştu. Onun eski Honda'sı.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Biz gençken o arabanın kliması yoktu, şimdi de olduğundan şüpheliydim. Hâlâ o arabayı kullanıyor olması beni kötü hissettirdi. I

sokağın sonundaki çıkmaz sokağa gitti ve geri dönerek arabasını park etti.

Çok kızacaktı ve kendimi hazırlayarak ön kapıya gittim ve kapıyı çaldım, gazozu bir teklif olarak uzattım.

Birkaç dakika sürdü ama kapı açıldı.

"Sana konuşmak istemediğimi söyledim," diye homurdandı ama sesinde hiçbir ısırik yoktu.

"Yalan söylediğinde anlıyorum Sarah," diye fısıldadım. "Seninle uzun zamandır konuşmamış önemli değil. Seni *tanıyorum*."

Yanakları kızardı, bakışları içkiye kaydı. Bir an, iki, üç... Ve sonra gözleri yaşlarla doldu. "Burada olamazsın, Hal. Gelemezsin. İçeri giremezsin."

"O zaman benimle gel," diye ısrar ettim. "Seni şehir dışına götüreceğim. Bir günlük gezi yaparız. Güvenli bir yerde konuşuruz." Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Cam bunu anlayacaktır.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Burada olmak zorundayım. Ve bu gece vardiyam var. İçeri gelemezsin."

Acı. Öfke. Üzüntü. Tüm bu duygular içimde fırıl fırıl dönüyordu ama tüm bunların arasında bir de endişe hissediyordum. Kardeşimin iyi olmadığına dair köklü bir endişe.

"Sarah," dedim. "Seninle bu akşam iş yerinde buluşuruz. Tamam mı? Ben arka tarafta olacağım. Eskiden yaptığımız gibi sinsi olacağız."

Kollarını kavuşturdu ama başını salladı. "Tamam."

"Tamam," diye nefes aldım. "Sana vuruyor mu?"

"O vurmaz," dedi.

Nedense bu beni daha iyi hissettirmedi.

"Saat kaçta çalışıyorsun?"

"Saat 22:00'de buluşalım," dedi, sesi biraz daha güçlüydü. "Ama gitmen gerek. Arabanı herkes tanıyor, Hal. Ve buraya ziyaretçi gelmesinden hoşlanmıyor."

Lanet olası piç.

"Seni seviyorum," dedim, sesim yumuşaktı. Olmak istediğimden daha yumuşaktı. Gazozu ona doğru ittim ve o da isteksizce aldı.

"Ben de seni seviyorum." Kapıyı kapattı.

Bir an hareketsiz durdum. İşler nasıl bu kadar berbat hale gelmişti? Gözlerimde yaşlar hissettim ve arabama geri dönerken onların sert acısıyla savaştım.

Her şey parçalanıyordu. Hayatım. Kariyerim. Ailem.

Arabayı çalıştırdım ve telefonumun tekrar çaldığını hissettim. İçimi çektim ve Cam'i bekleyerek telefonu çıkardım.

Bilinmiyor: *Sıra sende*

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

haley

NEFES ALIŞIM SIĞLAŞTI. Ellerim titremeye başladı, tüm vücudum titriyordu. Birini görmeyi umarak etrafıma bakındım. Bir canavar, bir gölge, maskeli ve silahlı bir adam. Bir şey.

Ancak sakın Citrus Cove mahallesinde herhangi bir hareket belirtisi yoktu. "Siktir," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

beni avlayan bir katil olduğunu unutmak kolaydı. Telefonum tekrar çaldı.

Bilinmiyor: ...

Bir fotoğraf geldi. Bakmayı reddettim. Cam'in evine gidene kadar bakmadım.

Güvende olana kadar olmaz.

Gaza bastığımda kusacakmış gibi hissediyordum, ceza yemeden yapabildiğim kadar hız yapıyordum. Cam'e varmam yaklaşık on beş dakika sürdü.

Aniden park ettim ve kapımı açtım. Ön verandada sallanan sandalyesinde sırtıyordu.

Ama sonra beni gördü ve sırtışı düştü.

Ayağa kalkmış ve hareket ediyordu. Öne doğru tökezledim ve beni yakaladı, her şeyin ağırlığı beni dizlerimin üzerine çöktürdü.

Ona tutunarak gevşek bir hıçkırık çıkardım.

"Ne oldu? Ne mi oldu? Sen iyi misin? Bebeğim." Bana sarıldı, kolları sıkıydı.

Yüzünü tekrar gördüm. Kanı. Onu terk eden hayatı. Bıçağı. Sıradakinin ben olacağıma söz veren maskeli adam. Zihnimde tekrar tekrar oynadı.

Cam beni kaldırdı, ona sıkıca tuttu. Birkaç dakika içinde sallanan sandalyesine yerleşti, beni kucağına aldı ve ileri geri sallanırken beni kucakladı.

Mide bulantısı yatıştı, titreme durdu.

Şarkı söylediğini fark ettim.

Sesini dinlerken gözlerim yaşlarla doldu. Yumuşak ve tatlı, dokunuşu nazik ve sertti. Yüzümü ona gömdüm, göğsü şarkısıyla yankılanırken kokusunu içime çektim.

Ve "You Are My Sunshine" şarkısını söylediğini fark ettim.

Yumuşak bir kahkaha attım ama hıçkırıkla karıştı. Eğer zamanda geriye gidip on altı yaşındaki halime bir gün Cameron Harlow'un beni verandasında sallayıp ninni söyleyeceğini söyleyebilseydim, kendime deli olduğumu söylerdim.

Ama başka türlü olmasını istemezdim.

"Sanırım artık konuşabilirim," diye fısıldadım. Kahretsin, berbat durumdaydım. Sesim de öyle geliyordu.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi nazikçe, başımın üstünü okşayarak. "Henüz değil. Burada birkaç dakika oturabiliriz. Sana sonsuza kadar sarılabılırım. Ve seni gözlerine o bakışı kim koyduysa ondan koruyacağım."

Bahçesine bakarken onun karşısında eridim. Meşe ağaçları ve çiçeklerle çevrili mükemmel bir kır evine sahipti. Eksik olan tek şey evcil hayvanlar ve çocuklardı.

Gözlerimi kırptım, bu düşünceyle
irkildim. Bu şekilde
yaşlanabileceğimi.

Yıllardır hissetmediğim bir sakinlik hissedene kadar mırıldanmaya ve sallanmaya devam etti. Tekrar derin bir nefes aldım ve yüzünü avuçlayarak ona baktım. Bugün sakalını kesmiş, güzel ve temiz tutmuştu. Endişesini görebilmeme rağmen bana nazik bir gülümseme verdi.

Dün gece beni kanepeye yatırıp saçlarımı çekerken boşalmamı sağlayan adamın, bana sarılıp şarkı söyleyen aynı adam olduğunu düşünmek bir gizem ve mucizeydi.

"Sen benim güneş ışığım mısın?" diye sordum.

Kıkırdadı, hâlâ bizi sallıyordu. "Büyükanнем bunu hep söylerdi. Bu onun en sevdiği ninniydi. Ve bu beni hep sakinleştirirdi. Bir yıl önce vefat etti.

birkaç yıl önce."

Daha da yumuşadım. "Özür dilerim."

"Uzun bir hayat yaşadı," dedi. "Doksan sekiz yaşındaydı ve altı oğlu, kızı ve on sekiz torunuyla çevriliydi. Bazı torunlarının torunları da vardı."

"Ailen beni şaşırtıyor."

"Sana hâlâ aile ağacımızı göstermem gerekiyor," dedi. "Onun baş harfleri büyükbabamınkilerin yanında. Uzun, çok uzun zamandır orada."

Ona sııttım.

"İşte orada," diye fısıldadı, yüzümü avuçladı, başparmağını gamzemin üzerinde gezdirdi.

Eğildim ve onu öptüm, olanları gerçekten konuşabilecek hale gelene kadar onun hissine gömüldüm. "Sarah'yı gördüm. Bu akşam işten sonra onunla buluşacağım ve konuşacağız. Onun için endişeleniyorum."

Kaşlarını çattı, kaşları birbirine yaklaştı. "Ben de seninle gelebilirim."

"Hayır," dedim. "Şey, belki." Mesajdan sonra gece tek başıma dışarıda olmak istediğimden pek emin değildim. Cesurdum ama aptal değildim. "Onunla konuştuktan sonra arabama bindim ve bir mesaj aldım. Henüz bakmadığım bir tane daha var."

Sertleşti. "Telefonun nerede?"

"Arabada."

"Siktir," diye mırıldandı. Beni kaldırdı, sandalyeye geri bıraktı ve sonra arabama gitti.

Bacaklarımı göğsüme çektim ve telefonumu almasını izledim. Mesajları gördüğü anda anladım çünkü tüm vücudu kaskatı kesildi ve küfrettiğini duydum.

Verandaya geri döndü, gözleri çıkmaktaşı rengindeydi. "Kardeşimi arayabilir miyim? O yardım edebilir."

"Hunter?" Ben sordum.

"Evet," dedi, sesi sertti. "Arkadaşları var. Benden farklı çevrelerde çalışan arkadaşları. Bunu çözeceğiz."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım. "Diğer mesaj neydi?"

Cam dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı. İsteksizliği kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. Bana telefonumu uzattı ve midem bulandı.

Numaranın gönderdiği fotoğraf bize aitti. Ben ve Cam, kasabadaki kafede birlikteydik. Gülüyorduk, birinin bizi izlediğinden habersizdik.

Başım dönüyordu.

Cam önümde eğildi ve bakışlarıyla buluşmamı sağladı. "Bunu ben halledeceğim. Tamam mı? Kimse sana zarar vermeyecek. Kimse sana dokunmayacak. Hunter'ı arayacağım ve bu işi çözeceğiz."

"Tatlım" diye fısıldayabildim.

"Onun iyi olduğundan emin olacağız. Ben biraz uzaklaşacağım ama burada olacağım. Tamam mı?"

"Tamam." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Özür dilerim. Bu senin sorunun bile değil ve hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Haley," dedi, sesi daha önce hiç duymadığım kadar ciddiye. "Bunu söylediğimde beni duymanı istiyorum. Senin her sorunun benim sorunumdur. Ve eğer yarın beni istemediğine karar verirsen, yine de sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım. Yeterince şey yaşadın. Birçok şeyi tek başına omuzladın. Sorunlarını çözmek için bana ihtiyacın yok ama yardım etmek istediğim için buradayım."

"Neden?" Nedenini biliyordum. O da . Ama ikimiz de söylemedik.

Sadece elimi sıktı ve bu herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlattı. Ayağa kalktı ve verandanın merdivenlerinden inerek yola çıktı. "Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

cameron

HUNTER, Colt, Haley, Sammy, bir görüntülü arama uygulaması aracılığıyla Emma ve ben hepimiz mutfak masamın etrafında kağıtları duruyorduk. Korkunç fotoğrafları yapışkan notlarla kapatmak için elimden geleni yapmıştım ama istediğim kadar kapsamlı olmamıştı.

"Alexa bunu yaparak yasaları çiğniyor," dedi Hunter sertçe. "Eğer bu evden çıkarsa, Haley hariç hepimizi gömeceğim. O yeterince şey yaşadı."

Emma mikrofondan, "Beni gömemezsiniz," diye takıldı. Sammy'nin dizüstü bilgisayarına kurulmuş boş bir ekrandan ibaretti. Kamerası kapalıydı çünkü "sevgili en iyi arkadaşı onu terk ettiğinden beri gözüne uyku girmediğini" iddia etmişti. Eğlenmekle sinirlenmek arasında gidip geliyordum ama Haley'nin hayatında kazanmam gereken kişinin o olduğunu şüpheye yer bırakmayacak kadar iyi biliyordum.

Hunter homurdandı. "Adalet için yozlaşmış bir polis. Bud'ın bir bok yapmayacağını biliyorsun. Alexa da gerçekten bir şey yapamaz. O yüzden bu işi çözmek bize düşüyor."

Ona temkinli bir bakış attım ama karşı çıkmadım. Hunter'ın bu tür işlere ne kadar sık karıştığını merak ediyordum. Çok fazla sır saklıyordu.

"Kimseye söylemeyeceğiz," dedi Colt bininci kez, ellerini saçlarında gezdirerek. Çok öfkeliydi.

Hepimiz öyleydik.

Üçünü aradığımda, beş dakika geçmeden iki kamyon ve bir cip yoluma çıktı. Haley Emma'yı arayıp bilgi verdi ve Emma da ekibin bir parçası olmayı talep etti.

"Sarah'yla daha sonra buluşmam gerekiyor," diye hatırlattı Haley.

"Kafede."

Saate bir göz attım. Saat 17:00'ydı ve saatler çoktan akıp gitmişti.

"Biliyorum, günışığım," dedim nazikçe. "Onunla buluşacağız."

"Yalnız gidebilirim," dedi. "Çaresiz değilim." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum ama konuşan Emma oldu.

"Haley. Filmlerde kızlar böyle ölür, bebeğim. Harlow'un seninle gelmesine izin vereceksin, tabii kışımı Donnie ile uçurmamı istemiyorsan."

"Donnie kim?" Hunter sordu. Haley

gülümsemekten kendini alamadı.

"Onun köpeği."

"On yaşında bir Çin ibiği," diye açıkladı Emma.

Dördümüz karşılıklı bakiştık.

"Şu tüysüz köpeklerden biri mi?" Sammy sordu.

"Evet. Güneş kremi sürüyor."

Hunter yüzünü buruşturdu. "İşimize dönebilir miyiz?"

"Sen daha büyük bir çocuksun, değil mi?" Emma sordu. "Bunu sesinden anlayabiliyorum."

Hunter dizüstü bilgisayara ters ters baktı. "Ve sen de en gencimiz

olmalısın." "Hey," diye takıldı Sammy.

"Çocuklar," diye inledi Colt. "Tanrı aşkına."

Grubumuz tartışırken Haley bana doğru eğildi. Kolumu ona doladım ve onu kendime doğru çektim. Yüzümü buklelerine bastırdım ve kokusunu çektim. Yasemin, hanımeli ve biraz da benim sabunum. Bu beni doğrudan içime işleyen bir şekilde mutlu etti.

Çok kızgındım. Kafede otururken çekilmiş fotoğrafımız beni daha önce hiç olmadığım bir şekilde sarsmıştı. Biri bizi takip ediyordu, izliyordu. Onu izliyordu.

Bu beni korkuttu. İnternette alışveriş yapmış ve ev için kameralar satın almıştım ve Honey'nin evinin ve benim evimin etrafında bir sistem kurmayı planlıyordum. Onlar gelir gelmez, onları kuracaktım. Ama başka ne yapabileceğimden emin değildim.

Gök gürültüsü uzaktan yuvarlandı ve ben kaşlarımı kaldırdım. Herkes durakladı. Belki Teksaslılara özgü bir şeydi ama yağmur yağması iyi bir şeydi. Harika bir şey. Tabii sel olup çiftliğe zarar vermeyecekse.

"Radarı kontrol et," dedi Sammy Hunter'a.

"Zaten bakıyorum," diye homurdandı.

"Ne haltlar dönüyor?" Emma sordu.

"Sadece biraz g k g r lt s ," diye homurdandı Haley. "Muhtemelen bir fırtına geiyorur." D n p  n kapıya gitti, perdeyi açıp kapattı. G ky z  karanlıktı, yağmurdan  nce ağır bir s k net vardı.

"Fena değil," dedi Hunter. "iftlik iyi olacak. Gerekirse annem bize mesaj atar."

Sammy kardeşimize baktı, ona daha  nce benim ona verdiğim aynı meraklı ama temkinli ifadeyi verdi. İkimiz de babamdan bahsetmediğini fark etmiştik.

Bunun Harlow iftliğini kimin devralacağıyla ilgili olduğunu anladım.   m z n arasında ailemizin yaptığı işten zevk alan tek kişi bendim, ama ben bile dallanıp budaklanmış ve bir şaraphane kurmuştum.

"Harika, artık şu manyağı bulmaya geri d nebilir miyiz?" Emma sordu.

Colton masanın  zerine eğilerek, "Elimizde fazla bir şey yok," diye mırıldandı.

Bir memur yasaları çiğneyip t m bilgileri teslim etse bile, durum iyi g r nm yordu. Katilin kim olduğunu bulamamışlardı. Bir ismi yoktu. Parmak izi, sa teli ya da izini s rebilecekleri herhangi bir şey bırakmamıştı.

Hunter kayıp insanların izini s ren başka bir arkadaşına ulaşmıştı ama telefon numarasının izini s rememiştik. Yani o da vardı.

Haley bana doğru yaklaştı, ben de onu kendime çektim. Son birkaç g nd r, ne zaman yanımda olmasa, kendimi kalbimin bir parçasını kaybetmiş gibi hissediyordum.

Hunter sonunda, "Sanırım şimdilik yapılabilir en iyi şey Haley'nin asla yalnız bırakılmaması," dedi. "Ve belki de silahını yanında tutmalısın, Cam."

"Yanında sadece silah mı taşıyorsun?" Emma'nın sesi .

Hepimiz homurdandık.

"Asla bilemezsin," dedi Hunter, enesi dikleşmişti. Belli ki Emma'nın hayranı değildi.

Sonraki bir saati her şeyi konuşarak geçirdik ve nihayet yağmur yağmaya başladığında g r şmeyi sonlandırdık. Hunter ve Sammy ayrılmadan  nce bana sarıldılar, Colt da çok geride değildi.

Nihayetinde hepimiz şu an için tek planımızın tetikte olmak olduğuna karar verdik. Bunların hiçbiri bana doğru gelmiyordu ama yapabileceğimiz başka bir şey de yoktu.

Arabaları yolda kaybolurken ön verandaya çıktık. Gök gürledi, gökyüzünde bir şimşek çaktı. Onu kendime çektim ve yağmuru dinledim. Kokusu sakinleştiriciydi.

"İstersen dışarıda oturabiliriz," dedim. "Sarah'yla buluşmaya gitmeden önce hâlâ biraz var. Bizi burada kimse bulamaz." Bunu söylemek zorunda kaldığım için bile kendimi berbat hissediyordum.

"Bunu yapalım," dedi.

"Hadi verandadaki salıncağa gidelim." Elimini , o da tuttu.

Onu verandamın etrafına götürdüm. Evin etrafını sararak bizi arka tarafa götürdü. Ahşap bir sundurma salıncağı bizi bekliyordu. Ortasına oturdum ve onu kendime doğru çektim, ellerim kalçalarına yerleşti.

Yüzümü avuçlayarak boğucu bir kahkaha attı. "Doyumsuzsun."

"Bugün seni alamadım," dedim, sikim pantolonumun içinde sertleşmeye başlamıştı bile. "Çok meşguldük."

Uzun bir elbise giymişti. Eteğini yukarı kaldırdı ve kucağıma oturdu, elleriyle omuzlarımı destekledi.

"Şimdiden çok sertleşmişsin," diye nefes .

Uzanıp topuzunu çözdüm ve altın rengi buklelerinin serbest kalışını izledim. Gözleri gökyüzü gibi parlıyor, gök gürültüsü kalçalarını salladığı gibi yuvarlanıyordu. İhtiyaç beni hızlı ve sert bir şekilde vurdu.

"Haley," diye fısıldadım kısık

sesle. "Seni *istiyorum*," dedi.

Ona istediğini vermekten asla bıkmazdım.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

haley

Ona her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Bugünü unutmaya, en azından bir süreliğine her şeyin geride kalmasına izin vermeye ihtiyacım vardı.

Boğazımı öptü, elbisemi kalçalarımın üzerinden kaldırdı. Aramıza girip kemerini ve düğmelerini çözdüğümde yağmur daha da şiddetlendi. İnledi, nefesinin altında küfretti.

"Sana doyamıyorum." Sesi alçak, ihtiyacı çığdı. Parmaklarını saçlarımda düğümledi ve beni aşağı çekti, ağızlarımız birbirine yaklaştı.

Onu içime çekerek öpüşürken inledim. Bedenim canlı bir tel gibi hissediyordu, ihtiyacın gerginliği her dokunuşta daha da artıyordu. Dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirdi, kısık bir inilti onu terk etti.

"Sert olmanı istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

Buna ihtiyacım vardı. Teslim olmaya, beynimin çalışmasını durduracak bir şekilde alınmaya ihtiyacım vardı.

Saçlarımı sıkıca kavradı ve durakladı, bakışları benimkileri arıyordu. "Bana ne demek istediğini söylemelisin, günışığım. Hoşlandığım şeyleri biliyorsun. Sen de bana nelerden hoşlandığını söyledin. Ama bugün sınırları aşmamız gereken bir gün değil. Bana neye ihtiyacın olduğunu sor, ben de sana vereyim."

Gözlerim yaşardı. Onun gibi biriyle hiç birlikte olmamıştım. "Bana şaplak atmanı istiyorum. Kısıtlamanı. Gözlerimi bağlamanı. Beni öyle bir boşaltmanı istiyorum ki ölüyormuşum gibi hissedeceğim. Beni tekrar tekrar kullanmanı istiyorum, Cam. Sana *ihtiyacım* var."

Başparmağını yanağımda gezdirip tenimi okşadı. Gözleri etrafımızdaki fırtınayı yansıtıyordu, siki bana karşı zonkluyordu. "Benim iyi kızım olmak ister misin?" diye fısıldadı.

İçimden sessiz bir heyecan geçti. "Evet. Her şeyden çok." "Ve eğer bir şey çok fazlaysa, 'kırmızı' diyeceksin."

"Evet," diye söz verdim.

"Ve sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, değil mi günışığım?"

"Evet," dedim. "Biliyorum." Çünkü biliyordum. Bunu şu anda dünyadaki her daha çok biliyordum.

Bakışlarımı tuttu ve beni kucağından indirdi. "Güzel. Verandadaki salıncağın üzerine eğilmeni istiyorum. Tutunmak için arkayı kullan ve bacaklarını benim için aç. Ve kıcını dışarı çıkar."

Amım zonkluyordu, isteği içime yayılıyordu. Arkamı döndüm ve istediği pozisyonu aldım. Omzumun üzerinden baktım, öne doğru eğilip elbisemin eteğini yakalamasını izledim.

Ve yırttı.

"Cam," diye nefes nefese kaldım.

"Sana bir tane daha alacağım," diye söz verdi ve tekrar yırttı.

Kumaştan bir şerit yapıp arkamdan yaklaşarak başıma doladığında nefesim kesildi. Verandadaki salıncağın pürüzsüz tahtasını kavradım ve o yaslandıkça hafifçe sallandığını hissettim. Kumaşı gözlerimin üzerine bağladı ve göz bağı olarak kullandı.

Parmakları saçlarıma dolandı ve sertçe çekerek benden bir kahkaha kopardı. Bir *kahkaha*. Tüm vücudum aydınlandı, hafif acı beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde tahrik etti.

"Çok muhtaçsın günışığım," diye fısıldadı, dudaklarını boynumun kenarına değdirerek. Kavrayışını sıkılaştırdığında içimden bir ürperti geçti, kelebek öpücükleri benden hafif nefesler aldı.

Titriyordum. Henüz beni sikmiyordu bile ama her sinir ucu canlıydı. Boynuma kondurduğu öpücükler bile beni çaresiz bırakıyordu.

"Cam," diye mırıldandım.

Kulak mememi ısırdı ve benden ani bir çığlık kopardı. "Siktir," diye bağırdım.

"Bacaklarını biraz daha aç bebeğim. O güzel kıcını bana doğru it."

Salıncağı kavradım, sırtımı dikleştirip ona doğru geri iterken inledim. Gözlerimin bağlı olması diğer tüm duyularımı daha yoğun hale getirmişti.

Buklelerimin uçlarını kavradı ve çekiştirerek yumruğunun etrafına doladı. Tokasının çözüldüğünü, pantolonunun fermuarının açıldığını duydum ve sonra sikinin kış yanağıma çarptığını hissettim.

Nefesim kesildi, meme uçlarım sertleşti. Bir parmağını külotumun etrafına doladı ve aşağı çekerek beni tamamen ortaya çıkardı.

"Benim için çoktan ıslanmışsın, günüşiğim," dedi. "Böyle çok güzel görünüyorsun."

Eli geniş ve sertti. Kıcımın yanağını kavradı ve sıktı, benden çaresiz bir inilti çıkardı.

"Çok mükemmelsin," diye homurdandı. Diğer kış yanağıma sıktı ve sonra tokatladı.

İnledim, darbe vücudumda yankılanırken daha fazla kamburlaştım. "*Cam*."

Diğer yanağıma okşadı, eli tenimi ısıtıyordu. Beklenti, bana ne zaman şaplak atacağını bilmemek beni geriyordu. Salıncağın arkasını kavradım, gözlerim kapalıydı. Bana şaplak atarken saçlarımı çekti ve benden gırtlaktan bir çığlık kopardı.

Ateşli bir adam tarafından şaplaklanmak terapinin yerini tutmazdı ama şu anda kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Homurdandı ve her bir kış yanağı arasında dönüşümlü olarak bana tekrar şaplak attı. Kaslarım daha da ısınırken nefesim kesildi, her darbe daha çok acıtıyordu.

Tam bana tekrar şaplak atmasını beklerken eli aşağı kaydı, iki parmağı kolaylıkla içime girdi.

Nefesim kesildi, küfrettim. "Lanet olsun."

"Benim için çok ıslaksın, değil mi sevgilim? Tokatlanmaktan ve saçının çekilmesinden hoşlanıyorsun. Eğer bir tanrı varsa, seni sadece benim için yaratmıştır."

Parmakları yavaş ve alaycı bir şekilde girip çıkmaya başladığında sözleri içimde bir zevk dalgası yarattı. Titredim, kaslarım gerginlikle kıvrılırken eğildi ve omurgamı öptü, dudakları yumuşak ve sakalı hafif pürüzlüydü. Duygular dalga dalga geldi ve bedenim karşılık verdi.

Beni parmaklarken çıkardığı ses beni ediyordu. "Ne kadar pis bir kız," diye kıkırdadı.

İnledim, ona doğru geri ittim, daha fazlası için istekliydim. "İçimde sana ihtiyacım var," diye inledim.

"Yakında, günüşiği."

Onları içeri ve dışarı itmeye devam ederken nefes nefese kaldım, eli kıcımı tokatlıyordu. Aynı anda gök güreledi, ses etrafımızdan ayrıldı, alçak bir

Cam'i terk eden inilti.

Gırtlaktan bir ılık atana kadar zevk içime aktı, orgazm içime çöktü. Başımı geriye çekti, dalganın içinden bağırmamı sağladı, tüm vücudum sadece onun için parçalandı.

Verandadaki salıncağa yaslandım ve hafifçe sallandığını hissettim. Parmaklarını yavaşça serbest bıraktı ve sonra sikinin başının bana sürtündüğünü hissettim.

Eğildi, sesi doğrudan içime vurulan bir viski gibiydi. "Seninle işim bitmedi, bebeğim."

Kalçalarımı kavrarken hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak inledim. İleri doğru iterken verandadaki salıncak gıcırdadı. İlk birkaç santimi alırken inledim ve sonra yolun geri kalanını yavaşça içeri soktum.

Aleti içimde zonkluyordu. Kıpırdamadan durdu ve benim onun büyüklüğüne alıştığımdan emin oldu. Sıradakini arzulayarak bir nefes çektim. Onu gevşemiş hissetmek için can atıyordum.

"Cam," diye fısıldadım.

Kendi kendine mırıldandı, tutuşu bir an için nazikleşti. Yavaşça geri çekildi ve sonra ileri doğru itti. Bunu tekrar tekrar yaptığında inledim, ılıklarımın fırtınalı akşamda yankılanmasına neden olan bir ritim belirledi.

Adını haykırdım ve beni becerirken başımı arkaya attım. Sıcak ve ilkeldi ve şimdiye kadar ihtiyacım olan her şeydi, özellikle de şu anda. İçimden bir ürperti geçti ve salıncağın tahtasını kavradım, başka bir orgazmın kenarının aktığını hissettiğimde inledim.

"Cam," diye mırıldandım. Sürekli tekrarladığım için adı Tanrı da olabilirdi. "Cam."

"Benim için tekrar gel. İçine boşalırken sikimi sıkı­ğını hissetmek istiyorum."

Nefesim kesildi, tekrar içime girerken sırtım kamburlaştı. Zevk içimde kıvrıldı, patladığını hissedene kadar sıkılaştı ve sıkılaştı, beni tam ekirdeğıme salladı. Boşalırken keskin bir ılık attım, inlerken Cam'in sikini sıkı­ım. Beni kavrayışı sıkılaştı, boşalırken nefesleri sertleşti.

Onun sıcaklığı içimi doldurdu ve kendimi göklerden aşağı süzölüyormuş gibi hissettim, nefesim kesildi.

Sonunda en yumuşak kıkırdamasını çıkardı. "Benim için fazla iyisin, günışığım," diye mırıldandı.

Eğilip sırtımı öptüğünde nefesim kesilmişti. Sakalları tenimi gıdıkıyor, siki hâlâ içimde zonkluyordu.

Etrafıma uzandı, kolları vücudumu çevreledi. Beni kaldırıp hızla hareket ederek verandadaki salıncağa oturduğunda nefesim kesildi ve beni de yanında götürdü. Aleti hâlâ içimdeydi, beni geri çekerken sırtım göğsüne yaslanmıştı.

Eli kalçamın üzerinde kayarak onları birbirinden ayırdı.

"Siktir," diye fısıldadım.

"Seninle işim asla bitmeyecek," diye mırıldandı boynumu öperken. Kokumu içine çekti, parmakları klitorisimin üzerinde kayıyordu. Dokunuşu doğrudan amıma inen bir şimşek gibiydi. Nefesim kesilirken onu sıktım, başım omzuna düştü.

Tekrar sertleşmeye başlamıştı.

"Bunu hayal etmek için yıllarım vardı," diye fısıldadı, yavaşça klitorisimin etrafında dönerek. "Yıllar, günüşiğim. Sana böyle sarılmayı hayal etmek için. Sikimi o güzel amına gömmek için."

"Beni istediğine inanamıyorum," diye fısıldadım.

Dudakları boynuma karşı yumuşaktı ve içime şehvet dalgaları gönderiyordu. Kısa bir nefes verdim, duyumlar neredeyse ezici geliyordu. Boynumun ne kadar hassas olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

"Seni gördüğümünden beri seni istiyorum," diye homurdandı. "Sende bir şeyler var. Tanıştığımız gün, adını kalbime kazıdın ve o zamandan beri gitmene izin veremedim. Sen bile. Bir parçam tekrar dönmeni umuyor ve bunun için dua ediyordu."

Parmakları daha hızlı dönmeye başladı. Ona karşı gerildim, vücudum cinsel zevkle uğulduyordu.

"Ben seninim," diye , kalçaları bir hamle yaptı. "Tamamen seninim, Haley."

Sözleri çok tatlıydı, dokunuşu ise kötünün de ötesindeydi. Serbest kalan kolu belime dolandırırken haykırdım, beni tekrar becermeye başlarken sıkıca tuttu. Parmakları hâlâ klitorisimin etrafında dönerken, sikinin üzerinde bir aşağı bir yukarı zıpladım. Bir hız treni gibiydi, hiç bitmeyen bir hız treni.

"Siktir," diye homurdandı, bir kez daha itti.

Tekrar içime boşaldı, döllerі sıcak ipler halinde fişkırıyordu. Nefesim kesildi, içimde bir orgazm daha kivrıldı, yavaş ve lezzetli bir orgazm. Titriyordum, gözlerim dalgalanıyordu.

Sonunda ikimiz birbirimizin karşısında eridik. "Vay canına," diye fısıldadım.

Hiçbir kelime yoktu. Aklına gelebilecek hiçbir şey yoktu. "Bir fikrim var," dedi.

"Fikirlerini beğendim."

"Kız kardeşini görmeye gitmeden önce duş almaya, giyinmeye ve sarılıp yatmaya ne dersin?"

Başımı salladım, bir gülümsemenin beni geçirdiğini hissettim. Kendimi durduramadım. "Elbette. Sanırım bu bir plan gibi görünüyor."

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

haley

Sonunda bir saat kadar uyuyakaldım ki bu muhtemelen en iyisiydi. Sarah ile yüzleşmeden önce ihtiyacım olan dinlenmeyi sağladı.

Cam bizi lokantanın otoparkına çektiğinde, sinirlerim beni canlı canlı yiyordu.

Kafenin arka tarafında bir yere çekerken eli kalçamı kavradı. Sarah'nın buluşmamızı istediği yere çok yakındı. Etrafımıza göz gezdirdi, diğer arabalara baktı.

"Burada değil," diye onayladı. "Ve tam zamanında geldik."

Saate bir göz attım. 9:59.

Sinir ve endişe içimi kapladı. Kız kardeşimle bu şekilde gizlice buluşmak zorunda kalmak bana onun da çocukların da güvende olmadığını söylüyordu. Kimsenin bir şey yapmamış olması beni çileden çıkarıyordu.

"Hey," dedi Cam usulca. "Her şey yoluna girecek. O senin kız kardeşin. Bu hiç değişmedi."

O benim kız kardeşimdi ama pek öyle hissetmiyordu.

Birkaç dakika sessizce oturduk. Kalçamı hafifçe sıktı. "Ben burada olacağım," diye mırıldandı. "Hiçbir şey olmayacak. Tamam mı?"

Başımı salladım. Lokantanın arka kapısı açıldığında sertçe yutkundum. Fırtınanın en kötüsü geçmişti ve şimdi sadece yağmur yağıyordu. Şemsiyemi aldım, eğilip Cam'in yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra kamyonetinden indim.

Şemsiyeyi açtım ve Sarah'ya doğru yürüdüm. Bana , bir sigara yakarken tuğla duvara yaslanmıştı.

"Hey," dedim ona yumuşak bir gülümseme vererek.

Dumanı üfledi ve sigarayı söndürdü. Bakışlarımız kilitlendi, gözleri yaşlarla doldu.

"Sarah," diye fısıldadım. "Kahretsin, beni çok endişelendirdin."

"Biliyorum," dedi ve sonra kollarını bana doladı. Hafifçe tökezledim ama ona tutunarak ayaklarımın üzerinde durabildim.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Seni özledim," diye mırıldandım. Sarılması göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi, kalbim sıkışıyordu. Onu çok özlemiştim ve bunu unutmak için elimden gelen her şeyi yapmışım. Ama şimdi, burada onun yanında dururken, her duyguyu hissediyordum.

terk etmişiz gibi hissetmek. Bana değer vermeyi bıraktığını.

Yıllar boyunca pek çok an olmuştu ama ben onları hep geri itmişim. Her zaman kendime sadece meşgul olduğumuzu söyledim. Onun çocukları vardı, benim de kariyerim.

Farklı hayatlar.

"Seni tahmin ettiğinden daha çok özledim," diye fısıldadı. "Aramayı bıraktığım için özür dilerim. Mesajlarını ve aramalarını görmezden geldiğim için özür dilerim."

Hay sikeyim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akmaya başladı. Gitmesine izin vermedim, ona sıkıca sarıldım, şemsiye bizi yağmurdan koruyordu. Son on yıl boyunca kendimi onun beni sevmeyi bıraktığına ikna etmişim ama bunun doğru olmadığını biliyordum.

Geri çekildi ve yüzümü avuçladı. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Dışarı çıktın. Kendine bir kariyer ve hayat kurdun. Hayallerinin peşinden gittin ve ne istersen onu yapıyorsun. Benim içimde bunu yapmak hiç olmadı."

"Evet, öyle," dedim. "Sarah, ne istersen yapabilirsin. Ve ben de yardım edebilirim. Ondan uzaklaşmana yardım edebilirim."

Gözleri büyüdü ve sonra yumuşadı. "Bu imkânsız," diye fısıldadı, sesi zar zor duyuluyordu. "Bizden birine hiç vurmadı. Ama bir şeyleri kırıyor. Bağırıyor. Her şeyi kontrol ediyor, Hal. Tüm mali durumumuzu kontrol ediyor. Tüm maaş çeklerim ona gidiyor. Jake ve David ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlar."

Midem bulandı, içimi öfke kapladı. "Nasıl bu hale geldi?"

"Yavaş ilerliyordu," dedi. "İlk başta iyiydi. Sonra çocuklarımız oldu ve ondan sonra işler değişti. Başlangıçta beni sevdiğini hiç sanmıyorum."

ile. Ve kavga etmeyi denedim. Öfkeli ve omurgalı biri olduğumu biliyorsun. Ama bu artık benimle ilgili değil."

"Çocuklarla ilgili," diye fısıldadım. Zorlukla yutkunarak başını salladı.

"Onu terk edebilirsin," dedim. "Bırakabilirsin. Yeni bir banka hesabı açarız. Yardım etmek için elimden geleni yaparım. Honey'nin yanına taşınabilirsin ya da sen ve çocuklar için burada bir ev satın alabilirim."

"Bunu yapmana izin veremezdim," dedi Sarah, omuzları sertleşerek. "Paranı alamam. Bu sana haksızlık olur. Bunların hiçbirisi senin sorunun bile değil."

"Sen benim kız kardeşimsin. Ve benden para alabilirsin," diye ısrar ettim. "Özellikle de seni o kurtaracaksa. Hiçbir fikrim yoktu. Ama bu lanet kasabadaki herkesin varmış gibi görünüyor."

Homurdandı, gözleri Cam'in park ettiği yere kaydı. Kaşlarını kaldırdı ve kısa bir süreliğine tanıdığım Sarah'yı gördüm. Yaramaz olan. Eğlenceli, zeki ve nazik olan. Dünyayı umursamayan.

"Sen ve Cameron? Sana zorbalık ederdi. Ondan nefret ederdin."

"Evet," dedim. "Ondan nefret ediyordum. Ve şimdi sanırım ona aşık oluyorum."

"Kahretsin," diye fısıldadı. "O iyi bir adam. Lisedeyken aptalın tekiydi. Ama bana yardım etmeye çalıştı, bu da David'le sorun yaşamasına neden oldu."

"Duydum." Onun için savaştığı için mutluydum. Herkesin görmezden geldiği şeyleri gördüğü için. "Ne yapabilirim Sarah? Önce Jake ve David'i götürebiliriz. Onları Honey'e göndeririz. Sonra ben gelip taşınmana yardım edebilirim."

Sarah başını sallayarak, "Onlar onun oğulları," dedi. Beni bıraktı ve omuzları çökmüş bir halde duvara yaslandı. "Onları ziyaret etme hakkına sahip olacak. Ondan öylece kurtulamam."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı. "Sana vurmadığını söylerken doğruyu mu söylüyorsun?" Bunu sormak zorunda kaldığım için bile damarlarımda öfke dolaştığını hissettim. "Yirmi birinci yüzyılda olmasaydık onu gömerdim."

"Haley," diye tısladı ama çaresiz bir kahkaha attı. "Ama evet, dürüst olacağım. Sadece... onda yanlış olan bir şeyler var. Geriye dönüp baktığımda kendimi aptal gibi hissediyorum. Onun ne kadar çökmüş olduğunu hiç göremedim. Ve bu yavaş bir düşüştü. Onun nasıl bir adam olduğunu anladığımda çok geçti. Çok derindeydim. Ve yalnızdım. Çok yalnızdım. Kaçmak istedim ama . Ben varım

Çocuklarım ve onları dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum." Jake ve David'den bahsederken sözleri daha da sertleşti.

"Her zaman Colton'la birlikte olacağınızı düşünmüştüm," dedim.

"Ben de," diye fısıldadı.

Birkaç dakika sessiz kaldık. Sonunda kendini toparlayarak bir nefes aldı. "Seni görmemi yasakladı. Eğer yakalanırsak ne olur bilmiyorum. Ona hiç karşı gelmedim."

Peşimdeki seri katilden bile önce, boktan listemin en tepesinde yer alıyordu. Tereddüt ettim, ona her şeyi anlatmalı mıydım emin değildim. Cinayeti ve nasıl avlandığımı.

Ama ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Yorgunluğun ruhunu parçaladığını görebiliyordum ve ona daha fazla endişelenecek bir şey vermeyi reddettim.

Elimi uzattım ve onun elini kendi elimle kavradım. "Bunu çözeceğiz. Bundan kurtulacaksın. Güvende olduğundan emin olacağım. Telefon numarama hâlâ erişimin var mı?"

"Telefonumu kontrol ediyor."

Siktiğimin piçi. "Sana kullan at bir telefon bulacağım. Cam'le konuşacağım. Bu işi çözeceğiz." Bunu milyonlarca kez söylemiş gibi hissediyordum ve belki de kendimi de buna ikna etmeye çalışıyordum.

"Gitmem gerek," dedi üzüntüyle. Beni kucakladı ve sonunda bırakana kadar sıkıca sarıldı. "Seninle yakında konuşacağım. Pazartesi gecesini bunu tekrar yapalım. Yine geç vardiyam var."

"Tamam," dedim. "Lütfen güvende ol." "Güvende olacağım."

Arabasına gidip binişini izledim. Arabayı çalıştırdı, motor tekleyerek canlandı.

Onun gidişini izledim, düşüncelerim çalkalanıyordu. Kız kardeşim tek başına cehennemi yaşamıştı. Bunun için kendimi suçlu hissettim, ama sonra böyle bir karmaşanın içine çekilmesine izin verdiği için öfke duydum. Başından beri çok daha iyisini hak ettiğini görememişti.

Ama bu tür bir ilişkiye girdikten sonra çıkmanın zor olduğunu biliyordum. Emma'nın da kendi zehirli partnerlerinden geçtiğini görmüştüm, aradaki fark onun çocuklarının olmamasıydı. Birlikte bir hayat kurmadığınız birinden uzaklaşmak daha kolaydı ama bu aslında *kolay* olduğu anlamına gelmiyordu.

Cam'in kamyonetinin ışıkları bana doğru parladı ve sonunda kendimi o ana geri döndürdüm. Başımı kaldırdım ve ona doğru yürüdüm.

Koltuğa doğru eğildi ve ben aamadan kapıyı benim için açtı.

"Her zaman centilmen," diye takıldım ona, şemsiyeyi kapatıp içeri girerken.

"Öyleyim," dedi. "Nasıl gitti?"

İç çekerek koltuğa yaslandım. "Pekala. Herkes beni öldürmek istiyor ve benim tek düşünebildiğim David Connor'ı öldürmek."

OceanofPDF.com

YIRMİNCİ BÖLÜM

cameron

Her şeye rağmen Haley'e söz verdiğim pikniğe gitmezsem bunun asla gerçekleşmeyeceğine **KARAR VERDİM**.

Takipçisinden gelen mesajın üzerinden birkaç gün geçmişti. O zamandan beri başka bir şey olmamıştı ve bu bana neredeyse sahte bir güvenlik hissi veriyordu. Belki de hayatına devam etmeye karar vermiştir diye bir umut.

O hayatına devam etmemiş olsa bile, dünyamızın durmasına izin veremezdik. Yaşamaya devam etmeliydik.

Haley'nin evinin önüne geldiğimde ayağımı frene hafifçe bastım ve araba yolunda Honey'nin eski püskü kamyonetinin yanında duran kırmızı Corvette'ine baktım. Dışarı çıkıp ön kapıya gitmeden önce arka koltuktaki piknik sepetine bakarak gülümsedim.

Kapıyı çaldım ve bekledim.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı ve beni büyükannesi karşıladı.

"Bayan Hamilton," diye selamladım.

Kristal mavisi gözlerini kısmıştı. Birden kendimi yeniden azarlanmaya hazır bir çocuk gibi hissettim. "Bana tatlım diyebileceğini biliyorsun, Cameron Harlow. Buraya benim için değil torunum için geldiğini varsayıyorum."

"Ben de senin için burada olabilirim," dedim. "İkimiz için güzel bir randevu ayarlayabilirim. Şarap ve biftekli bir akşam yemeği."

Güldü ve kenara çekildi. "Bunun için Bay Johnson var. Duymadın mı?"

Evet. Haley bana büyükannesinin Bay Johnson'la çıktığını anlattı. "Bir iki şey duymuş olabilirim..."

Homurdandı. "İçeri gel, Cam."

İçeri girdim. Honey'nin evini hep sevmişimdir. Bana kendi büyükannemi hatırlatırdı.

"Bu bir sürpriz." Haley'nin sesi bakışlarımı merdivenin tepesine çekti. Başını eğdi. "Bu gece buluşacağımızı söylediğini sanıyordum."

"Şey," dedim, "eğer müsaitsen, pikniğimiz için seni çalmak isterim."

Honey kıkırdadı. "Beni bir randevuya götürmeyi teklif etti. Bence o bir bekçi,

Haley."

Büyükannesine sıırttı. "Bence o da öyle."

"Size iyi eğlenceler çocuklar." Bizi yalnız bıraktı ve arka verandaya doğru ilerledi.

Haley geniş bir gülümsemeyle merdivenlerden aşağı indi. Onunla en alt basamakta karşılaştım ve kendimi onu öpmekten alıkoyamadım. Yeni duş almıştı, bukleleri nemliydi. Kolları boynuma dolandı, dokunuşu doğrudan sikime gitti.

İkimiz de geri çekildik, yumuşak bir lanet beni terk etti. Keşke benimle yaşasaydı çünkü o zaman onu üst kata çıkarabilir ve randevumuzdan önce tadına bakabilirdim.

"Dışarı çıkmanın sorun olmayacağından emin misin?" diye fısıldadı.

Yüzünü avuçladım. "Evet. Bizi götürdüğüm yerde kimse bulamaz ve saklanamayız, günüşiğim. Bir yanım o piçin hayatına devam etmesini umuyor."

"Keşke," diye iç geçirdi. "Gerçekten isterdim. Ama haklısınız. Öylece oturup bekleyemeyiz."

"Bir haftadır sana piknik sözü veriyorum," dedim. "Güvende olacağız. Ve sonunda seni biraz şımartabileceğim..."

Kıkırdayarak beni tekrar öptü. "Bundan , değil mi?" "Sandığından daha çok. Eğer sana ayı alabilseydim, alırdım." "Ya ayı istemiyorsam?"

"O zaman yıldızlar," dedim. "Ya da ne ." "Ya sadece seni istiyorsam?"

"Beni yakaladın."

Alnını benimkine bastırdı. "Bırak da giyineyim," diye fısıldadı, yanakları kızarmıştı. "Birazdan dönerim, sonra gidebiliriz."

"Mükemmel."

* * *

Ailemin evine gidişimiz çok hızlı oldu. Bizi rahatsız etmemelerini söylemişim çünkü annemin hoş sohbetler ve meraklı sorularla bunalmasını istemiyordum ama yine de annemin yüzünü camdan bize bakarken görebiliyordum.

Bizi yalnız bıraktığı için gerçekten çok etkilendim. Ama aynı zamanda olan biten her şeyi biliyordu.

Kamyonetten indiğimizde Haley bana sırtıttı, piknik sepeti ve battaniye kollarımdaydı.

"Gidip merhaba diyelim mi?" Haley sordu.

"Hayır."

"Bir şey taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" "Hayır."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sadece benimle gel, günüşiğim," diye kıkırdadım.

Gözlerini devirdi ama beni takip etti. Onu annemin bahçesine geri götürdüm ve sonra üzüm bağına giden bir patikadan aşağı indim.

"Çok uzak bir yürüyüş değil, ama çok fazla gelirse seni her zaman ," dedim.

Homurdandığını duydum. "Kendi başıma yürüyebilirim, Cam."

İlerlemeye devam ederken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yağmur yerini serin bir havaya bırakmıştı ve kısa süreli de olsa güzeldi. Elma bahçesine gelene kadar üzüm sıralarının arasından dolanarak ilerlediğimiz patikada bir esinti bizi dalgalandırdı.

Yavaşladım ve omzumun üzerinden Haley'e baktım. Çok güzeldi, pastel sarı bir elbise giymişti ve bu elbise güneş ışığında parılıyordu. Bana göz kırptı ve şehvetin içimde kıvrıldığını, benimle alay ettiğini hissettim.

Birkaç dakika sonra nihayet ortasında bir meşe ağacının bulunduğu açık bir alana geldik. Çok büyüktü, dalları mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Sepetimizi ağacın altına oturtup battaniyeyi toprağın üzerine sererken oflayıp pufladım.

"Meşhur meşe ağacı bu mu?" Haley sordu.

Bir adım geri çekildim ve ona baktım. "Evet, öyle," dedim gururla. "Harlow ailesinin meşe ağacı."

Buradan farklı oymaları görebiliyordum. Kalpli baş harfler, ahşaba oyulmuş kendi atalarımız. Tıpkı bizimki gibi fırtınalara, en sıcak yazlara, yangınlara ve çok daha fazlasına dayanmıştı.

"Bu inanılmaz," dedi Haley. "Hayal ettiğimden bile daha iyi."

Kalbim biraz daha hızlı atarak gülümsedim.

Bir gün isimlerimizi oraya kazıdığımızı hayal ettim.

Benimkinin yanına onun baş harflerini.

Haley'nin kolları aniden belime dolandı, yüzü sırtıma bastırdı. Gözlerimi kapattım, dokunuşu beni rahatlattı. Öylece durduk, birbirimizin varlığını içimize çektik, birlikte olmanın tadını çıkardık.

Bunu hep istemiştim.

Arkamı döndüm, yüzünü avuçladım. Altın rengi göz farı parlıyor, gözlerindeki kahverenginin tonlarını ortaya çıkarıyordu. Güneş buklelerini kurutmuş, yanakları yürüyüşten pembeleşmişti. Burnunun üzerinde tozlanan her çili öpmek istedim.

"Göz kamaştırıcısın," diye fısıldadım. "I-" Sözümü kestim, kelimeler neredeyse ağzımdan yuvarlanıyordu. *Seni seviyorum.*

Gözleri büyüdü. "Cam..." diye fısıldadı.

"Ben de tam senin çok güzel olduğunu söyleyecektim. Söyleyecek sözüm yok."

Kendimi toparlayamadım ama kaşlarını kaldırdı ve sonra gülümsedi. Parmak uçlarına doğru eğildi, ağzı benimkine değdi. "Büyürken başıma o kadar dert açan çocuğun şu anda karşımda tatlı dilli bir adam olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum."

Başparmağımı yanağında gezdirdim, mırıldandım. "Aptal olduğum için çok şey öğrendim. Çok büyüdüm."

Elleri göğsümün üzerinde kayarak aşağıya indi. "Çok büyümüşsün."

Sertçe yutkundum, sikim ona karşı sertleşti. Sırıttı, gözlerindeki hınzır bakış beni tahrik etti.

"Önce yemek yemek istiyorum," dedim. "Ve içmek. Aklımda önce sana aşık olmak, sonra da seni yiyip bitirmek vardı."

"Ailenin meşe ağacında mı?" diye alay etti.

"Tam Tanrı'nın ve atalarımın önünde."

Güldü, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. "Öyle mi?"

"Evet." Derin bir nefes aldım ve kendimi bir adım geri atmaya zorladım. Önce pikniğimizi yapmak istememin nedenleri vardı. "Yapacağımız şey bu."

"Tam bir baş belasısın," diye homurdandı başını sallayarak.

"Öyleyim," dedim, ancak bu benim için aynı derecede acımasızdı. Aletim kotuma sürtünüyor, önce yemek yeme kararımı protesto ediyordu. Ama buna değecekti.

Yanından geçip ekose battaniyenin üzerine diz çöktüm ve sepeti açtım. Ayakkabılarını çıkarıp bana katıldı ve ben şarap ielerini, iki kadehi, bir tabak peynir ve meyve ile krakerleri çıkarırken yanıma oturdu.

"Bu çok güzel," diye nefes nefese kaldı. "Bütün bunları sen mi yaptın?"

"Evet," dedim. "Bir meyhane amaya ilk karar verdiğimde, bölgedeki birkaç meyhaneyi ziyaret ettim. Sonunda neyin neyle iyi uyum sağladığına dair bazı dersler aldım. Bunun gibi panolar yapmayı çok seviyorum."

Sepetin içine uzandı, yenilebilir çiçekler ve taze ekmek çıkarırken gözleri büyüdü.

"Aman Tanrım." Eyaları ondan alırken alt dudağını ısırđı. "Ekmek benim zayıflığım."

"Sen ben de." "Taze görünüyor."

"Mhmm. Bu sabah fırından aldım. Taze biberiye eki maya somunu."

"Sen eytansın. Şeytan derken meleği kastediyorum. Bu inanılmaz, Cam."

Her şeyi dağıtırken kıkırdadım. Çok güzeldi, tıpkı onun gibi. Tıpkı bugünkü gibi. Bir kez olsun her şey plana uygun gitmişti.

"Ben arabı açayım," dedi. Bize iki bardak doldurdu. "Her şeyi nasıl soğuk tutuyorsun bilmiyorum," diye kıkırdadı.

"Sihir ve buz torbaları," dedim. "Bu bir erik arabı. Ferahlatıcıdır ve diğer meyve arapları kadar tatlı değildir. Benim favorilerimden biridir. Ayrıca en sevdiğim elma arabından yedek bir ie ve bir ie beyaz şarap getirdim."

Planlarımdan biri de onu vücudundan yalamaktı.

Ona yaklatım ve bir salkım üzüm kaldırdım. Yumuşak dudaklarını aralayarak bir tanesini ağzına götürdü. Onu izlemeyi seviyordum; onu bu şekilde beslemenin samimiyeti beni aırtıyordu.

Yutkunurken yanakları kızardı. "Bu..."

"Sürpriz mi?" Mırıldandım. "Zevk alırken beslenmenin... lezzetli bir hedonist yanı var. Ben de sana bunu yapmak istiyorum."

"Bunu ben de isterim," dedi.

Onun aldığı zevk bana da zevk veriyordu. Şarap bardağını kaldırıp ona bir yudum ikram ederken gülümsedim. Kadehi fazla eğdim ve şarap çenesinden aşağıya, göğüslerine doğru damlarken bir akınlık sesi çıkardı.

Ben yaladıka yutkundu ve nefesi kesildi.

"Oh. Bu şimdiye kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şeydi." Sesi şehvetle doluydu.

Elbisesinin yakası aşağıya doğru iniyor, göğüsleri kumaşa baskı yapıyordu. Yüzümü aralarına bastırdım ve geri çekilmeden önce onu usulca ısırdım.

"Şu anda çok tahrik oldum," diye fısıldadı. "Beni delirtiyorsun."

"Daha yeni başlıyoruz," diye mırıldandım.

Şarap kadehini yere bıraktım, tekrar üzümlere uzandım ve kızarmasının tadını çıkararak bir tane koparmasını izledim. Eğilip peynir ve ekmeğe kıkırdadım.

"Ben bunları yaparken şarabını iç," dedim. "İstersen diğerlerini de aç."

"Kendimi prenses gibi
hissediyorum." "Sen
bir prensessin."

Sessizliği kaşlarımı çatmama neden oldu, ben de ona baktım. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. Ona doğru uzandım ve yüzünü avuçladım. "Seni bu şekilde ağlatmak istemezdim."

"Çok nazıksınız," diye fısıldadı burnunu çekerek. Gözyaşlarını geri kırttı ve sonra güldü. "Aynı anda hem bu kadar tahrik olup hem de nasıl ağlayabildiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

"Alış buna," diye mırıldandım, bir öpücük çalarak.

Sonraki birkaç dakikayı bizim için başka atıştırmalıklar hazırlayarak geçirdim; ekmek üzerine peynir dilimleri, çilekler, üzümler ve getirdiğim bir tahtanın üzerine yayılmış diğer meyveler. Şarabını bitirdi ve elma şarabı şişesine uzanıp mantarını açtı.

"Bu işe nasıl bulaştın?" diye sordu. "Sadece çiftlik yüzünden mi, yoksa...?"

"Şey. Her zaman kendime ait bir şey istedim," dedim. "Ailemi gerçekten çok seviyorum ama onlardan ayrı bir şey olmasını istedim. Hâlâ bağlantılı tabii ki. Ama ben buraya aşık oldum. Mekanımın atmosferini, arkadaşlarımla ve sevdiklerimin gelip burada vakit geçirmelerini seviyorum. Bir de Citrus Cove'un cazibesine her zaman şaşıran turistler oluyor. Artık insanların kendi başlarının çaresine baktığı yerler bulmak zor, ama burada öyle olduğunu hissediyorum. Ve bunu değişmezdim."

başka bir şey için." Boğazımı temizledim ve ona özür dileyen bir bakış attım. "Özür dilerim, biraz uzun oldu."

"Olma. Seni konuşurken dinlemeyi seviyorum. Özellikle de tutkuyla bağlı olduğun bir konuda."

"Öyleyim," dedim. "Bazen stresli oluyor. Çalışmam gerekenden daha fazla çalışıyorum. Ama bu beni tatmin ediyor."

Bana yaslandı, başı omzumdaydı. "Ben de makalelerim hakkında böyle hissediyorum. Ve seyahat etmek. Seyahat etmeyi seviyorum, bunu hiçbir şeyin değiştireceğini sanmıyorum. Ama sanırım bu daha çok gizli mücevherler olan yerleri keşfetmeyi sevmemden kaynaklanıyor. Katie ve Anna balaylarını benim önerdiğim yerlere göre planladıklarını söylediklerinde bu beni tatmin etti. Sadece sözlerimle hayallerini yaşamalarına yardımcı oldum."

"Harikasın," dedim başının üstünü öperek.

Acının geri döndüğünü hissettim. Onun sevdiği şeyin önünde asla duramazdım. Ama belki de ikimizi de mutlu edecek bir orta yol bulabilirdik.

Onun kalmasını dünyadaki her şeyden çok istiyordum.

"Buraya bir daha dönmeyeceğime yemin etmiştim," diye fısıldadı. "Ama son zamanlarda yeniden evim gibi hissetmeye başladım."

"Bu beni mutlu ediyor," diye mırıldandım.

"Eminim," diye kıkırdadı ve arkasına yaslanıp bana baktı.

Tekrar onun içine çekildim ve bu sefer karşı koyamadım. Elimi boynunun arkasına kaydırıp saçlarını avuçladım. Nefesi kesildi, gözleri dalgalandı.

"Planın yemek yemek olduğunu sanıyordum."

". " Kavrayışım sıkılaştı. , sesim kulağında yumuşak bir hırıltıya dönüştü. "Ama şimdi, sanırım şarabımızı vücudundan içeceğim ve sonra seni öyle bir sikeceğim ki durmam için yalvaracaksın." Nefesi kesildi, vücudu bana doğru bastırdı. "Kulağa nasıl geliyor, günışığım?"

"Lütfen," diye fısıldadı. _ bakışları benimkilere kilitlendi, dudaklarımız neredeyse birbirine değecekti. "Beni yalvart, Cameron."

Parmaklarım gerildi. Bir parçamın, uzak tutmak için elimden geleni yaptığım parçamın yükseldiğini hissettim - onu almak için ilkel bir açlık. Onu becermek, onunla sadece onunla olabilecek bir şekilde sevişmek için.

"Bana şaplak attığında, el izinin kalmasını diledim," diye fısıldadı. "Üzerimde senin izinle uyanmak istedim. Şunun için

Beni kullandığını bilmek. Bana ne kadar zevk verdiğini hatırlamak için. Bu yanlış mı?"

"Hayır," diye mırıldandım, sikim artık tamamen sertleşmişti. Elimi vücudunda gezdirdim, boynunu öperken göğüslerini avuçladım. "Bunu ben de istiyorum. Senin her parçanı istiyorum. Adımı haykırdığını ve seni becermem için bana yalvardığını duymak istiyorum."

Uzanıp şarap şişesini aldı. Bakışlarını üzerinde tuttu, dudakları hınzır bir gülümsemeye dönüşürken şişeyi kendi üzerine devirdi, içki göğüslerinden aşağı akarak elbisesinin içine işledi.

"Bir elbise daha mahvoldu," diye fısıldadı.

"Sana bir tane daha alacağım," diye söz verdim.

"Akıllıca davrandım ve çantama bir tane daha koydum." "Bu *akıllıca*ydı."

Onu battaniyenin üzerine geri ittim ve üzerine çıktım. Dizimle kalçalarını ayırdım ve ona hayranlıkla baktım.

Göğsünü öpüp şarabı yaladığımda nefesi kesildi. Dilimde tatlıydı ama inlemelerinin sesi kadar tatlı değildi. Homurdandım ve elbisesinin üzerinden göğüs ucunu ısırdım, o haykırana kadar ısırdım.

"Oh, Cam," diye nefesi kesildi.

Aramıza uzandım ve elbisesinin korsajını kavrayıp yırttım. Kumaş yırtıldı, göğüsleri serbest kaldı. Eğilip yumuşak karnına kadar inen şarap izlerini yaladığımda inledi.

"Mükemmel amına koyayım," diye homurdandım.

Bir an için ayağa kalktı ve sütyenini çözdü. Sütyenini çıkardım ve hemen meme uçlarından birini dişlerimin arasına aldım. Onu ısırdığımda haykırdı, vücuduma doğru eğilirken içimden bir hırıltı çıktı, parmakları saçlarımı kavradı.

Isırık izini emdim, diğer göğsüme geçtim ve aynısını yaptım. Isırarak ve emerek yavaşça amına doğru ilerledim.

Çıkardığı sesler mükemmeldi. Yumuşak şaşkınlık nefesleri, inilti. Elbisesinin geri kalanını çıkardım, geriye sadece dantel külotu kalmıştı.

"Nasıl oluyor da ben neredeyse çıplağım ve sen hala giyiniksin?"

"Çünkü şu anda ben de öyle istiyorum," diye takıldım. "Arkanı dön," diye geveledim, sesim boğuk çıkıyordu.

Bana itaat etti ve dört ayak üzerine döndü. Yaklaştım ve gövdesini aşağı doğru ittim, kıcı havaya kalktı.

"Kemerle dövülmek hakkında ne hissediyorsun?"

Vücudu sertleşti ama nefesi kesildi. Omzunun üzerinden bana baktı. "Bana kemerinle şaplak mı atacaksın kovboy?"

Sikeyim. Alay doğrudan sikime gitti. Kotuma karşı gerildim, onu doldurmaya ihtiyaım vardı. Onu becermek için.

Ama henüz değil.

Sabır bir erdemdi ve ben bugün erdemli olmak için elimden geleni yapıyordum. "Bu bir evet mi, günışığı?"

"Evet," dedi.

Kıkırdadım ve arkama yaslandım. Gmleğimin düğmelerini açıp kenara fırlattım ve sonra ayağa kalkıp kemerimi ve kot pantolonumu çözdüm. Kıı güneş ışığında parlıyordu, beyaz danteller teninde parlıyordu.

Kemeri çektim, tokenın sesi onu tekrar gerdi. Bu beni tahrik etti.

Tüm kıyafetlerim yerde yığın halinde duruyordu, sikim sert ve hazırđı. Tam arkasında diz çökerken kemeri onun yanına yerleştirdim.

Kı yanaklarını kavrayıp her birine hafifçe vurduğumda inledi. Aşağı uzandım, bırakmadan önce saçlarını ekiştirdim.

Elimi kalçalarının arasına kaydırđım, dantelin içinden bile ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Elim iektim ve kalçalarını birbirinden daha da ayırarak pırıl pırıl amına hayranlıkla baktım.

Yakında, dllerim ondan damlayacaktı.

Uyluklarını açık tuttum ve aşağı eğilerek dilimi damlayan amcığının üzerinde gezdirdim.

Nefesi kesildi, tadı dilime vurdu, misk kokulu ve tatlıydı ve kendimi içinde boğmak istediğim şeydi. Onu yaladım, avucumla kı yanaklarını ovarak geri çekilene kadar onu alıştırdım.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen. Daha fazlasını istiyorum."

"ok muhtaçsın," dedim. "Seni şaplaklamamı ve becermemi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Lütfen. şeyden çok." "Yalvar bana."

Sözlerim bir nefes alışla karşılandı. Bana baktı, dudakları aralandı.

"Lütfen. Lütfen sik beni. Lütfen bana şaplak at."

Kıkırdayarak kıının yanaklarını okşadım. "Bence bundan daha iyisini yapabilirsin, aşkım."

Sözleri çığ, ağrıyan bir ihtiyaçla doluydu. "Cameron Harlow, amımı sikmeni ve beni kendi kişisel fahişenmişim gibi beslemeni istiyorum. Bana şaplak atmanı istiyorum ki sabah Honey'nin masasına oturduğumda o ağrının senin yüzünden olduğunu bileyim. Beni becermeni istiyorum, Cam."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BİR

haley

Daha önce hiç kimseye böyle yalvarmamıştım. Nefesinin nasıl kesildiğini, dokunuşunun nasıl sertleştiğini dinledim.

"Nasıl isterseniz prenses," diye homurdandı.

Kıç yanağıma sertçe vurdu, hareketi defalarca tekrarladı, ben onun altında kıvranırken yoğunluğu artırdı. Her iki yanıma şaplak attıkça inliyordum, tenim ısınıyordu.

Kemerin sesini, metalin tıngırtısını duydum. Kukum onun için damlıyordu.

"Cam," diye nefes aldım. "*Lütfen.*"

Deri kemer her iki tarafıma da aynı anda vurarak üzerimden geçti. Acının zapını hissettiğimde haykırdım, ardından coşkulu bir zevk dalgası geldi. Altımdaki battaniyeyi kavradım ve beni tekrar tokatlarken parmaklarımı battaniyenin içine soktum.

Derinin tenimde çıkardığı ses bana bir şimşek çakmasını hatırlattı. Yüksek ve ani bir sestir ve tüm vücuduma şok dalgaları gönderdi.

Sikeyim.

Buna ihtiyacım olduğu gibi. Şu anda ona ihtiyacım olduğu gibi. İlkel ve derindi, daha önce hiç kimseyle paylaşmadığım türden bir bağdı.

"Aferin kızıma," diye övdü. "Bunu çok iyi karşılıyorsun, tatlım."

"Teşekkür ederim," diye inledim.

Bu his de neydi? Bu şehvet kontrol edilemezdi, beni bütünüyle yutuyordu. Daha önce hiç hissetmediğim kadar iyi hissediyordum, kanım zevkle şarkı söylüyordu.

Beni tekrar tokatladı, öncekinden daha sert. Acı nefesimi kesti. Bunu tekrar tekrar yaptığında inledim, her seferinde bir öncekinden daha yoğun hissediyordum.

Duraklama beni şaşırttı. Başka bir vuruş bekliyordum ama onun yerine iki parmağının klitorisimin üzerinde gezinmesiyle karşılaştım.

"Siktir," diye inledim.

Dokunuşu ihtiyacımı doğrudan merkezime gönderdi.

"Çok ıslak. Kendini tatmak ister misin? Sana ne yaptığımı görüyor musun, günüşiğim?"

"Evet," diye .

Bir parmağını yavaşça içime soktu. Üzerime eğilip parmağını ağızıma sokmadan önce parmağını çekerken vücudum titriyordu. Emdim, bunu yaparken gözlerimi kapattım.

"Aferin kızıma," dedi usulca.

Kendimi tatmak da daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

Kıçımın yanaklarını öptü, dokunuşu bana kemerin bıraktığı izleri hatırlattı. Parmağındaki sularımı emerken acı beni inletti.

"Seni becereceğim," diye fısıldadı. "Emmeye devam et."

Beklenti beni öldürüyordu. O arkamda yaklaştıkça ben emmeye devam ettim, siki amıma çarpıyordu.

Parmağını çekti ve kalçalarımı kavradı. "Hazır mısın, bebeğim?"

"Evet," diye inledim.

Aletin başı bana doğru bastırdı. Yavaşça ilerlemeye başladı ve beni santim santim doldurdu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye . "Siktir."

Beni tamamen doldurarak ileri doğru itti. Beni öylece tuttu, vücudum onun sikinin büyüklüğüne alışıyordu. İnledim, amım onu sıkıyordu. Zevk içime işledi, ihtiyaç ve şehvet birlikte çalışıyordu.

Cam tekrar içime pompalamadan önce geri çekildi. Beni sikmeye başladı, defalarca girip çıkarken bana tutunuyordu. Mutluluk içimden geçerken gözlerimi kapatarak haykırdım.

Başparmağının diğer deliğine bastırıldığını hissettim. Nefesim kesildi, omzumun üzerinden ona baktım. "Cam," diye inledim.

"Burada hiç sikildin mi?"

"Hayır."

"Olmak istiyor musun?"

İçimde bir heyecan hissettim. Sınır. Arzu. "Evet," diye fısıldadım. İtişini durdurdu ve piknik sepetinden bir şişe kayganlaştırıcı çıkararak Bu piç kurusu bir şişe kayganlaştırıcı koymuş. Piknik sepetimizde. *Bu* beni tahrik etti. "Sen her şeye hazırlıklısın," diye . Aleti içimde zonkluyordu. Bana şeytani bir gülümseme verdi. "Peki. Hazırlıklı olmaktan zarar gelmez, değil mi?" "Hiç de değil," diye fısıldadım. Beklenti beni öldürüyordu. Tekrar içime girdi ve benden bir çığlık daha çıkardı. Şişeyi açarken, bu sefer daha yavaş ve daha sert bir ritme geri döndü. Kayganlaştırıcının kıcıma düştüğünü hissettim. Beni becerirken parmağıyla deliği ovuşturdu. Titriyordum, beni daha sert sikerken sesim daha da yükseliyordu. "Cam!" "Rahatla," diye emretti. "Gözlerini kapat ve rahatla prenses." İstedğini yaptım, nefesimi içime çektim. Kaslarım eridi, beni sikerken amım hâlâ onu sıkıyordu, her hareketi ölçülüydü. Beni sikmeye devam ederken parmağının yavaşça ittiğini ve kıcımlı gerdiğini hissettim. İnledim, nefesim kesildi. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim, böyle değil. "Çok sıkısın amına koyayım," diye fısıldadı. Nazikti, bir parmağını daha içeri sokana kadar benimle alay etti. Etrafında gerilirken inledim, ona yavaşça uyum sağladım. Bu çok farklıydı. Benim için çok *yeniydi*. Buna bayıldım. "Beni çok iyi alıyorsun bebeğim," diye mırıldandı. "Yakında benimkini de alacaksın. Kullanmak için bir oyuncak almalıyım." Titredim, zevk içimde yuvarlanıyordu. "Çok yaklaştım," diye mırıldandım. "Biliyorum, günışığım. Sikimi sağdığını hissedebiliyorum, benim çaresiz küçük fahişem." İhtiyaçtan inledim. Daha sert itmeye başladı, siki beni delip geçti. Gözlerim dalgalandı, orgazmın sınırı beni keserken bir çığlık beni terk etti. Onun sikini sıkarak sertçe boşaldım. "Siktir," diye inledi.

Onun altında erirken nefesim kesilmişti, içimde coşku dalgaları yuvarlanıyordu. Aniden haykırdı ve sıcak sperminin içime fişkırdığını hissettim, vücudu benimkine baskı yapıyordu.

Yavaşça çekildi, yana doğru yuvarlandı ve beni kendine doğru çekti. Nefeslerimiz düzensizdi. Sırttım, başımı göğsüne yaslariken tatmin olmuş bir kahkaha attım.

"Seni istemekten asla vazgeçmeyeceğim," diye mırıldandı başımın üstünü öperken.

"Beni bu ağacın önünde becerdiğine inanamıyorum."

Homurdandı. "Bu tabii ki benimle evlenmen gerektiği anlamına geliyor."

"Öyle mi?" Ona bakmak için arkamı dönerek sordum. Sırıtiyordu, yüzünde tatmin olmuş birinin ifadesi vardı. "Bana böyle mi evlenme teklif ediyorsun Cameron Harlow?"

"Evet. Hayır." Kıkırdadı. "Sana evlenme teklif ettiğimde anlayacaksın, Hal. Bu konuda hiçbir soru işareti kalmayacak."

Midemde kelekler uçtu. Sırttım ve ona yaslandım. Bu fikir beni düşündüğüm kadar korkutmamıştı. Güneş ışığı üzerimizdeki devasa dallardan etrafa saçılıyordu. Nefes aldım, anın tadını çıkarıyor, onunla böyle birlikte olmanın tadını çıkarıyordum.

"Sanırım beni her zaman pikniğe götürebileceğini söylemek yanlış olmaz," dedim.

"Mükemmel. Belki bir dahaki sefere meme uçlarından meyve yerim." Güldüm ve göğsüne vurdum. "Saçmalıyorsun."

"Ben birçok fikri olan bir adamım. Bazıları bana dahi diyebilir." "Bazılarının sana diyebileceği pek çok şey düşünebiliyorum." "Ateşli. Seksi. Zeki."

"Tatlı ve düşünceli," diye karşılık verdim. "Şaşırtıcı bir şekilde, tüm elbiselerimi parçalamaya."

"Doğru, bundan hoşlanıyorum."

"Sürprizlerle dolusun."

Hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Birkaç hafta önce biri bana bir ağacın altında çıplak ve Cameron Harlow'un kollarında olacağımı söyleseydi, ona aklını kaçırdığını söylerdim.

Cumartesi günümü geçirmek için başka bir yol düşünemezdim.

Sikeyim. Ona aşık oluyordum. Ona çoktan aşık olmuşum.

Hissettiğim panik dalgasını görmezden gelerek bu duygunun yerleşmesine izin verdim.

"Hey," diye mırıldandı ve başımın üstünü tekrar öptü. "Nasıl hissediyorsun? İyi misin? Çok şey yaptık. Biraz çikolata getirdim, istersen şu anda iyi gelebilir."

"Çikolata kulağa hoş geliyor," diye fısıldadım.

"Hemen döneceğim," dedi otururken. "Yürüyerek döneceğim için vücut mendili de getirdim..."

Başımı kaldırdım, panik kayboldu. "Gerçekten her şeyi düşünmüşsün."

Piknik sepetine uzanarak, "Yaptım," dedi.

"Bu şey 50 pound ağırlığında olmalı. Orada da alternatif bir boyut olmadığına emin misin?"

"Olabilir," diye alay etti.

Vücut mendilleri, dezenfektan mendiller, bir poşet sütlü ve bitter çikolata ve iki su şişesi çıkardı. Ellerini sildikten sonra yanıma gelip tüm ürünleri getirdiğinde çok eğlendim.

"Sana Mary Poppins demeye başlayacağım," diye takıldım.

Bir parça çikolata açtı ve yanıma diz çöktü. "Bir kaşık dolusu şeker, sevgilim."

Çikolatayı ısırdım ve gözlerimi kapatarak yumuşak bir inilti çıkardım. Getirmekte haklıydı.

Yan yana yerleştik, etrafa bakarken o bana çikolata yediriyordu. Güneş artık tepedeydi ve hava sıcaktı ama çok fazla değil.

Gerçekten, her şey mükemmeldi.

Sertçe yutkundum, şeytanları zihnimden kovmaya çalıştım. Dışarıda bana zarar vermek isteyen biri olduğunu unutmak için. Kız kardeşimin başının dertte olduğunu.

Bunların hepsi bekleyebilirdi. Beklemek zorundaydılar. Bu an Cam ve benim içindi.

Cam omzumu ovdu ve yanağımı öptü. "Nasıl hissediyorsun?" "İyi," dedim. "İyiden de öte."

"Güzel," diye kıkırdadı. "Seni aşağılamanın sorun olup olmadığını soracaktım. Bunu daha önce konuşmalıydık."

"Evet," diye yanıtladım. "çok daha fazla keyif aldım."

Gizlice, istiyorum-" Sözümlü kestim. Bunu gerçekten söyleyecek miydim? "Ne oldu? Bana anlatabilirsin."

"Peki. CNC diye bir şey duydunuz mu? Rızaya dayalı rızasızlık."

"Evet." Yumuşak bir mırıltı çıkardı. "Bu denemek istediğin bir şey mi?"

"Evet," diye cevap verdim, kalbimin biraz daha hızlı attığını hissederek.

"Bunu deneyebiliriz. Durmam için bana yalvarmanı duyma fikri hoşuma gidiyor."

Daha önce yaşadığım orgazmlara rağmen amım zonkluyordu. Ona karşı rahatladım. "Seninle bir şeyler keşfetmeyi seviyorum. Yeni şeyler. Ateşli şeyler."

"Ben de," dedi. "Ne istediğini paylaşacak kadar rahat olmana bayılıyorum. Çok ateşli. Ve bunu benimle deneyecek kadar bana güveniyor olman."

"Sana sonuna kadar güveniyorum."

Eli benimkinin içine kayd. "Ben de sana sonuna kadar güveniyorum, günışığım."

Birbirimizin varlığından keyif alarak sözlerimizi birkaç dakika beklettik.

Onda sevdiğim bir diğer şey de buydu. Bazen birbirimizin sessizliğinde oturabiliyorduk ve bu başlı başına bir sohbetti.

"Bu gece meyhaneye gitmeye ne dersin?" Cam sordu.

"Yardıma ihtiyaçları var mı?"

"Hayır," diye kıkırdadı. "Teknik olarak izinli olmam gerekiyor. Yine de bir şeyler içmeye gidebiliriz... belki mekânın tadını çıkarırız. Belki önce eve koşar ve rahatlarız."

Mutlu bir iç geçirdim. "Elbette. Neden olmasın diye düşünemiyorum. Eğer sorun olmazsa bir makale üzerinde çalışabilirim."

"Benim için sorun değil," dedi sırtarak. "Ne hakkında yazıyorsun?"

Şaraphanesi. Yine de bunu ele vermeyecektim. En azından şimdilik. "Bu çok gizli," dedim ona.

Planım döndüğümüzde yayınlamaktı.

Yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Sanırım bunu kabul edebilirim."

BÖLÜM YIRMI İKİ

haley

Corvette'imi Citrus Cove Wine & Ciders ÇEKTİM ve kısık bir ıslık çaldım. Park yeri bulmak için mücadele ederken Cam yanımda kıkırdadı.

"Sadece çimlere doğru çek," dedi. "Sahibi buna izin verecektir."

"Ah, ona teşekkür ettiğimi söyle," diye takıldım, kemerimi çözerken. "Ona benim için de bir öpücük ver."

"Bence istersen ona bir öpücük verebilirsin."

Sırıttım ve eğilip yanağından öptüm. Sonra döşeme tahtasının üzerindeki çantama uzandım ve rujumu çıkarıp aldım. Cam boğucu kırmızıyı sürerken beni dikkatle izledi ve kısık bir inilti çıkardı.

"Bunu giyerken sikimi emmeni istiyorum." "Cam,"

diye tısladım. "Halkın içindeyiz."

"Ve? Kimse bizi duyamaz, günüşiğim." Eli kalçamdan yukarı kaydı ve beni arzuyla titreten bir sıkışma yaptı.

Piknikten sonra onun evine dönmeyi başardık ve orada duş alıp tekrar giyindik. Şaraphane hakkındaki makalemi yayınlamıştım ve ne kadar dolu olduğu konusunda biraz etkim olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Yazıyı gönderdiğimden beri telefonum susmuyordu.

Tabii ki, seksi barmenler ve harika elma şarabı ve şarap sözü vermiştim - hepsi de tatlı bir Güney kasabasında.

Yanıma aldığım ekstra elbiseyi giyiyordum, yumuşak, siyah, pamuklu bir elbiseydi. Saçlarımı topuz yapmıştım ama birkaç bukle yüzümü çerçevelemek için gevşemişti.

"Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," dedi.

Kızardım ve göğsüne vurarak oradaki sert kasla buluştum. "Pekâlâ kovboy, bu kadar flört yeter, yoksa içeri giremeyeceğiz."

"Belki de amacım budur."

Başımı salladım ve sahte bir dramatik iç geçirdim. İkimiz de arabadan indik ve ben etrafıma bakındım. "Her yer *dolu*."

"Evet," dedi, gülümsemesi bir an için kayboldu. "Siktir."

"Bu gece yardıma gelmemiz gerekirse gelebiliriz," dedim. "Benim için yok."

"Gitmem gerekiyordu." Yüzünü buruşturdu. "Ve bunun bir randevu olması gerekiyordu."

"Hâlâ pikniğimizin heyecanını yaşıyorum Cam. Çok önemli bir şey değil. Bu gece kim çalışıyor?"

"Hunter ve Colt, ama şimdiden bunun çok fazla olduğunu söyleyebilirim. Kahretsin, daha fazla adam tutmam lazım. Bu kadar küçük bir kasabada bazen zor oluyor."

"Doğru. Bunun benim hatam olduğunu söylemiyorum. Ama benim hatam olabilir mi? Makalem şaraphaneniz hakkındaydı. Yazacak başka bir şey bulamadım ve bir şeyler yayınlamam gerekiyordu. Ama aynı zamanda zorlamak da istedim. Harika bir randevu noktası."

Cam'in kaşları havaya kalktı ve bir adım daha yaklaşarak beni kendine çekti. "Yani bana benim küçük şaraphanem hakkında yazdığını mı söylüyorsun?"

"Evet," dedim gülümseyerek.

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Biliyorum," dedim. "Sorduğun gibi değil. Bu gece çocuklara yardım etme isteğimin nedeni de bu. Aslında buranın dolu olacağını düşünmemiştim. Ve makale hiçbir şey yapmasa bile, yine de atlayabiliriz."

Gözleri yumuşadı. "Sana en iyisi olduğunu söylemiş miydim? Ve benim için her şey demek olduğunu?"

Parmak uçlarımda yükseldim ve öptüm, sıcaklığının tadını çıkardım. Çantamı omzuma attım ve geri çekildim. "Hadi gidelim."

"Evet, hanımefendi," dedi beni takip ederek.

İkimiz ön kapıya doğru ilerledik ve sıranın yanından geçtik. İçerisi tıklım tıklımdı, insanlar barda beklerken diğerleri de masalarda bekliyordu. Üzerimde bir bakış hissettim ve kaşlarımı çatarak arkamı döndüm. David'i gördüğüme yemin edebilirdim ama belki de ona benzeyen o adamdı.

Burada çok fazla insan vardı. Avluya bakıp başımı salladım ve kalabalığın uğultusu arasında sesimi yükselterek konuştum. "Burası

vahşı."

İkimiz de barın arkasına geçerken Cam de aynı fikirdeydi. Hunter orada durmuş, olabildiğince verimli bir şekilde çalışıyordu. Siyah bir tişört giymişti, arkasında terden bir çizgi vardı ve omzuna bir bar havlusu asmıştı. Bize baktı ve sonra başını salladı.

"Neden burada olduğunuzu bilmiyorum ama burada olmanıza sevindim. Belki dualar kabul olur."

"Bana mesaj atmalıydın," dedi Cam, omzuna vurarak. "Atlayacağız. Bu çılgınlık."

Hunter bana bakarak, "Birisi hakkımızda bir makale yazıldığını söyledi," dedi. "Bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum?"

İrkildim. Bunu yapacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama yaptığı için gurur duydum.

Cam başını salladı. "Bebeğim, insanların senin seyahat yazılarını okuduğunu biliyordum ama böyle olacağını bilmiyordum."

"Bu... küçük bir şey."

"Bu küçük bir şey değil." Hunter bir kahkaha attı. "Müşterilerimiz bizi boğmadan önce işe koyulun lütfen. Sammy'yi de sahneye geri gönderin. Eğlenceye ihtiyacımız var."

Cam Sammy'nin yanına gitti, ben de Colt'un kışını yırtarak çalıştığı barın diğer ucuna geçtim. Arkası dönük bir şapka takıyordu ve bana rahat bir gülümseme verdi.

"Seni gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim," dedi iki kadeh şarap doldururken.

"Bunun benim hatam olduğunu düşünüyorum, bu yüzden en azından yardım edebilirim," dedim. "Beni nerede istiyorsun?"

"En sondaki gruba odaklanın. Yanlarında on kişi var ve birkaç çeşit elma şarabı istiyorlar. Uçuş, altı çeşidimiz ve servis tahtalarımızdan oluşuyor."

"Anladım."

İyi bir ritim yakaladık, çok sayıda insan olmasına rağmen güzel ve kolay bir ritim. Otomatik pilotun devreye girdiğini hissettim, bu da çalışırken zihinsel olarak olunabilecek en iyi yerdi. Şaraphanede yeniden müzik çalmaya başladı, Sammy'nin sesi sohbetin üzerine boğucu bir Güney melodisi gibi geliyordu.

Bir saat sonra Cam yanıma geldi, kalçalarımız çarpışıyordu. İkimiz de terden pırıl pırıl parlayarak koşuşturmayı atlatmıştık. Ona bir bakış attım,

Ne kadar ateşli olduğunu düşünüyordum. Kollarını ön kollarına kadar çekmiş, bakışları üzerimde geziniyor ve bir sıcaklık izi bırakıyordu.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bana böyle bakmaya devam edersen, ofise gitmek zorunda kalacağız."

"Öyle mi?" Güldüm. "Başım belada mı patron?"

"Olacaksın," diye dalga geçti.

"Çalışırken flört etmek yok," diye Hunter. "Herkesi korkutup ." Şarap doldururken güldüm ve başımı salladım.

"Birlikte misiniz?"

Tanıdık olmayan ses beni şaşırttı. Kafamı kaldırıp kaşlarımı çattım ve buradaki ilk gecemde muhatap olduğum adamı tanıdım. Andy, ürkütücü kuyumcu.

Cam yine barın aşağısındaydı ve nihayet istedikleri şarabı seçen bir çifte yardım ediyordu.

"Evet," dedim bakışlarını tutarak. "Bir içki ister misin?"

"Numaranı istiyorum," diye karşılık verdi ve bana yapmacık bir gülümseme takındı.

"Menüde öyle bir şey yok." Kaşlarımı kaldırdım. "var mı yok mu?"

Gözleri parladı, yüzü buruştu. "Sen kendini beğenmiş bir fahişesin. Benimle birlikte olmak varken neden böyle birine gittiğini anlamıyorum."

Kalbim küt küt atmaya başladı ama içimde bir öfke dalgasının yükseldiğini hissettim. "Ya lanet olası bir içki seç ya da beni rahat bırak Andy."

"Oh, adımı hatırlıyorsun," dedi barın üzerine eğilerek. "Bana numaranı ver yeter. Sana iyi vakit geçirteceğime söz veriyorum. Seni öyle bir sikerim ki onun adını asla hatırlamazsın. Eminim çılgık attığında sesin güzel çıkıyordur."

Birden bir yumruk geldi. Bir adım geri atarken nefesim kesildi. Cameron kolaylıkla barın üstüne zıpladı ve Andy'ye tekrar yumruk attı.

"Cam!" Bağırdım.

Her şey çok hızlı oldu ama Colt ve Hunter da kovboy akrobatları gibi barı aşmış, ikisini birbirinden ayırıyorlardı.

Cam ayağa kalktı ve Andy'yi gömleğinin önünden tuttu. "Eğer bir daha onunla konuşur, ona bakar ya da onu düşünürsen, senin işini bitiririm." Andy'yi iterek uzaklaştırdı, ellerini yumruk yaptı. "Defol git barımdan."

Andy ellerini kaldırdı, burnundan ve gömleğinden kan fışkırıyordu. "Sadece ona iyi davranıyordum. Bunu hak etmiyor bile. O sadece

şehir fahişesi. Bulabildiğim tüm makalelerini okudum ve iyi bir yazar bile değil."

Hunter Andy'yi geri itti, üçü etrafını sardı. Az önce ayıyı dürttüğünü fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Defol git buradan. *Hemen*," diye hırladı Cam.

Colt ve Hunter kollarını kavuşturdular ve Andy sonunda ipucunu aldı. Onların yanından geçip dışarı çıkmadan önce bana ters ters bakarken zorlukla yutkundum. O ön kapıdan geçerken insanlar mırıldanarak geçmesine izin verdi.

Taburelerden birinde oturan güzel bir kadın başını salladı ve bana bilmiş bir gülümseme verdi. "Sanırım bir bakıcın var, tatlım."

Başımı salladım, o dönerken gözlerim Cam'e sabitlenmişti. İçimden bir duygu dalgasının geçtiğini hissettim, kısmen şok, kısmen de korku. Andy'ye hiçbir şey yapmamıştım ama bana bakışı sanki benden nefret ediyormuş gibiydi.

Ya katil oysa?

Bu düşünce nefesimin kesilmesine, kalbimin çarpmasına neden oldu. Cam bana baktı, yüzü ve ifadesi nihayet rahatlamıştı. "İyi misin, güneşliğin?"

"Evet," diye yalan söyledim. Gözlerini bana dikti. "Bunu yapmak zorunda değildin." "Ah, ama ben istedim," dedi, sesi ölümcül derecede ciddiydi.

Hunter ve Colt önce bana, sonra da Cam'e baktılar.

"Pekâlâ," dedim sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "İşinizin başına dönün."

"Siz ikiniz biraz ara verin," dedi Hunter. "Ortalık biraz sakinleşti. Yardıma ihtiyacımız yok."

"Evet," diye onayladı Colt. "Git."

Ben zaten gidiyordum. Arka kapıdan geçip koridordan aşağı indim ve doğruca Cam'in ofisine gittim. O da hemen arkamdaydı. Kapıyı arkamızdan kapattığı anda döndüm ve kollarına atılıp duvara yaslandım.

"Cam," diye mırıldandım. "Siktir."

Bacaklarım beline dolandı, giysilerimizin kumaşının arasından sikinin beni ittiğini hissettim. Yüz ifadesi hâlâ öldürücüydü, adrenalininin hâlâ yüksek olduğu belliydi.

"Sana söylediği şey yüzünden onu öldürmek istedim," diye nefes verdi Cam.

"Hey," dedim, yüzünü tutup onu rahatlatmaya çalışarak. "Bana zarar vermedi."

"Söylediklerinin sadece sonunu duydum ve kırmızıyı gördüm. Gerçekten iyi misin? Seninle konuştuğu ilk gece onu kovmalıydım."

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. "Ben sadece... O benden nefret ediyordu. Gözlerinde benden ne kadar nefret ettiğini görebiliyordum. Ben ona hiçbir şey yapmadım. Onu tanımıyorum bile. Ve bir parçam merak ediyor..."

Cam'in gözleri büyüdü, çenesi sertleşti. "Eğer katil oysa."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

haley

En derin korkumu dile getirmişti.

Andy'yi tanımıyordum. Kimsenin bildiğinden emin değildim. Ama bana bakışı, zehirli nefreti.

Cam beni yere bırakmaya başladı ama bacaklarımı kalçalarına doladım. "Hayır," diye fısıldadım. "Hayır. Onun peşinden gitmeni istemiyorum. O çoktan gitti. Şu anda burada olmanı istiyorum. Benimle birlikte. Tamam mı? Lütfen gitme."

Cam sırtımı duvara yaslayarak nefes verdi. "Siktir." Gözlerini kapattı, çenesi titriyordu. "Günüşiğim, seni güvende tutmak zorundayım," diye fısıldadı. "Sen benim için sandığından çok daha önemlisin. Sana bir şey olmasına izin veremem. Kendimle yaşayamam."

"Ben iyiyim," dedim. "Beni güvende tutun. Elin iyi mi?"

Kıkırdadı, bakışları benimkileri yakıyordu. "Bebeğim, birçok bar kavgasında bulundum. Elim iyi durumda."

"Söz mü?" Alnımı onunkine bastırarak fısıldadım.

"Söz veriyorum," diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldı, eliyle ensemini kavradı. Aletini bana karşı hissediyordum, aramızdaki sıcaklık bir cehenneme dönüşüyordu.

"Hal," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı.

Dudaklarımız çaresiz ve aç bir şekilde birbirine çarptı. Beni yuttu, dili benimkiyle buluştuğunda inledi. Ona tutundum, ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki nefes almakta zorlanıyordum.

Ayrıldı ve beni yere bıraktı, beni döndürdü ve duvara doğru itti. Aleti kığıma bastırırken nefesim kesildi, bir eli

Bileklerimi başımın üstünde tutuyordu.

"Sana ihtiyacım var, Hal," diye fısıldadı, sesi neredeyse bir yalvarış gibiydi. "Sana şimdi ihtiyacım var."

"Al beni," diye .

"Emin misin?" diye mırıldandı. "Şu anda nazık olamam, Hal. Yapamam..."

"Eğer durmanı istersem, 'kırmızı' derim. İstiyorum..." Kendimden geçmişim, kalbim daha hızlı atıyordu. Ne istediğimi tam olarak biliyordum. Durması için yalvarsam bile beni becermesini istiyordum. Kontrolümü ele geçirmesini, beni zorlamasını istiyordum. Daha önce hiç yapmadığım bir şekilde ona teslim olmak istiyordum.

Şu anda ihtiyacım olan şey buydu.

Ve onunla güvende olacağımı biliyordum. Onunlayken kimsenin bana zarar vermeyeceğini biliyordum.

"Çok fazla gelirse kırmızı diyeceğine dair bana yemin et," diye mırıldandı. "Yemin ederim."

Boynumu öptü, dokunuşu bir an için nazikleşti. Tek eliyle tokasını ve kot pantolonunu çözdü. Aletinin serbest kaldığını, bana çarptığını hissettim, dokunuşu hâlâ yumuşaktı, öpücükleri neredeyse yatıştırıcıydı.

Ama sonra değişimi hissettim.

"Beni becerme," diye aniden soluk soluğa kaldım ama tek kelime bile etmek istememişim. O da bunu biliyordu.

"İstesen de istemesen de seni becereceğim," diye hırladı.

Kıyafetlerini tekmeleyerek uzaklaştırırken nefesim kesilerek inledim, beni hâlâ duvara yaslamıştı ve bileklerimi sıkıca kavramıştı.

Elbisemi yukarı kaldırdı ve külotumu aşağı çekti. Duvara ittim, onun elinden kurtulmaya ve kaçmaya çalıştım. Beni sertçe duvara çarptı, parmakları klitorisimi ararken beni yerinde tutmak için savaştı. Beni hızla çevrelerken haykırdım, dokunuşu beni kenara itti, kaba ve talepkar.

"beni!" diye bağırdım. "Lütfen! Bırak beni, seni piç!"

"Hayır," diye hırladı.

Beni doğrudan orgazma sürüklerken ona karşı eğilerek haykırdım. Elleri bileklerimi kavradı, beni orada tuttu, beni zevk almaya zorladı.

Parmaklarını çekti ve beni masasına doğru sürükledi. Her şeyi itip beni kaldırarak üstüme oturduğunda aklım başımdan gitti. I

onu sertçe ittim, ters ters baktım. "Senden nefret ediyorum," dedim. "Tam bir kabadayısın."

Cam'in gözleri karardı, kısık bir kahkaha onu terk etti. Çenemi kavradı ve dudaklarımı ayırmaya zorlarken benden bir inilti çıkardı.

Tükürdü. Tükürüğü dilime çarptığında şok oldum, bu eylemin beni bu şekilde tahrik edeceğini asla düşünmezdim.

"Yut," dedi.

Ama itaat edecek havada değildim. Onun beni yapmasını istiyordum. Boyun eğmem için uğraşmasını, ben dişimi tırnağıma takıp mücadele ederken onu içimden çekip çıkarmasını istiyordum.

Ben de ona tükürdüm. Yüzüne çarptı ve bir anlık şoku gördüm. Sadece bir anlık bir şok, ardından az önce üzerine benzin döktüğüm ateş.

"Siktir. Seni."

"Oh, işte şimdi yaptın," diye fısıldadı. "Artık hiçbir şey sana yardım edemez."

Topuzumu yakaladı ve çekti. Beni çevirip masanın üzerine iterek orada tuttuğunda nefesim kesildi. Elbisemin eteğini yukarı itti, kığım soğuk ofis havasına karşı çıplaktı ve elini aşağı indirdi. Sertçe.

Acı beni şok edince inledim. Gözlerim yaşla dolana kadar bana tekrar, daha sert ve şaplak attı.

"Dur," diye bağırdım.

Ama yapmadı. Yalvarmadı. Ve bu yalvarmak için çok iyi hissettiriyordu. "Lütfen! Lütfen dur!"

Tokat. Tokat. Tokat.

Kığımın yanakları yandı. Geri ittim, ondan kaçmaya çalıştım ama o çok güçlüydü. Beni orada tuttu, ağlamaya başlayana kadar şaplak attı.

Başımı yukarı çekti, karanlık bir kıkırdamayla yüzüme baktı. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

"Bakalım ne kadar ıslanmışsın," diye fısıldadı.

Parmakları amımın üzerinde gezindi, içime daldı. Ne kadar ıslak olduğumu fark ederek nefes nefese kaldım.

"Biliyordum," dedi. "Bu amcığın benim için damlayacağını biliyordum."

Sikeyim. Arkama geçip sikinin başını parmaklarının yerine geçirdiğinde çaresiz bir inilti çıkardım.

"Hayır," diye homurdandım. "Hayır."

Eğildi, ileri doğru iterken omzumu öptü. Aletinin her sert santimini içime çekerken bağırdım ve bir masanın kenarını kavradım.

"İşte iyi bir kız," diye fısıldadı. "Mükemmel küçük amcığınla beni çok sıkıyorsun, günüşiğim."

Beni becermeye başladı, her hareketi sert ve güçlüydü. Beni alırken inledim, içeri ve dışarı pompaladı, horozu her hareketle mümkün olduğunca derine gömüldü.

"Çok sıkısın amına koyayım," diye inledi. "Sikeyim."

Nefes nefese kaldım, içimde bir orgazm daha hissederken masaya tutundum. Onun sikine boşaldığımda inledim, tüm vücudum zevkten kıvrılıyordu.

Beni becerirken nefesinin altından küfretti ve sonunda bir hırıltı çıkardı. Döllerini içime fişkırdı, beni doldururken elleriyle kalçalarımı tuttu.

Bana karşı eridi, dokunuşu yumuşaklığa döndü. Altında nefes nefese kaldım. Sırtımdan aşağı öptü.

"Nasıl hissediyorsun, günüşiğim?"

"Güzel," diye fısıldadım. "Siktir. Çok yoğundu ama... ihtiyacım olan her şey vardı."

"Benim de buna ihtiyacım vardı. Ama umarım sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsundur." "Biliyorum," dedim gülümseyerek.

"Güzel." Yavaşça çekildi, döllerini kalçalarımın altına damlıyordu.

Sonraki birkaç dakikayı temizlik yaparak ve kendimizi tekrar toparlayarak geçirdik. Ofis kapısına yönelip koridora çıkmadan önce Cam yüzümü avuçladı ve beni öptü.

Cam durdu, dinliyordu. "Dışarı artık sessiz. Eve gitmek ister misin?"

"Evet, durup bir şeyler yediğimiz sürece," diye güldüm. "Anlaştık."

Arabada buluşalım mı?"

"Evet," dedim ve eğilip yanağından öptüm.

Bara geri döndük ve çantamı alıp ön kapıya giderken Colt ve Hunter'a el salladım.

Sıcak gece havasına adım attım. Güneş batmış, ay pırıl pırıl parlıyordu. Hâlâ aptal gibi gülümseyerek birkaç dakika ona baktım.

Cam'le birlikteyken her şey yolundaymış gibi hissediyordum.

Otoparkı geçtim, park ettiğim en arka tarafa doğru ilerledim. Çantama uzandım ve Corvette'imini yanına geldiğimde anahtarlarımı çıkardım.

Ve dondu.

FahiŖe. OroŖpu. Sırada sen varsın. Sürtük.

Camlar çimlerde parıldıyordu, tüm camlarım kırılmıştı. Kelimeler kiraz kırmızısı boyaya kazınmış, yan aynalar kırılmıştı.

Ama beni çığlık attıran bu değildi.

Ön koltukta oturan ve kesik boğazından kan damlayan kadın bunu yaptı.

Kanım dondu, tüm dünyam yeniden parçalandı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

cameron

Tam kapıdan çıkıp koşmaya başladığım sırada Haley'nin çığlığını duydum. Otoparkta koşarken kalbim küt küt atıyor, arabasına ulaştığımda ona uzanıyordum.

Sikeyim.

Ona dokunduğum anda çığlık attı ama omuzlarını tutarak onu geri çevirdim. "Benim, Hal. Benim."

Vücudundaki her kas gergindi. Kendini kollarıma attı ve yüzünü göğsüme gömdü. Bakışlarım kiraz rengi Corvette'ine ve birinin verdiği hasara takıldı.

Ve ön koltuktaki ceset.

"Kahretsin," diye nefes aldım, şoka girmiştim. Haley bana sarıldı, kırık bir hıçkırık onu terk etti.

"Bardaydı," diye bağırdı Haley. "Bardaydı. Bana senin bir bekçi olduğunu söylemişti. Şimdi öldü. Neden benim arabamda?"

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak bir nefes aldım. Birisi tam burada, otoparkımda öldürülmüş, cesedi kız arkadaşımın arabasına tıkılmıştı. Bu bir kâbustu.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi bir yabancı.

Omzumun üzerinden onlara baktım. "Mümkünse içeri girip Hunter'ı alın."

Adam başıyla onayladı ve şaraphaneye doğru koşmaya başladı. Cebimden telefonumu çıkarıp polis ararken Hal'a tutundum. Gözlerim asla

cesedi ön koltukta bıraktı. Otoparkın bu kısmı karanlıktı ama yine de yüz ifadesini görebiliyordum, cansız ama dehşet içinde donup kalmıştı.

Bu Hal olabilirdi. Kanım dondu.

"Polisi mi arıyorsun?" Haley fısıldadı. "Evet," dedim.

Başını salladı, burnunu çekmesi azaldı.

Hat cevap verdi, tanıdık bir ses. "Polis Departmanı-" "Alexa," dedim. "Şaraphanede bir sorunumuz var."

"Harlow, bana Memur demelisin-" "Biri öldü."

"Siktir," diye homurdandı. "Allah kahretsin. Gecem kolay geçecek gibi görünüyordu ama hayır. Şerifi alıp diğerlerini çağıracağım. Onlara dokunmayın. Hiçbir şeyi kımıldatmayın. Hemen geliyoruz."

Arama sona erdi ve ben başımı salladım. Bazen küçük bir kasabada olmanın faydalarını sorguluyordum ama en azından tüm departmanın birkaç dakika içinde burada olacağını biliyordum.

"Hey!"

Hunter ve Colt koşarken omzumun üzerinden baktım.

"Hepiniz iyi misiniz?" Colt omzumu tutarak sordu. Haley yüzünde acı dolu bir ifadeyle benden uzaklaştı. Colt'un gözleri önce arabaya, sonra da kadına kaydı. "Vay anasını," diye soluk soluğa kaldı.

Hunter yavaşlayarak yanımızda durdu, yüz ifadesi okunamaz hale geldi. "Bu Darlene Abbott. İlkokulda öğretmen. Siktir."

Grubumuzun üzerine ciddi bir sessizlik çöktü.

olmaması gerekiyordu. Citrus Cove gibi bir yerde değil.

Daha önce burada hiç böyle bir şey olmamıştı.

Haley başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Onu tekrar kendime çektim, gitmesine izin vermek istemiyordum.

Katilin ona ulaşmasını istemiyordu.

Kollarını belime doladı. Gözlerimi kapattım, nefes .

Nefes alıyorum. Kendimi dengeliyorum. Şu anda onun için güçlü olmam gerekiyordu.

"Barı kapatacağız," dedi Hunter, "Sammy birkaç işi hallediyor, yardımcı olabilir. Daha önce çok meşguldünüz ama biraz sakinleştiniz, o yüzden çabuk halledebiliriz."

Başımı salladım. "Bence en iyisi bu."

"Sizinle kalmamı ister misiniz?" Colt sordu.

"Hayır," dedim. "Biz burada olacağız. Sen git ve herkesi dışarı çıkarmaya yardım et." Colt başıyla onayladı. O ve Hunter kapıya doğru koşmaya başladılar. Hunter'ın dediği gibi, park yerinin çoğu boşalmıştı. Park yerinde Bizim durduğumuz yere yakın park eden birileri vardı.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı Haley. "Biliyorum bebeğim. Ben de inanamıyorum."

"Bana musallat oldu. Birisi benim yüzümden öldü."

"Hayır," dedim omuzlarından tutarak. Ağlamaklı bakışlarını tutarak bana bakmasını sağladım. "Bu senin hatan değil. Bunların hiçbirisi senin değil. Sen de en az onun kadar kurbandsın. Tamam mı?"

"Beni izliyor. Bunu biliyordum ama yine de bu gece dışarı çıktım ve... ya başka birine zarar verirse? Sana ne olacak? Ailen ne olacak? Honey, Sarah ve çocuklar ne olacak? Eğer herhangi birinize bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

"Bize hiçbir şey olmayacak."

"Bunu bilmiyorsun," diye fısıldadı. Kaşları birbirine yaklaştı, başı titriyordu. "Bunun için söz veremezsin. Herhangi birimizin başına bir şey gelebilir."

Telefonuna gelen mesajın sesi söylemek istediğim şeyi yarıda kesti. Sessizliğe gömüldüğünde omurgamda bir ürperti hissettim.

"Telefonuna bakayım," dedim.

Elini çantasına soktu ve çıkardı. Ekranı bakarak aldım.

Bilinmiyor: *Hediyemi beğendin mi? Sen olmalıydın.*

Her parçam karşılık vermek istiyordu. Onlara siktirip gitmelerini söylemek için. Onları durduracağımı söylemek için.

"Bu , değil mi?" Haley fısıldadı.

"Evet."

"Bir bakayım."

Ben daha elimi sıkamadan telefonu elinden kaptı. Mesajı okurken yüz ifadesinin okunamaz hale gelişini izledim.

Bundan nefret ediyordum. Arabasına bakarken omuzlarının çöktüğünü görmekten nefret ediyordum. Şu anda durumu daha iyi hale getirmek için hiçbir şey yapamayacağımı bilmekten nefret ediyordum.

Böyle devam edemezdi. Bir şekilde katili yakalamalıydık. Ona bir şey olmasına izin veremezdim. Sonunun bu kadın gibi olmasına izin veremezdim.

Midem bulandı, içimi korku kapladı.

O benim hayallerimin kadınıydı ama yine de bir kabus yaşıyordu.

Durduramadığım bir kabus.

Çakıl taşları üzerindeki ayakkabı sesleri dikkatimi çekti. Hunter'ın ön kapıları kilitlediğini görmek için arkama baktım. Colt ve Sammy bize doğru koşmaya başlamışlardı bile. Son birkaç kişi de ayrılmak için arabalarına doğru koşuşturuyordu.

"Hey," dedi Sammy bize katılırken. "Siktir." Darlene'i gördüğünde yüz ifadesi düştü.

"Kameralara bakmamız gerekecek," dedi Colt. "Belki bir şey yakalamışlardır. Bir yüz ya da araba. Belki bir plaka. En azından Darlene'e ne olduğunu görebiliriz belki."

"Belki," dedim.

Söylemediğim şey, kameraların özellikle geceleri bu kadar uzağa ulaşamadığını zaten bildiğimdi. Aslında otoparkın bu kısmı istediğimden daha karanlıktı.

Katil onu burada öldürseydi, büyük ihtimalle elimizde hiçbir şey olmazdı. Hiçbir ipucu. Suçluyu bulmak için görüntü yok.

"Daha fazla ışığa ihtiyacımız var," dedim

Sammy'ye bakarak. Artık bir önemi yoktu.

Sammy yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç bir şey. Belki de polis gelene kadar içeri girmeliyiz. Hangi cehennemdeler?"

"Alexa muhtemelen tüm ekibi aramıştır," diye iç geçirdim.

Dördümüz de bir süre sessiz kaldık ve arabaya baktık.

Hunter bize katıldı. "Herkes gitti. Şimdilik ön kapıları kilitledim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Haley," dedi Hunter. "?"

Hepimiz ona odaklandık. Telefonunu çantasına yerleştirdi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Önce evim mahvoldu, şimdi de Corvette'im." Haley iç çekti. "Her şeyimi alıyor. Yakında hiçbir şeyim kalmayacak. Bütün bunlar benim suçummuş gibi hissediyorum. O ölmeyi hak etmedi."

Sözlerindeki korku titreşimi beni öfkелendirdi.

"Bu senin hatan değil Haley," dedi Colt. "Birini aramamı ister misin? Tatlım? Sarah'yı?"

"Hayır," diye iç geçirdi. "Emma'yı sonra ararım. Tatlım'ı endişelendirmek istemiyorum.

Geç oldu. Ve Sarah... benimle konuşamaz." Colt'un ifadesi oldu.

"Doğru."

Bize doğru gelen yolda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyordu.

"Tam zamanında," diye mırıldandım, ters ters bakarak.

Bir kruvazörün kayarak durmasını ve tozu dumana katmasını izledik. Arkalarından birkaç araç daha geldi ve tahmin ettiğim gibi, bir ambulansla birlikte tüm departman buradaydı.

Bud arabadan indi ve bana tepeden baktı. "Bu işe karışacağımı bilmeliydim, Harlow."

Buna içlerimlemedim. Gerçek bir baş belası değildim. En azından artık değildim. Bu kasabada gerçekten gıcık olduğum tek kişi David Connor'dı.

Pekala. Ve şimdi de Andy. Andy bu geceden itibaren kendini benim boktanlar listeme koymuştu. "Ortalıkta dolaşan bir katil var Bud," diye karşılık verdim, sesimi hafif tutarak ve söylediklerimin ciddiyetine rağmen arkadaş canlısıydı.

"Sesini alçalt, lanet olsun," diye tısladı Bud, park yerine bakarak. Son araba da çoktan ayrılmıştı ama yavaş ilerliyordu.

"Rubberneck," diye mırıldandı Hunter.

"Yarın sabaha kadar bütün kasaba bir şeyler döndüğünü öğrenmiş olacak," dedim. Böyle olması gerekiyordu.

Alexa başka bir memurla birlikte araçtan indi ve ikisi birlikte bize doğru geldiler. Grubumuz polislerin gerekeni yapmasına izin vermek için bir adım geri çekildi.

Darlene'e son bir kez baktım ve sonra kolumu Haley'e doladım. "Bence biraz daha uzağa gitmeliyiz."

"Neden?" diye fısıldadı. "önünde olmasa bile o hâlâ ölü." Yüzümü buruşturdum.

Corvette'e gidip cesedi kontrol ederken Bud'ın küfrettiğini duydum. "Kadın ölmüş."

"Yok artık," diye tısladı Hunter.

"Hey," diye tersledi Alexa ona sert bir bakış atarak. Hunter omuz silkti, ifadesi gergindi.

Diğer memurlar çalışmaya başlarken Bud bize doğru geri geldi. Haley ve benim önümde durdu. "Bu senin araban mı?" Bud ona sordu.

"Evet," dedi Haley benden uzaklaşarak. "Öyle."

"Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Gerçekten mi Bud?" Isırarak söyledim. Sesimdeki gerginliği engellemek için mücadele etmedim. Hayal kırıklığına uğramıştım ve şerif olsun ya da olmasın, bunu bilmesini sağlayacaktım.

"Soruyorum çünkü birinden telefon aldık ve senin onları feci şekilde dövdüğünü söyledi Harlow."

Dişlerimi sıktım, öfkemi kontrol tutmaya çalıştım. "Andy," diye hırladım. O adamdan nefret ederdim.

"Bu o değildi," diye araya girdi Haley. Sesi ürkütücü derecede sakın ve güçlüydü, tek bir kelime bile tereddüt etmiyordu. "Sırada sen varsın' yazıyor, ki bu katilin daha önce bana söylediklerinin aynısı. Bunu benim arabama yapmış ve sonra da kadını öldürmüş olmalı. Ya da tam tersi. Andy daha önce bana kaba davrandı ama Darlene'i öldüreceğini sanmıyorum."

Hunter ve Colt'a baktım, üçümüz de temkinliydik.

"Kesin olarak bilemezsiniz," dedim.

Haley, "Bunu Andy yapmadı," diye ısrar etti.

Bud, "Tüm seçenekleri araştırmalıyız," dedi ama sesi ikna olmuşa benzemiyordu.

Gerçek şu ki, Citrus Cove şu anda bir katile ev sahipliği yapıyordu. Ve kim olduklarını ya da onları nasıl bulacağımızı bilmiyorduk.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI BEŞ

cameron

Sonraki bir saati sorulara cevap vererek geçirdik. Bitmek bilmeyen sorular. Bu süre içinde Darlene'in cesedini taşıdılar, ailesini aradılar ve bulabildikleri her şeyi temizlediler.

Haley sonunda Bud ve Alexa'ya kısa mesajı gösterdi, onlar da kopyalarını almak istediler. Nihayetinde Corvette'i bir geceliğine bırakıp eve gitmeye karar verdik, herkes bitkin düşmüştü.

Tahmin ettiğim gibi, kameralar bize hiçbir bilgi vermedi. Corvette görüş alanının hemen dışındaydı ve hasardan her kim sorumluysa onun da görüş alanının dışında kalmasını sağlamıştı. Andy'nin o tarafa doğru gittiği anlaşılıyordu ama birkaç dakika sonra oradan ayrılmıştı.

Darlene'i öldürmek ve Haley'nin arabasını mahvetmek bundan daha uzun sürmüştü. "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı Haley.

Kamyonetimde oturuyorduk. Ona baktım ve elini uzattım. O da benimkini tuttu, ikimiz birbirimize sarıldık. Saat sabahın ikisiydi ve yarın diğer soruları yanıtlamak için karakola gidecektik.

Gözlerindeki perili bakıştan nefret ediyordum. Darlene'i bulmak yürek parçalayıcıydı. Korkutucuydu. Cansız yüzü hâlâ aklımdaydı ve tek düşünebildiğim onun nasıl Haley olabileceği idi.

"Bu gece kalırım," diye teklif ettim, elini sıkarak.

Başını salladı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Bunu yapalım. Yarın da Honey'e başka neler olduğunu anlatmam gerekiyor. Belki onu ve Sarah'yı çocuklarla tatile çıkmaya ikna edebilirim. Parasını ben ödeyeceğim.

Onları güvenli bir yere göndereceğim. Ya da sadece gidebilirim. Baltimore'a geri dönerim. Daha da iyisi, belki de bu lanet ülkeyi terk ederim."

"Gitmiyorsun," dedim kararlılıkla. "Burada her yerden daha güvendesin."

"Ama başka kimse yok. Bu gece bir kadın öldü, Cam. Başka bir kadın. Citrus Cove'da, o kadar yer varken. Takip ediliyorum. Hayır, *avlanıyorum*. Ve değer verdiğim herkesin artık güvende olmadığından endişeleniyorum."

"Günüşiği," diye fısıldadım elini sıkarken.

"Bu gece tek görebildiğim oydu," diye fısıldadı Haley. "Tek ölürken bir kadına sarıldığımdı. Üzerimde kan kaybından öldü. Ona yardım etmek için çok . 911'i aradım ve onu bağlayan ipleri çözerken telefonda kaldım. Ve hayatının hiçe dönüşmesini izledim. Bencilce ama şu anda tek düşünebildiğim, bu sana, Sarah', Honey'e... çocuklardan birine olsaydı... Asla iyileşemezdim. Kendimi asla affetmezdim."

"Böyle bir şey ," dedim. "Yemin ederim, Haley. Onu yakalayacaklar. Bunu her kim yapıyorsa yakalanacak ve bir daha asla gün yüzü göremeyecek."

"Bunu bilemezsin. O zaten bu kadar ileri gitti."

"Bir yerlerde çuvallamış olma ihtimali çok yüksek. İster arabanızda kanıt bırakmış olsun, ister parmak izi. Onu yakalayacaklar. Onu bulacaklar. Bize bir şey olmayacak."

"Darlene iyi değildi."

Başımı arkaya yasladım, yavaş bir nefes aldım ve gerginliğimin çözülmesine izin vermeye çalıştım. O sessizdi. Birkaç dakika öyle oturduk.

"Cam," diye mırıldandı. "Gitmeyeceğim."

"Güzel." Zaten gitmesine izin vermezdim.

İçimi çektim ve kamyonetimi çalıştırıp park yerinden çıktım. Honey'nin evine giden yol uzun değildi ve ben arabayı park edip evdeki tüm ışıkların yandığını gördüğümde ikimiz de irkildik.

"Siktir," diye mırıldandım. "Onu ben aramadım. Sen

aradın mı?" "Hayır," dedi Haley. "Lanet olsun."

"Nasıl bilebilirdi bilmiyorum."

"Şey," diye iç geçirdi Haley. "Haber çabuk yayılıyor. Eminim birileri onu aramıştır."

Kamyondan indik ve verandaya çıktık. Haley tam kapı açılırken kapıya uzandı, Honey diğer tarafta duruyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Bu kadını hayatımda sadece bir kez öfkeli görmüştüm. Gözleri şimşek gibiydi ve elinde bir oklava tutuyordu.

"Tatlım," dedi Haley, gözleri .

Honey başını salladı ve iğneyi salladı. "Alexa'nın annesinden bir telefon aldım, kırmızı bir Corvette'in içinde bir ceset bulunduğunu söylüyordu. Bu kasabada bir tane kırmızı Corvette var. *Bir tane*, Haley Marie Bently. Mesajlarıma cevap vermedin. Telefonlarıma cevap vermedin. *Sen* de cevap vermedin," dedi ve bakışlarıyla beni işaret etti.

Yüzümü buruşturdum. "Özür dilerim, tatlım. Bu gece tam bir kabustu. Kimseyi aramayı akıl edemedik."

Haley yenik bir nefes verdi. "Polisle konuşuyorduk."

"*Bud*'dan daha önemli olduğumu düşünmek istiyorum," diye . Sonunda bir iç çekti ve yüzü yumuşadı. "Beni *korkuttun*, bebeğim."

"Çok üzgünüm," dedi Haley, kollarına girerek. Sarıldılar, Honey gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Saatin gecenin 2'si olduğunu biliyorum ama stresli olduğumda yemek yaparım, umarım açsındır."

"Ne yaptın?" Haley sordu. "Mutfak lavabosu hariç her şeyi."

BÖLÜM YIRMI ALTI

haley

Cam ve ben yatağıma girdiğimizde saat sabahın üçüydü ve ben çok yorgundum. Duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak. Honey çok sinirlenmişti ve her şeyi açıkladıktan sonra endişelenmeye başlamıştı.

Onun endişelenmesinden endişeleniyordum. Bu gece ölmüş olabileceğimi düşünerek uyumamış olmasından nefret ediyordum.

Honey ile konuştuktan sonra Emmaya bir mesaj gönderdim ve olan biten her şeyi anlattım. Yarın sabah arayacağına söz vermişti.

Her şeye rağmen Cam yanımda kaldı.

Kolu belime dolandı ve beni kendine çekti. Beni kaşıkladı, yaptığımız her hareketle yatak gıcırdıyordu.

On dört yıl önce aynı yatakta oturup onun için ağlamıştım. Ondan nefret ediyor, onu lanetliyor, benimle bir daha asla konuşmamasını diliyordum.

Cameron'ın sesi karanlığı yararak geldi. "I..."

Sözünü kesti. Söyleyeceğini düşündüğüm şeyle kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

"Senin için buradayım, günışığım."

Sertçe yutkundum, kalbim sıkıştıyordu. "Teşekkür ." İçten içe, onun seni seviyorum dediğini duymak istiyordum.

Ona aşık olmuşum, hayal bile edemeyeceğim kadar. Eninde sonunda ona söyleyecek cesareti bulacaktım.

Yavaşça uykuya dalarken nefesi yumuşadı, vücudu benimkine karşı sıcaktı.

Onun yanında güvende olduğumu bilerek gözlerimi kapattım.

* * *

Cumartesi gecesinden beri Cam ve ben karakola girip çıkıyorduk. Pazar günü ailesiyle olan akşam yemeğini atlamış, ikinci bir emre kadar şaraphaneyi kapatmış ve bugüne kadar birbirimizin yanından neredeyse hiç ayrılmamıştık.

Çarşamba günüydü ve soruşturmadan hiçbir şey çıkmamıştı, sadece daha fazla soru vardı. Görüntüler pek bir şey göstermiyordu; sadece Andy ayrılıyor, ardından Darlene geliyordu.

Alexa bana stresli bir gülümseme vererek, "Başka gelişmeler olursa sana haber veririz, Haley," diye kestirip attı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve ona el salladım.

Ofisinden çıktım ve sabah güneşine doğru adım attığımda Colt'la karşılaştım.

Kaşlarımı kaldırdım. "Bugün Haley görevinde misin?"

Colt yüzünü buruşturdu ve bana suçlu bir gülümseme verdi. "Öyleyim. Cam seninle burada buluşmamı istedi. Alexa'nın Andy'yi sormak için seni tekrar aradığını söyledi."

"Evet," diye iç geçirdim, çantamı düzelttim. "O ve Bud çabalıyorlar. Bu dava üzerinde çalışıyorlar ama Darlene'i kim öldürdüyse iyi yapmış. Parmak izi ya da saç yok." Bir noktadan sonra bu konu hakkında konuşmaya alışmıştım.

"Peki ya
Andy?" "Hâlâ
yok."

Andy cumartesiden beri kayıptı, bu da onun şüpheli olduğu anlamına geliyordu. İkna olmamıştım ama polis memuru değildim. Alexa ve Bud onun olduğundan ya da en azından bir şey görmüş olabileceğinden şüpheleniyorlardı.

O adam hakkında umduğumdan daha fazla şey öğrenmiştim. İflas etmiş bir kuyumcu dükkânının sahibiymi ve kalan parasını da içkiye harcıyor gibiydi.

Bana göre pek de katil bir tip değildi, ki bunu defalarca söylemiştim. Cam bu sabah şaraphaneye gitmeden önce beni bırakmıştı. Günün geri kalanını -kimseyi şaşırtmayacak şekilde- elektrikçi bir arkadaşı olan Hunter'la birlikte otoparka yeni ışıklar takarak geçirmişti.

"Kahvaltı etmeye ne dersin?" Colt teklif etti. "Citrus Cove Cafe'ye yürüyebiliriz. Bacaklarımızı biraz esnetir, biraz güneş ışığı alırız."

Tereddüt ettim ama başımı salladım. Sarah ile geçen haftadan beri konuşmamıştım ama bu gece geç vardiyada çalışıyor olmalıydı.

Kahretsin, onunla tanıştığımı unutmuşum.

"Biraz normal olsa iyi olurdu."

Colt gülümseyerek bana kolunu uzattı. "Leydim."

Güldüm ve kolumu onun koluna dolayarak yanına yaklaştım. Tıpkı lisedeki gibi uzun boylu ve sırık gibiydi ama tüm o çocuksu beceriksizliği, çapkın bir altın adamın bakışlarıyla silinip gitmişti.

Hava nemliydi ama beton olmayan her yerde çiçekler açmıştı. Citrus Cove bir Çarşamba sabahı için uykuluydu, arabalar Ana Cadde'de sürünüyordu.

Colt benimkine uymak için hızını yavaşlattı, bacakları benimkinden çok daha uzundu. Bizi yaya geçidine kadar götürdü, tavrı rahattı.

Bir yanım hafta ortasında bu kadar erken bir saatte benimle nasıl buluşabildiğini merak ediyordu.

"Ne iş yapıyorsun, Colt?" Yüksek sesle merak ettim. "İş gibi mi?"

"Evet," dedim. "Meraklı davranıyorum. Şaraphanede çalıştığını biliyorum ama başka işler de yapıyorsun."

Caddeyi geçerken homurdandı. Kafe lokantası köşede duruyordu. Parlak mavi binaya gülümsedim, sahibinin onu öne çıkarma tercihinə hayran kaldım.

"Ben şaraphanenin şarapçısıyım. Teknik olarak Cam için çalışıyorum ama aynı zamanda sahiplerinden biriyim, yani... Sanırım kendim için çalışıyorum? Birkaç yıl üniversiteye gittim ve bağcılık ve gıda bilimi diploması aldım. İşim bu olsa da artık içmiyorum."

Ön kapıdan geçerken kaşlarımı kaldırdım. "Senin evindeki partide bira içtiğini gördüm."

"Alkolsüzler."

"Yani... ilk uğradığın gün Cam'le karşılaşmamı yüzde yüz planlamıştın."

Güldü. "Olabilir. Bazen biraz sinsi olabiliyorum. Geçmişinizin sarsıntılı olduğunu biliyorum ama arkadaşım için en iyisini istiyorum ve..."

Başımı salladım. "Sen bir sıçansın."

Sırıttı. "İki kişilik masa," dedi garsona. Bana baktı, eğlendiği belliydi. "Yine de işe yaradı, değil mi? İlk gece onu öldüreceğini düşünmeme rağmen."

"Bunu düşündüm," dedim. "Geçmişimiz sıcak ve samimi değildi. Sanırım birayı üzerine döktüğümde beni kazanmaya başladı."

Colt yine sırtıttı ve omuz silkti. "Yine de tam ona göre. Belli ki liseden beri çok değişmiş. İkimiz de değiştik."

Hemen bir masaya oturduk. "Kahve?" diye sordu garson kız.

"Evet, lütfen," dedim.

Colt, "Bize bütün bir tencere getirebilirsin, meleğim," diye alay etti. Kızardı ve neredeyse koşarak uzaklaştı.

"Tanrım, Cam'le aranızda kalsın, flört etme şeklinize bakılırsa çoktan nasıl evlenmediniz bilmiyorum. Özellikle de bu kadar küçük bir kasabada."

"Bu bizim kanımızda var," diye alay etti Colt. "Sanırım benden bir iki şey öğrendi. Gerçi o heteroseksüel ama ben kesinlikle değilim."

"Şaşırdığımı söyleyemem."

Kıkırdadı. "Cam de ona söylediğimde aynı şeyi söyledi. Ben biseksüelim," dedi. "reklamını yaptığım bir şey değil. Yani, lisede kızlarla çıktım elbette ama sonra cinselliğim hakkında daha çok şey fark ettim. Geçen yıl bir süre Austin'de bir adamla çıktım ama . Hiçbir şey yolunda gitmez."

Bakışlarını takip ederek kaşlarını çattım. Sarah'nın masalar arasında bir ileri bir geri gidip geldiğini görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Bu kadar erken çalıştığını bilmiyordum," diye fısıldadım.

Ne kadar çalışıyordu? Bir kez daha kız kardeşim için endişelendiğimi hissettim. Onun, çocukların ve onların hayatları için. Tek yaptığı çalışmak ve onlara bakmaktı. David ne iş yapıyordu ki?

"Çarşamba günleri çift çalışıyor," diye cevap verdi Colt, sesi biraz soğuktu.

Kaşlarını çatarak ona baktım. Burnumu sokmamam gerektiğini biliyordum ama artık elimde değildi. İkisi yıllar önce altın gibiydiler, ya şimdi? Bu gerginlik rahatsız ediciydi. "İkinizin arasında ne oldu?"

Colt başını salladı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum, Hal. Üzgünüm." Lanet olsun. "Sorun değil," dedim yüzümü buruşturarak. "Sadece... David'den nefret ediyorum."

"Sen ben de."

O piçi düşündüm ve sonra Colt'a beni rahatsız eden bir şey sormaya karar verdim. "Hey. Burada David'e tıpatıp benzeyen başka bir adam var mı?"

Colt kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Doppelgänger gibi bir şey. Bir kardeş mi?"

"Gördüğüm kadarıyla yok."

Sarah'nın bakışları bize doğru kaydı ve sonra gözlerini kaçırdı. İçimi çektim ve Colt'a baktım, onu izleme şekli beni endişelendirmişti.

Kahretsin, yine küçük bir kasabalıya dönüşüyordum. İnsanların işine karışmaya çalışıyordum, hiç yerim yoktu.

"Özür dilerim," dedim, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar vererek. "Çıkmak berbat bir şey. Dürüst olmak gerekirse, Cam son zamanlarda ciddi olarak çıktığım ilk kişi... Tanrım, hatırlayamıyorum bile. Belki de sonsuza kadar? Seyahat etmeye ve kariyerime çok odaklanmıştım."

"İtiraf etmeliyim ki, ikinizin bu işi çözmüş olmanıza şaşırdım. Ben biraz karışsam bile. Onu seviyorum ama büyürken sana çok kötü davrandı."

Kahvemden bir yudum aldım ve alçak sesle mırıldandım. Zaten çok uzun süren bir sabahın ardından ihtiyacım olan sarsıntıydı. "Öyleydi. Ama artık eskisi gibi değil. Ve bazı şeyler için özür dilemekte oldukça başarılı."

"Umarım yalakalıkta da iyisindir?" Colt kıkırdadı.

"Öyle," dedim sırtarak.

"Güzel. Her şey olup biterken bile onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştım," dedi Colt. "O bunu hak ediyor. Sen de bunu hak ediyorsun. Bu Citrus Cove'da kalacağın anlamına mı geliyor?"

Midem bulandı.

Cumartesi gecesi L-kelimesini söylememiştik ama değişimi hissetmişim. Aramızdaki değişimi. Yüksek sesle söylenmemişti ama bir şeyler farklıydı.

Bu sonsuza kadar burada kalacağım anlamına mı ? Cam ile mi?

Garson kız kahvelerimizi getirdi ve bize sırttı. "Ne istediğinizi biliyor musunuz?"

"Sadece biraz tost ve yumurta ve..." Ben de dedim. Muffinlerini de istediğime karar verdim. "Kek, lütfen." Almamak için çok iyiydi.

." Bakışları Colt'un üzerinde sabitlendi. "Ya sen, sevgilim?"

"Benim için seçer misin?" diye sordu gamzeleri parlayarak. "Şaşırmayı severim ve ne seçeceğini bilmek isterim."

Yine kızardı. "Elbette. Bunu yapabilirim."

Giderken ona düz bir bakış attım. "!"

Şimdi sırtarak koltuğuna yaslandı. Yine o rahatlığı vardı, sanki dünyada hiçbir şey onun gününü mahvedemezmiş gibi. "Kesinlikle harika olduğumu düşünmek istiyorum."

Tam karşılık vermek üzereydim ki tanıdık bir kamyonun lokantanın otoparkına girdiğini gördüm. Sözcüklerim başarısız oldu, dudaklarım büzüldü ve kayınbiraderimi izledim.

kapıya doğru ilerleyerek dışarı çıkar.

Şu anda onu gerçekten görmek istemiyordum. Ona doğru koşup taşaklarını tekmelemek için yarım aklım vardı, ama bu sadece hepimizin başını belaya sokardı.

Colt döndü ve nefesinin altında küfretti. "Orospu çocuğu."

"Neden buraya girmesine izin veriyorlar ki?" Fısıldadım.

Yürüme şekli daha çok sendelemeye benziyordu. İçkili olduğu belliydi. Kapıdan içeri girdiğinde omurgam dikleşti.

"Onu görmezden gel," diye mırıldandı Colt.

Bu işe yarayabilirdi. Ama sonra David başını kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. Çirkin yüzündeki öfkeyi, nefreti, her şeyi görebiliyordum.

"Çok geç," dedim.

David bize doğru yürüdü. Masamızın önünde durdu, öfkeyle bakıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Açıkça sordum.

Homurdandı, önce bana sonra Colt'a baktı. "Bununla da yatacağını bilmeliydim."

Colt'un çenesi titredi. "Siktir git, David."

"Yoksa ne olur? Karımla yatmaya mı çalışacaksın? O da bir fahişe. Cumartesi gecesi olanları duydum. Bahse girerim o kadın sen olmalıydın, değil mi?"

Kanım dondu.

David alay etti. "Eminim sen de onu becermek isterdin, ha?"

Colt kabinden dışarı fırladı ve David'i yakaladı. David'i masanın üzerine yatırıp, ona karşı koymaya çalışırken bile kafasını orada tutmadan önce hareketini fark etmem için ancak bir anım oldu.

"Sarhoşsun," dedi Colt, sesi ürkütücü derecede sakindi. "Ve hayatta olmayı bile hak etmiyorsun. Gitmene izin vereceğim ve eğer burayı terk etmezsen polisi arayacağım. Anladın mı?"

David bana dik dik baktı, gözleri nefretle yanıyordu. Saf nefretle. Kalbim küt küt atıyor, bedenim olduğu yerde donup kalıyordu.

"Bunların hepsi senin suçun," diye fısıldadı, sesi netti. Tek bir kelime bile bulanık değildi.

Colt onun gitmesine izin verdi, ki bu bir hataydı. David beni saçlarımdan tutup kabinden dışarı çekerken irkildim. Yere sertçe çarptım, başımın arkası fayanslara çarptı. Acı alevlenirken bile uzaklaşmaya çalıştım. Her şey çok hızlı oluyordu ve botlarının kaburgalarımın çarparak nefesimi kestiğini hissettim.

Bir hareket ve bağırış patlaması oldu, ama bana bir kez daha sertçe tekme atmadan önce değil. Acı yan tarafımda patladı ve kendi kıvrıldım.

"Onu rahat bırakın!"

Neler olduğuna odaklanmaya çalışarak birkaç kez gözlerimi kırptım. Sarah ve Colt'un David'i yakalayıp yere yatırmalarını şok içinde izledim. Masalar devrildi, sandalyeler çılgık atarak yoldan çekildi. Colt onu yere yapıştırdı.

Gözlerimi kapattım, başım dönüyordu. Neden normal bir gün geçiremiyordum? Sadece bir gün. Tek istediğim buydu. Çılgın kayınbirader ya da katil olmasın. Drama istemedim.

Bir çift elin bana hafifçe dokunduğunu hissettim, kız kardeşimin sesi acımı bastırdı.

"Buradayım Hal," diye fısıldadı. "Kahretsin, çok üzgünüm."

"Senin suçun değil," diye hırıldadım.

"Çok özür dilerim," dedi tekrar.

Elini tuttum ve sıktım. "Yarın bir ev alıyoruz. Tamam mı?"

"Bunu nasıl söylersin?" diye ağladı. "Şu anda beni nasıl düşünebiliyorsun?"

"Çünkü sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum,"

dedim. "Sanırım beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Muhtemelen..." Gözlerim çoktan kapanmaya başlamıştı. Kendimi tatlı karanlığın içine düşmüş gibi hissettim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

cameron

"Onu öldüreceğim," diye hırladım.

Koridorda David Connor'ın olduğu yere doğru koşmadan önce Colt beni geri çekti. Hastanenin bekleme odasında oturuyordu, yanında da üç polis memuru vardı. Sandalyeye kelepçelenmişti, bu da orada öylece oturup ona atmak istediğim dayağa katlanmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Dur," diye hırladı Colt. "Onu zaten bir kez yakaladım. Ve Hal'in sana ihtiyacı var, Cam."

Bu yeterli değildi. Colt'un onu çoktan yumruklamış olması yeterli değildi.

David'in bakışları kalktı ve benimkilerle buluştu. Yavaşça gülümsediğinde midem bulandı.

Orospu çocuğu.

Fokurduyordum. Paniğe kapılmıştım. Colt'tan Haley'nin acil servise götürüldüğüne dair bir telefon almış ve dünyamın alt üst olduğunu hissetmiştim.

Onu asla yalnız bırakmamalıydım.

İçime suçluluk duygusu pompalandı. Onu korumak için orada olamamıştım. Korkunç bir şeyin olmasını engelleyememiştim.

"Cam."

Döndüm ve Sarah'yı gördüm. Ağlamaktan gözleri kızarmış bir halde Colt ve bana doğru yürüdü.

"O iyi. Beyin sarsıntısı geçirmiş ve birkaç kaburgası zedelenmiş. Bazı kötü çürükler. Ona çok sert tekme atmış." Sesi acı dolu bir fısıltı gibiydi. Kadın

Nefes almak için durakladı ama konuşurken sesi kesildi. "Çok üzgünüm. Ondan neden bu kadar nefret ettiğini bilmiyorum. Bunu daha fazla yapamam."

"Zorunda değilsin," diye Colt ona güvence verdi. "Sana yardım edeceğiz, Sarah. Hepimiz ondan uzaklaşmana yardım edeceğiz. Ve bu tür bir durumdan sonra çocukların velayetini alman daha kolay olacak. Onun gibi birinin etrafında olmamalılar."

Arkadaşıma baktım, sözlerine karşı temkinliydim. Yüzündeki isteği, onunla ilgilenme arzusunu görebiliyordum.

Bir yanımdan nefret ediyordu. Bunca zaman sonra bile, bir zamanlar sevdiği Sarah Bently'nin peşini bırakmamıştı.

Ama onu nasıl suçlayabilirdim ki? Haley'i asla bırakmazdım.

Sarah başını salladı, yüz ifadesi düştü. "Çıkış talimatlarını alıyor. Honey onunla birlikte odada ama sanırım senin de orada olmanı ister."

Dönüp koridordan aşağı inerken tek kelime etmedim.

Onun bulunduğu odaya gittim ve kafamı içeri uzattım. Haley bir sandalyede oturuyordu, Honey de yanındaydı.

Gözlerim yaşardı ve ona doğru koşarak önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Yüzümü tuttu ve ben bir şey söyleyemeden bana bir öpücük kondurdu.

"Çok fazla hareket etmesine izin verme," dedi Honey. "Sol tarafı oldukça kötü durumda. O orospu çocuğunu öldüreceğim."

"*Tatlım*," diye homurdandı Haley.

Honey'nin lanetini daha önce duyduğumu söyleyemezdim ama her şeyin bir ilki vardı.

Yavaşça geri çekildim. "Özür dilerim. Siktir. Yanında olmadığım için çok üzgünüm. O asla-"

"," dedi Haley, gözleri karararak. Yanağında, çizmesinin ona çarptığı yerde bir morluk vardı. İçimde bir öfke yuvarlandı. "Orada kimin oturduğunun bir önemi yoktu Cam. Bana zarar vermeye kararlıydı. Onda bir sorun var."

Sertçe yutkunarak yüzünü hafifçe kavradım.

"Satılık bir ev biliyor olamazsın, değil mi?" Haley fısıldadı.

"Benim yanıma taşınabilirsin," dedim açık açık.

"Hayır," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. Kaburgalarını tutarak yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Bu acıttı. Güldürme beni."

"Denemiyordum."

Honey kıkırdarak, "Görüyorum ki oda arkadaşımı çalmaya çalışıyorsun," dedi ve ayağa kalktı. Omzuma hafifçe vurarak kapıya doğru yöneldi. "Hâlâ bekliyorlarsa ben Sarah ve Colt'un yanında olacağım."

"Birazdan orada oluruz tatlım," dedi Haley.

Kapıyı usulca kapatarak bizi yalnız bıraktı.

Haley yavaşça arkasına yaslandı, yüz ifadesinden acı çektiği anlaşılıyordu.

"Ne yapabilirim ki?" Fısıldadım. "Yardım etmek için ne yapabilirim? Her şeyi yaparım, günüşiğim. Beni şu anda hapisten uzak tutacak her şeyi."

İç çekti. "Hak ettiğini bulacak. Şu anda Sarah ve çocukları güvenli bir yere götürmem gerekiyor. Bir ev almak için yeterli param var. Dairemle olan kira kontratımı feshedeceğim, ki olan biten her şeyi göz önünde bulundurursak bunun bir sorun teşkil edeceğini sanmıyorum."

"Gerçekten ona bir ev almanın çözüm olduğunu mu düşünüyorsun? Sarah bir yetişkin," dedim.

"Öyle. Ama yardımına ihtiyacı var. Sahip olduğu öfke, Cam. Eğer bunu ona ya da çocuklara yöneltirse... Onlar benim ailem."

"Honey'nin yanına taşınabilir. Sen de benim yanıma taşınabilirsin." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten taşınmamı istiyorsun, ha?"

"Evet," diye fısıldadım. "Kalmanı istiyorum. Benimle birlikte olmanı istiyorum. Seninle bir hayat kurmak istiyorum, bu bizim için ne anlama geliyorsa. Ama ne var biliyor musun? Yarın gitsen bile bavullarımı toplar ve seninle gelirim Hal."

"Beni istiyorsun," diye mırıldandı. "Ben de seni istiyorum, günüşiğim."

Sırıttı. Ve şu anda yaşadığı cehenneme rağmen en parlak gülümsemeydi.

Kapının çalınması bizi böldü. "İçeri gelin," diye seslendi Haley.

Kapı açıldı, bir hemşire kafasını içeri soktu. "Hazırsan seni kontrol etmeye hazırız Haley. Sen Cam olmalısın."

"Evet hanımefendi, benim," diye cevap verdim.

"Senin hakkında konuştum," diye itiraf etti Haley. "Bana bakmaya yardım eden kişi olarak seni yazmış olabilirim..."

"Yapılacak en doğru şey de buydu," dedim gururla, ayağa kalkarak.

"Gözümün önünden ayrılmayacaksın, günüşiğim."

Hemşire bizi kontrol ve bana Haley'e nasıl bakacağıma dair bir paket talimat verdi. Sonuçta hiçbir şey kırılmamıştı ama en az bir hafta boyunca yan tarafına buz koyacak ve acısını dindirmek için ilaç verecektik.

Hastanenin dışına çıktığımızda, öfkem yeniden kaynıyordu. David'den nefret ediyordum. Ondan o kadar çok nefret ediyordum ki, ortadan kaybolmasını diliyordum.

Honey, "Sarah'yı alacağım ve çocukları almaya gideceğiz," dedi. "Her şeyi çözene kadar benim evimde kalacaklar."

Başımı salladım ve omzunu yumuşak bir şekilde sıktım. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, tatlım. Benim evime geri döneceğiz. Hunter'ın Citrus Cove'da satılık bazı evleri olduğunu biliyorum, o yüzden her şeyi halledeceğim."

"Kızıma iyi baksan iyi olur, Cam," dedi Honey, sesi hafif tehditkârdı. Güneyli bir büyükannenin ses tonuydu bu, alttan alta bir şiddet akımı taşıyan bir nezaket.

Herkesle vedalaştık ve Colt'a daha sonra tekrar bir araya geleceğimize dair söz verdim. Haley'i olan biten her şeyden uzaklaştırıp eve ve yatağıma götürmek istiyordum. Onu kamyonetime kadar götürdüm ve itiraz etmesine fırsat vermeden nazikçe kaldırıp yolcu koltuğuna oturttum.

"Teşekkürler," diye fısıldadı, ben onu bağlarken yanağımı öptü.

Durakladım, başımı çevirdim ve onu derinden öptüm. Onun tadına bakmaya, onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Onun güvende olduğunu bilmem gerekiyordu.

O anın tadını çıkardım, dokunuşum olabildiğince nazikti. Sonunda geri çekildim ve kapısını kapattım.

Sürücü tarafına geçtim ve David hastaneden çıkarken kafamı kaldırıp baktım. Alexa ve Bud onu takip ettiler ama artık kelepçeli değildi. Bud bana baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Cam," diye uyardı Haley.

Ama ben zaten hareket ediyordum. Onlara doğru gittim.

"Harlow," dedi Alexa elini kaldırarak. "Bunu biz hallederiz." "Gerçekten mi? Neden kelepçeli değil?"

"Haley şikâyetçi olmadı," diye açıkladı Bud, bakışları kamyonete kayarak. Gür kaşları birbirine yaklaştı. "Sarah'nın isteği üzerine."

Kırmızı görmek üzereydim. Bakışlarım David'inkilerle buluştu ve dudaklarını yeterince çekiştirerek sırttı.

"Seni orospu çocuğu," diye fısıldadım.

"Geri çekil Cameron," dedi Alexa. "*Şimdi*."

Ona baktım ve onun da ne kadar kızgın olduğunu görmeseydim, David'e saldırabilirdim.

"Çünkü hak ettiğini aldığını biliyor," dedi David.

"Bu kadar yeter," diye hırladı Alexa. David'e hamle yapamadan gömleğimi tuttu ve beni geri itti, yarı boyumda olduğu düşünülürse gücüyle beni şaşırttı. "Kızını eve götür, Cam."

"Bu iş daha bitmedi," diye fısıldadım. David sadece gülümsedi.

Bir nefes alıp uzaklaşmak zorunda kaldım. Öfkeyle kamyonu doğru yürüdüm.

Arabaya bindim, motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım.

Haley evime dönerken sessizdi. Çakıllı yola girdiğimizde, onu sarsacak tümseklerden kaçmaya çalışarak belirgin bir şekilde yavaşladım. Kızmışım, çok kızmışım.

Sonunda durdum ve neden suç duyurusunda bulunmadığını anlamaya çalışarak ona baktım. "Neden?" Fısıldadım.

"Çünkü bizi rahat bırakacağını umuyorum."

Bunu anlamamıştım. Eğer suç duyurusunda bulunsaydı, uzaklaştırma emri çıkartabilirdik. Ama şimdi, bu onun siciline bile işlenmeyecekti. En azından kimsenin olanları unutmayacağı küçük bir kasabada yaşıyorduk. Ama bugün öylece çekip gidebildiği için çok öfkeliydim.

"Dinle," dedi Haley. "Kızgın olduğunu biliyorum. Ve muhtemelen kendini suçlu hissettiğini de biliyorum. Ama bugün yanımda kim olursa olsun bana saldıracaktı. Gözlerinde o bakış vardı Cam. Benden çok nefret ediyor. Sarah'ın benimle konuşamamasının nedeni bu mu diye düşünmeden edemiyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum. Etrafında değildim. Ona hiçbir şey yapmadım. Onu liseden bile zar zor hatırlıyorum."

"O bir orospu çocuğu. Ve Sarah onunla asla evlenmemeliydi," diye homurdandım.

Haley başıyla onayladı ve uzanıp elimi tuttu. "Sana katılıyorum. Gerçekten katılıyorum. Ama son birkaç haftadır olanlardan sonra, olayların daha da patlamaması için elimden geleni yapmaya çalışıyorum."

Koltuk başlığına yaslandım ve iç çektim.

Bugün onun başına daha kötü bir şey gelseydi, kendimi asla affetmezdim. David de erkenden mezara girmiş olurdu. Bir yanım hala onu bulup, izini sürmek ve ağzını kırmak istiyordu.

Birlikte ilk kez tura çıkmıyorduk.

Ama Haley'nin ne dediğini anlıyordum. Ve onun için işleri daha da kötüleştirecek bir şey yapmazdım.

"Yarın Sarah ile her şeyi yoluna koyacağız. Hunter'a bir mesaj gönderip kalacak yer bakmasını isteyeceğim. Ama şimdilik benim yanıma taşınman gerektiğini düşünüyorum. Evim ikimize de yetecek kadar büyük ve eğer benimle aynı yatağı paylaşmak istemiyorsan, boş odayı bile kullanabilirsin."

"Sanırım seninle aynı yatağı paylaşma fikri hoşuma gidiyor, Cam," diye takıldı Haley. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Her şeyden çok. Bunun geçici olduğunu biliyorum." Kahretsin, öyle olmasını istemedim. Neredeyse öyle diyecektim. Neredeyse ona sonsuza dek taşınmasını istediğimi söyleyecektim. Bunun yerine derin bir nefes aldım ve devam ettim. "Şimdilik en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum. İşler yoluna girene ve Baltimore'a dönene kadar benimle olacaksın."

Bir an tereddüt etti. Midem bulandı ama sonra ona baktım ve küçük bir gülümseme gördüm.

"İyi," dedi, sonunda bana bakarak. "Beni kazandın Cameron Harlow. Senin yanına taşınacağım."

Kalbim küt küt atmaya başladı, bugünün nasıl geçtiğine rağmen içimde bir heyecan kabarıyordu. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet," diye fısıldadı Haley. "Taşınacağım."

Kendimi durduramayarak aptal gibi sııttım. Artık yapabileceğim tek şey bir gün bunun kalıcı olmasını ummaktı.

"Mükemmel," dedim. "Seni evin içine taşıyacağım, yatağıma sokacağım ve sana olduğun gibi lanet bir prenses gibi davranacağım."

Kamyonetimden inip gelmeye başlayan fırtınaya bakarken bana kıkırdadı. Sonunda hepimizin beklediği o yağmura kavuşmak üzereydik.

Mükemmeldi. Yerleşir, bir gösteri izler ve yağmuru dinlerdik.

Yanına gittim ve kapısını açtım. Haley kollarını boynuma doladı ve ben onu kamyonundan çıkarırken bana tutundu. I

İçinde ihtiyacımız olan her şeyin bulunduğu çantasını almayı başardım ve sonra onu ön verandaya taşıdım.

"Senden iyi baba olur," diye mırıldandı Haley.

Cebimden anahtarlarımı çıkarırken ona tutunarak dengede dururken kaşlarım kalktı.

"Bunu sana söyleten nedir, günüşiğim?"

"Beni bir prenses gibi tutmayı, çantamı almayı ve kapıyı yardım almadan açmayı başarmış olman," diye güldü.

Ben ön kapıyı açıp serin havaya adım atarken yüzünü boynumdaki kıvrıma yasladı. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve rahatladığımı hissettim.

"Eve geldik," dedim.

"Öyleyiz," diye fısıldadı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Vücudum ağrıyor, ama bunun dışında iyi."

Onu merdivenlerden yukarı taşıyıp yatak odama götürürken yumuşak bir mırıltı çıkardım. Bizim yatak odamıza. Onu battaniyelerin üzerine yatırdım ve iki elimi iki yanına koydum.

Nefesi kesildi, dudakları dudaklarıma yaklaştı. "Seni hemen şimdi istiyorum," diye fısıldadı.

"Şu anda bir şey yapmamızın mümkünatı yok, günüşiğim," diye mırıldandım. "Yaralısın."

"*Ben* bir şey yapamam," dedi, sesinde bir parça muziplik vardı. "Ama sen yapabilirsin."

"Bunun neresi eğlenceli?" Ben sordum.

"Eğlenceli olan, burada uzanıp benim için gelmeni izlemem."

Sözleri doğrudan sikime gitti. Nefesim kesildi, sözleri ve iddialı tavrı karşısında şaşkına dönmüştüm. Gözleri bir ihtiyaçla dans ediyor, istediğini yapmam için yalvarıyordu.

"Şu anda istediğin bu mu prenses?" Ben sordum.

"Evet," diye fısıldadı. "Burada uzanmak ve benim için gelişini izlemek istiyorum."

Hiçbir şey yapamadığım için."

Arkama yaslanarak küçük bir ısıklık çaldım. Ama ben kimdim ki ona hayır diyecektim? Özellikle de geçirdiği o günden sonra. Onu memnun etmek için her şeyi yapardım, bu yatak odasında oynadığım normal rolün dışına çıkmak anlamına gelse bile.

Yataktan kaydım, odanın köşesine gittim ve orada duran sandalyeyi kaptım. Onu kaldırdım ve yatağın yanına kadar sürükledim.

Bana sırtarak kaşlarını kaldırdı.

"Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum," diye . "Gerçekten sadece boşalmamı mı izlemek istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı hevesle.

Karanlık bir hırıltı çıkardım ve ondan bir adım geri çekildim. Ellerim kemerimin tokasını aradı ve metal metale çarparak yavaşça açtım. Gözlerim onunkilere kilitlendi, kemeri yavaşça çıkarırken ondan ayrılamıyordum ve sonra kot pantolonumu çözüp yere bıraktım.

Beni izleme şekli beni sertleştirdi. Sikim zonkluyordu, içine gömülmek için sabırsızlanıyordum ama onun için boşalmamı izlemesi yeterli olacaktı.

"Bana ne yapacağımı söyle, günüşiğim," diye fısıldadım. "Gömleğinin düğmelerini yavaşça açmanı istiyorum."

İstedini yaptım, her düğmeyi bilerek açtım.

Sanki üzerimde sahip olduğu gücü keşfediyormuş gibi gözleri büyüdü.

Yıllar önce benimle tanıştığı andan itibaren sahip olduğu bir güç.

"Bana ne yapacağımı söylemek hoşuna gidiyor mu?"

Yumuşak, çaresiz bir inilti çıkardı. "Belki."

Öyle yaptı. Kaşlarımı kaldırdım. "Şu anda ihtiyacın olan şey bu mu, günüşiğim?" "Her şeyden çok."

O zaman ona ne isterse verirdim.

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

haley

Buna şu anda ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Kontrolü hissetmeye ihtiyacım var. Benim için burada olduğunu bilmek ve arzularıma boyun eğebilmek. Hayatımın kontrolü başka kimsenin elinde değildi.

David değil.

Bir seri katil değil.

Başka biri değil.

Ve Cam'le bu anı yaşamak bana bu gücü veriyordu. Cam'in nefesi kesildi, gözleri beni hiç bırakmadı. Gömleğini çıkardı, yere fırlattı. Karşımda çırılçıplak duruyordu, vücudu mükemmeldi. Ona dokunmayı, sert kaslarını ellerimle keşfetmeyi her şeyden çok istiyordum.

Ama gerçek şu ki, vücudum hâlâ ağrıyordu ve acı hissetmeden hareket edemiyordum. Lanet olası çürük kaburgalar bunu yapardı. Şimdilik benim için kendine dokunması gerekiyordu.

Bu beni hiç beklemediğim bir şekilde tahrik etti.

"Çok ateşlisin," diye fısıldadım. "Bana böyle bakmana bayılıyorum."

"Ne gibi?" diye sordu, sesi yavaş ve boğucuydu. Tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Alt dudağımı ısırdım ve elini sert aletine doğru kaydırmasını izledim.

"Keşke şu anda sana dokunabilseydim," diye fısıldadım. "Keşke yapabilseydim

sikini emmek. Keşke dizlerimin üzerine çöküp seni memnun edebilseydim." Kahretsin, bunun için her şeyi yapardım.

Yatağın üzerinde hafifçe kıpırdandım ve yan tarafıma doğru ilerleyen acıyla mücadele ettim.

"Haley," diye mırıldandı. "Bebeğim, şu anda seninle dalga geçmeli miyim bilmiyorum..."

"Seninle alay eden benim," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yoksa bunu unuttun mu?"

Gözleri karardı, ağzı çaresiz bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır hanımefendi, bunu hiç unutmadım."

Şu anda kendimi şok ediyordum ama bu duygu günün en önemli . "Bu hoşuna giderdi, değil mi? Senin için diz çökmem." Kendi yanaklarım kızardı, sözlerim beni şaşırttı. "Seni emmemi istemez miydin? Beni becerirken başımı tutabilirsin."

"Gün ışığı."

Bir adım daha yaklaştı ve çenemi kavramak için uzandı. Eli nazik ama sertti. Eğildi, dudakları benimkilerden bir nefes uzakta geziniyordu.

"Kendini daha iyi hissettiğin an, aklına gelebilecek her şeyi yapacağımıza söz veriyorum. Nefes alamayana ve durmam için yalvarana kadar boğazını sikmem de dahil."

"Bu bir söz mü?" diye sordum.

Cam kıkırdadı ve doğruldu, yüzümden sadece birkaç santim ötedeki sikini okşadı. "Evet bebeğim, bu bir söz. Şimdi üzerine tükür."

Aletine tükürdüm, zonklayan shaftının tamamını yağlamak için kullanmasını izledim. Cameron Harlow'dan duymayı hiç beklemediğim yumuşak bir inilti çıkardı.

Bir adım geri çekildi ve sandalyesine oturdu, sikini aşağı yukarı hareket ettirirken gözleri bana sabitlenmişti.

İçimi bir ihtiyaç ürpertisi kapladı.

"Bu iyi hissettiriyor mu, bebeğim?" Sesim boğuklaşarak sordum. "Senin bildiğinden daha fazla," diye homurdandı.

Yanakları kızarmış, dudakları her nefes alışında aralanıyordu. Yumuşak bir inilti çıkardı.

"Bana bir yastık ver," diye fısıldadı. "Eğer yapabilirsen."

Yavaşça geriye uzandım, bir yastık kaptım ve ona doğru fırlattım. Onu yakaladı ve sikini içine sokabilmek için eğdi. Onu izlerken nefesimi içime çektim ve bunun hayatım boyunca gördüğüm en erotik şeylerden biri olduğunu fark ettim.

Bir yastıkla sikişiyordu, gözleri hala bana sabitlenmişti, tekrar tekrar inlerken beni hiç bırakmıyordu. Başı geriye düşerken nefesinin altından küfretti.

"Bunun ben olduğumu mu hayal ediyorsun?" diye sordum. "Evet," diye homurdandı.

Kukum tepki olarak zonkluyordu. Bu konuda hâlâ bir şey yapamıyordum ama onu izlemek bana daha önce hiç tatmadığım bir zevk veriyordu.

"Beni doldurmayı mı hayal ediyorsun? Dölünün her damlasını bana vermeyi mi?" "Seni bu yatağın üzerinde domaltmayı ve kışını sikmeyi hayal ediyorum. Seni tekrar tekrar almayı hayal ediyorum. Seni becerirken şaplak attığımı hayal ediyorum. Ve sana döllерimin her damlasını vermeyi hayal ediyorum.

seni hamile bırakıyor."

"Siktir," diye fısıldadım. "İstediğın bu mu? Beni hamile bırakmak..."

"Senin bildiğinden daha fazla, günüşığı," diye homurdandı.

Yastığı yana fırlatana kadar içine sokarak sikmeye devam etti. Gırtlaktan bir hırıltı çıkardı ve sonunda boşalana kadar sikini okşadı. Boşalmasını, kalçasına inişini ve elinden aşağı damlamasını izledim.

"İyi çocuk," diye fısıldadım. Böyle bir şey söylediğım için heyecanlanarak tekrar kızardım.

Usluca inledi, koltuğunda rahatladı. Elini dudaklarına götürüp diliyle kendi dölünü yalamasını izledim.

"Cam," diye nefes verdim.

"Ne?" Sırıttı. "Yapacağın şey bu değil mi?" "Evet.

Yapardım..."

"O zaman ağzını aç," dedi.

Gözlerim büyüdü ama dediğini yaptım. Dölünün geri kalanını yalarken dudaklarımı onun için araladım ama yutmadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve yatağın kenarına doğru yürüyüp üzerime eğildi. Arkamdaki yatak başlığını kavradı, yüzü tam benimkinin üzerinde duruyordu.

Sonra döllерini dilimin üzerine tükürdü.

"Yut," diye talimat verdi. "Bana yaptığın şey bu, günüşığı. Bana bunu yaptırdın."

Yutkundum, altında titriyordum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı. "İyileştiğinde bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Belki bana tekrar iyi çocuk diyebilirsin."

"Lütfen," diye fısıldadım.

Dudakları dudaklarıma yapıştı, ikimiz ahlaksız bir öpücüğü paylaştık. Ona karşı inledim, zihnim dönüyordu. Beni her zaman başka hiç kimsenin yapmadığı bir şekilde yaralardı.

Yavaşça geri çekildi ve alnımdan öptü. "Nasıl hissediyorsun?" "Azgın ve David'in taşaklarını tekmeleyebilecekmişim gibi."

"Sıraya gir," diye hırladı. "Biraz yemek yapacağım ve sonra seninle yatağa . Ve sana ilaçlarını vereceğim."

"Teşekkür ederim Doktor," diye kıkırdadım.

Bana göz kırptı ve sonra şifonyerinden bir tişört ve yeni bir çift boxer aldı. Giyinip merdivenlerden inerek beni birkaç dakika yalnız bırakmasını izledim. Gözlerimi kapattım ve yatağına .

Yatağıımız.

Kahretsin, bu adama taşınyordum. Onunla bir hayat kuracaktım.

Bunu biliyordum. Kalbimin ve ruhumun her parçası bunu biliyordu.

Citrus Cove'da asla kalmayacağıma dair her zaman yemin etmişim. Buraya asla evim diyemeyeceğime. Ama Cam hayatımdayken, burası hayal edebileceğim tek evdi.

Bunu düşündüm. Yarın ayrılmayı, her şeyi toplamayı ve tüm olanları geride bırakmayı düşündüm. Dünyayı dolaşabilir, seyahat ederken otellerde ve Airbnb'lerde kalabilirdim. Yirmili yaşlarıımın çoğunda bunu yapmışım.

İmkânsız değildi. Ama artık doğru gelmiyordu.

Cam'i tanıdıkça onsuz bir gelecek hayal etmek daha da zorlaştı.

Keşke beni avlayan seri katili yakalayabilselerdi.

David'i düşünerek iç çektim. Bana nasıl saldırdığını, gözlerinde yanan nefreti.

Andy'yi düşündüm. Onun da bana nasıl baktığını.

İkisi de benden çok nefret ediyordu ve ben onlara hiçbir şey yapmamışım. Bu durum kafamı karıştırıyor, beni çileden çıkarıyor ve sebepsiz yere kendimi suçlu hissetmeme neden oluyordu. Sanki psikopat olmaya karar vermeleri benim hatammış gibi.

David onca yıl önce nasıl biriydi? Sarah nasıl oldu da Colt yerine onu seçti? Colt onun evleneceğine yemin edebileceğim kişiydi. Lisede birlikteydiler, o benimle ya da Cam'le olmadığı sürece hep yan yanaydılar.

Neden çıkmayı bıraktıklarını hiç bilmiyordum. Sarah bana hiç söylemedi. Sormadığım için pişman olmuştum. Kardeşimin adı her geçtiğinde Colt'un bakışları bana acı veriyordu.

Bunca zaman sonra, orada hâlâ bir yara vardı. Belki de David'di. David benden daha yaşlıydı. Belki de bu yüzden onu hatırlamıyordum. Andy tamamen bir gizemdi.

Telefonumun mesaj uyarısı odanın içinde yankılandı. Gözlerimi açtım ve her ne geldiyse korkuyla şifonyerin üzerinden aldım.

Emma'nın adını gördüğümde rahat bir nefes aldım.

Emma: *Sürtük, eğer beni arayıp neler olduğu hakkında bilgilendirmezsen, yarın oraya uçacağım.*

Gözlerimi devirip arama düğmesine bastım ve onu hoparlöre aldım. Emma açtı. "Neler oluyor? Hunter bana mesaj attı."

"Hunter mı yaptı?" Şok olmuş bir şekilde sordum.

"Evet. Silah timinin numaraları artık bende var, hatırladın mı? Bu, görünüşe göre fena halde başarısız olan koruma planının bir parçasıydı."

"bir şey değil." İçimi çektim. "Ama evet, bugün boktan bir gündü. Sarah'nın kocası bana saldırdı."

"Bilmediğim bir yere yerleştirilmiş bir psiko mıknaşın mı var?"

Kıkırdadım ve sonra yüzümü buruşturdum. "Hayır, beni güldürme. Kaburgalarım zedelendi. Tüm vücudum ağrıyor."

"Tanrım," diye nefes aldı Emma. "Bebeğim, orada senin için gerçekten endişeleniyorum."

"Kalıyorum," diye fısıldadım.

Emma sessizleşti, ardından yumuşak bir mırıltı duyuldu. "Bana Cam'den bahsettiğin anda bunun olacağını biliyordum. Adını söyleyiş şeklinden anlamıştım. Bir şeyler farklı. Ve şimdi taşınmak zorundayım."

"Hareket etmek zorunda olmadığını biliyorsun." Alay etti. "Ve senden uzakta olmak mı?"

"Evet... Seni özledim. Ve sanırım burayı seveceksin..."

"Gerçekten benimle başa çıkabileceklerini mi düşünüyorsun? Benim büyüdüğüm sokak büyüklüğünde bir kasabada büyük şehir kızı. Sakın buna gülmeye cüret etme."

Homurdandım. "Bence hoşuna gider. Sana kovboy çizmeleri alabilir ve onları göz kamaştırıcı hale getirebiliriz."

"Anlaştık."

Sırıttım. "Yani bu demek oluyor ki mükemmel bir erkek arkadaşım, mükemmel bir şehrim ve mükemmel bir en iyi arkadaşım var."

"Evet, sadece seri katili yakalamamız, kayınbiraderini hapse atmamız ve Andy adındaki şu meşhur cinayet sansarını bulmamız gerekiyor."

Acının alevlenmesine rağmen kıkırdadım ve yavaşça nefes verdim. Gözlerim düşmeye başlamıştı, kaslarım tamamen gevşemişti. "Seni özledim," diye iç geçirdim.

"I Bayan sen Ben de. Ben memnun sen Tamam.
Gerçi. Pekala, nispeten."

"Ben de."

"Cam'e kalacağını söyledin mi?" Emma sordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Yakında taşınacağım. Yani, bana taşınmayı teklif etti ve ben de evet dedim. Sadece bunun sonsuza kadar anlamına gelip gelmediğini netleştirmedik. O kadar çok şey oldu ki. Ve çok hızlı, anlıyor musun? İkimiz de böyle hissediyoruz. Ama bu doğru. Bence bir kere bildin mi, bazen bilirsin."

"Ben de öyle düşünüyorum. Eminim mutlu olacaktır." "Ben de öyle umuyorum."

"Eğer değilse, birlikte kaçabiliriz."

Bir kahkaha daha attım ve sonra acıdan inledim.

"Sanırım bu biraz dinlenmene izin vermem için bir işaret. Yarın beni arayacak mısın? Ya da en azından mesaj atıp hayatta olduğunu bildirir misin? Ekibi rahatsız etmekten yoruldum."

"Evet," diye söz verdim. "Ayrıca, gerçekten fena değiller. Sammy çok tatlı, Colt iyi bir adam ve Hunter da-"

"Üzgünüm, söyleyeceğin hiçbir şey Hunter'ı sevmemi sağlayamaz."

Kaşlarımı kaldırdım. Emma bir kez kararını verdiyse, onu değiştirmeye çalışmanın bir faydası yoktu.

"O kadar da kötü değil," dedim.

"Göreceğiz bakalım. Biraz dinlen. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Cameron elinde çorba ve kraker dolu bir tabakla geri geldiğinde telefonu kapattım. Beni dinlediyse de etmedi. Ona şimdi kalacağımı söylemeyi düşündüm ama biraz daha beklemeye karar verdim.

"Hey," dedim ona gülümseyerek.

"Seni besleyeceğim ve sonra uyuyacaksın," dedi. "Evet, Doktor," diye kıkırdadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

cameron

Annemle babama ve kardeşlerime bir 'aile toplantısı' mesajı gönderdiğimde güneş henüz Citrus Cove'un üzerine doğmamıştı. Haley'i yastığının üzerinde bir notla uyurken bırakıp evden gizlice çıktım ve sessizce Harlowların evine doğru yola koyuldum.

Olan biten her şeyden onları da haberdar etmek istedim. Ancak, bunun ötesinde, başka bir şeyi de bilmelerini istedim.

Haley'e aşıkım.

Tam olarak ne zaman olduğundan emin değildim. Çok hızlıydı, bir engerek yılanının beni vurup kalbimi çalması gibi. Belki de olan biten her şey bana kendi ölümlülüğümüzü düşündürüyordu ama onu seviyordum. Cumartesi gecesi karanlıkta neredeyse bunu ona fısıldayacaktım ama onu korkutup kaçırmaktan korktum.

Ama..

Ailemin onu sevdiğimi bilmesini istedim. Eninde sonunda ona söyleyecektim, er ya da geç. Ama Citrus Cove'u ve şaraphaneyi geride bırakmam anlamına gelse bile, hayatımı onunla birlikte kuracağımı bilmelerini istiyordum.

Onunla olmak için yapardım. Her şeyi bırakırdım. Evimi, işimi, hatta ailemi. Burada kalmasını umuyordum ama istemezse diye... Onunla gideceğimi bilmelerine ihtiyacım vardı.

Toprak yoldan aşağı indim ve Hunter ile Sammy'nin benden önce geldiğini görünce şaşırmadım. Sabah serinliğinde dışarı çıktım, gökyüzü yavaş ama emin adımlarla aydınlanıyordu. Evin içinde ve mutfakta ışıklar çoktan yanmıştı. Arka kapıdan içeri girdim.

"Ayakkabılarını çıkarsan iyi olur!" Annem seslendi.

Homurdandım ama Benny beni karşılamaya geldiğinde onları tekmeledim. Diz çöküp başını okşadım ve mutfığa gitmeden önce onu bir güzel tırmaladım.

İçeri girdiğimde kahvenin hazır olduğunu, bisküvi ve pastırmanın yapıldığını ve Hunter ile Sam'in çoktan masaya oturduğunu görünce şaşırmadım. Hunter bardağının üstünden bana uzun uzun baktı.

"Daha erken, kardeşim," diye homurdandı.

"Şimdiden burada olacağınızı düşünmemiştim..."

Gözlerini devirdi. Bunun saçmalık olduğunu o da biliyordu, ben de. Hiçbirimiz ciddi bir durum olmadıkça toplantı çağrısı yapmazdık. Beşinci sınıfta Sammy'nin diş perisinin sahte olduğunu ve anne babamızın bizi kandırdığını keşfettiğini duyurmak için toplantı çağrısı yaptığı zaman hariç.

Babam o kadar çok gülmüştü ki ağlamaya başlamıştı, annem ise onun suçlamalarını ciddiye almak için elinden geleni yapmıştı.

"Günaydın," dedim.

"Günaydın." Annem bana endişeli bir bakış attı ve ben de yanına gidip ona sarıldım.

" yok. Sadece sizinle konuşmam gerek."

Bir nefes verdi, omuzları hâlâ gergindi. Tavadan bir sıra daha domuz pastırması çıkardı ve yağın emmesi için kâğıt havluların üzerine yaydı. "Haley nasıl? Onu da yanında getirebilirdin. Onun yalnız kalması fikri hoşuma gitmiyor. Babam da yakında iner."

Annemin başının üstünü öptüm. "O iyi. Hâlâ evde uyuyor. O bir asker."

Sesim sakindi ama herkes sesimin altında öfkeli olduğumu biliyordu. Hepimiz öyleydik. Haley'nin incindiğini görmek bir daha asla görmek istemediğim bir şeydi. Orada olamadığım için nefret ediyordum ama Colt olduğu için minnettardım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ben sordum.

"Biraz portakal suyu getirin ve masayı hazırlayın. Eğer sebze istiyorsanız, biriniz pişirmeye başlasa iyi olur. Bisküviler birazdan pişecek ve pastırma da neredeyse hazır."

Sammy ayağa fırladı. "Ben hallederim."

O bana vurmadan önce bir parça pastırma alıp ağzıma tıktırdım ve tabakları kaptım. On beş dakika içinde masa yemekle doldu, babam nihayet aşağı indi ve Harlow ailesi

oturuyordu. Hunter ve Pops'un birbirlerinden ayrı oturduklarını, birbirlerine yemek uzatsalar bile bakışlarının asla buluşmadığını fark ettim.

"Colt nerede?" Babam sordu.

"Onunla sonra konuşacağım," dedim.

Colt'u asla dışlamadığım için bana kaşlarını kaldırdı. Ama onunla yalnız konuşmak istedim.

"Bizi oyalayacak mısın?" Hunter bisküvilerinin üzerine pastırma koyarken sordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet ve hayır mı? Hepinizin bildiği gibi çok şey oldu. Ama tüm bunların arasında, uğruna her şeyi yapabileceğim bir kadınla tanıştım. Ve bu toplantıyı hepinize Haley Bently ile evlenmeyi planladığımı söylemek için düzenledim, eğer beni kabul ederse. Onu seviyorum."

Annem bana sırtıttı ve sonra yüzünü yelpazeleyerek döktü.

"Ah, ağlama," diye yalvardım.

Babam da gülümsedi, eli her zaman mutlu olduğunda yaptığı gibi doğru kaydı.

Sammy eğildi ve omzuma vurarak beni sıkıca sarstı. "O harika biri," dedi. "Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedim.

"Ben de senin adına mutluyum," dedi Hunter. "Onu hak ediyor musun bilmiyorum ama yıldızlara ateş et, değil mi?"

Güldüm. "Doğru. Umarım o da beni sever." "Ona henüz söylemedin mi?" Sammy tısladı.

"Henüz değil. Yapacağım," dedim. "Sadece... Tanrım, o kadar çok şey yaşadı ki."

"Ona söylemek için bir neden daha," dedi annem usulca. Hunter başını salladı. "Katılıyorum."

"Bu Haley'nin buraya taşınacağı anlamına mı geliyor?" Sammy sordu. "Eğer bir şeyler olursa ve olduğunda."

Yüzümü buruşturdum. "Bilmiyorum. Konuşmak istememin nedeni de buydu. Eğer beni tutmaya karar verirse, onu buraya taşınmaya zorlamayacağım. Kalmak istemezse, özellikle de tüm bu olanlardan sonra, onu suçlamam."

Annem yumuşak bir sesle, "Sen de onunla giderdin," dedi.

Başımı salladım. Yemek masası bir an sessiz kaldı ama sonra babam konuştu. "Cam, eğer böyle olacaksa seni destekleyeceğiz. Umarım ikiniz de kalırsınız ama... tatile geldiğiniz sürece gitmenize izin verebiliriz."

"Bir yolunu ," diye kıkırdadım. Umutla. Tüm bunlar onun da beni sevmesini ummak içindi. Sürekli ona söylemek istiyordum ama doğru anın gelmesini istiyordum. Ama nasıl bilebilirdim ki?

"Peki ya şaraphane?" Hunter sordu.

"Emin değilim," dedim. "Ama gidersek bir yolunu buluruz. Colt her zaman devralabilir."

Hunter ikna olmuş gibi görünmese de başını salladı. Colt ve benim birbirimizden uzakta yaşadığımız bir dünyayı hayal etmek zordu.

Sammy ağabeyimize bakarak, "Her şey yoluna girecek," dedi. "Ayrıca, Cam annemizin evlenip çocuk sahibi olmamız konusunda bizi sıkıştırmasını engelleyebilir."

"Hey," diye güldü, bakışlarını bana dikmiş olmasına rağmen.

"Daha evlenmedik bile. Onu sevdiğimi bile söylemedim.

Ya beni kaldırıma atarsa?"

Bütün masa kahkahalara boğuldu ve ben başımı sallayarak kahvemden bir yudum aldım ve arkama yaslandım.

Her şey girecekti. "Yüzük aldın mı?"

Babam sordu. "Bir tane alacağım,"

dedim.

"Bunu yaparken beni de yanında götürsen iyi olur," dedi annem. Bana çok sert bir bakış attı ve beni işaret etti. "Götürsen iyi olur, Cameron Harlow."

"Seni yanıma alırsam, birikimimin yarısını harcamış olurum."

"Tatlım, *tüm* birikimini harcarsın. Haley Bently yaşadığı onca şeyden sonra çok iyi bir yüzüğü hak ediyor."

"Tamam, tamam," diye kıkırdadım. "Eğer ve ne zaman olursa, seni de yanımda götüreceğim."

Başını salladı, kahvesinden bir yudum alırken gözleri parlıyordu. Ona bir gülümseme daha verdim ve sonra hepimiz normal bir şekilde sohbet etmeye başladık.

Kahvaltıdan sonra temizliğe yardım ettim ve kamyonetime doğru yola çıktım. Tam arkamda bot sesleri duyarken Haley'e günaydın mesajı attım.

Sammy yanıma geldiğinde döndüm. "Geri mi dönüyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Colt'a uğrayacağım ve sonra Haley'e döneceğim."

"Güzel. Hey... Babam ve Hunter arasında neler oluyor?"

Kaşlarımı çattım ve sesimi alçak tutarak kamyonetime yaslandım. "Bilmiyorum. Hunter bana söylemedi ve babamın nasıl biri olduğunu bilirsin. Neden?"

Sammy iini çekerek eve baktı. "Bilmiyorum. Kavgaları genelde bu kadar uzun sürmez."

"Evet." Haklı olduğu bir nokta vardı. "Her Şeyden dolayı onlar için endişelenecek durumda değildim."

"Biliyorum," dedi. "Sadece sorayım dedim. Ama sanırım endiŐelenmemeliyim.

Onlar yetişkin."

"Sayılır," diye kıkırdadım. "İnatılığımızın bir kısmını kesinlikle babamdan alıyoruz. Hunter'la o da pek çok açıdan birbirlerine benziyorlar, bu bir sorun."

Sammy başını salladı. "Evet. Pekâlâ. Sonra görüşürüz. Bir Şey olursa seslen."

Ona sarıldım ve sonra kamyonetime bindim, marşa bastım ve yola koyuldum.

Birkaç dakika içinde Colt'un arabasını çekip yanına park ettim. Burada başka bir araba daha vardı ama bu beni içeri girmekten alıkoymayacaktı. Aramızdaki genel kural, eğer bir misafir varsa yatak odasına gitmemekti.

Telefonum cebimde bipledi ve onu çıkardım. Haley'nin yataktaki fotoğrafı çıktı, yüz ifadesi uyku ve meme uçları sertti ve...

"Lanet olsun," diye homurdandım, zorlukla yutkunarak.

Haley: Sonra görüşürüz, kovboy ;)

Sadece bir resimle zihnimin çalışmasını durdurabilen bir kadına nasıl cevap verebilirdim ki? Bir tanrıçaya ne söylemem gerekiyordu?

Kahretsin, günışığı. Söyleyecek sözüm yok. Yakında evde olacağım.

Bir nefes verdim ve telefonumu cebime geri koydum. Pantolonumu düzelttim ve dışarı çıkıp Colt'un kapısına gittim. Evinin anahtarını aldım ve içeri kaydırarak içeri girdim.

"Colt," diye seslendim. "Boxer giysen iyi olur."

nce bir homurtu, sonra bir fısıltı duydum ve kaşlarımı kaldırdım. Oturma odasında bir kavganın tüm izleri vardı ve Colt'un kesinlikle yalnız olmadığını biliyordum. Onun için iyi oldu. Belki de bu onu Sarah'ya karşı bu kadar sert davranmaktan alıkoyardı. Homurdandım ve daha önce tanımadığım bir adam n kapıya doğru atılırken mutfağa gittim.

"Kaba," diye mırıldandım o giderken.

Colt üzerinde bir kot pantolondan başka bir Şey olmadan mutfağa geldi. Akşamdan kalma ve bitkin görünüyordu, bu da artık içki içmediği için beni endişelendiriyordu. "Tek gecelik iliŐkimden korktun dostum."

"Beni kocan mı sandı?" Alay ettim.

"Belki," diye kıs kıs güldü Colt. "Bu kadar erken saatte burada ne işin var? Böyle nadiren uğrarsın. Kahveyi hazırlar mısınız?"

Kahve cezvesine ve orada büyüyen ince küf tabakasına baktım. "Bir tişört ve ayakkabı giyip kahvaltıya gitmeye ne dersin?"

"İyi misin? Bir şey mi oldu?" Colt bir bar taburesine kayarken sordu. Henüz evden çıkmak istemediği belliydi.

Kahve cezvesini yıkamaya cesaret ettim. Elime alıp lavaboya götürürken iç çektim ve sıcak suyu patlattım. "Haley'e aşığım," dedim ona dönüp bakarak.

"Öyle mi?"

"Evet."

"Bunu zaten

biliyordum." "Yani aşk

aşk gibi." "Ona

söyledin mi?"

Bu herifin beni nasıl bu kadar iyi tanıdığı bazen beni aşıyordu. "Henüz değil."

"Ona söylesen iyi olur," dedi Colt. "Eminim o da seni seviyordur. Senin hakkında konuşması çok tatlı."

Midem küçük bir takla attı. Cezveyi temizlemeyi bitirdiğimde birkaç dakika sessiz kaldım. Portafiltreyi attım, yıkadım, yeni bir filtre koydum ve Folgers ile doldurdum. Su ekledim, açtım ve nihayet süzölmeye başladığında iç çektim.

"Cam," diye iç geçirdi. "O seni seviyor. Sen de onu seviyorsun. Yoksa neden buradasın?"

"Ya sonunda taşınırsam?" Ben sordum.

Barda ona katıldım ve oturdum.

Colt kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bunun için biraz fazla akşamdan kalmayım, dostum. Ama ne demek istiyorsun? Citrus Cove'dan ayrılman gibi mi?"

"Evet. Ya Hal'e seni seviyorum dersem, o da bana karşılık verirse, evlenirsek ve burada kalmak istemezse?"

Gözlerinde bir acı parıltısı gördüm. Ama sonra rahatladı ve beni incelemeye başladı. "Benim için mi yoksa şaraphane için mi endişeleniyorsun?"

"İkisi de mi?"

"İyi olurdu. Seni özlerdim. Muhtemelen Hal'i de özlerdim. O zaten her şeyin bir parçası haline geldi. Ama seni durdurmayacağım.

Şaraphaneye gelince, ya tüm mülkiyeti bana devredersiniz ya da geri taşınma ihtimalinize karşı orada kalırsınız. Bu dünyanın sonu değil."

Şu anda beni her zaman şaşırtan o iş tonuna sahipti. Ama o haklıydı. Kendimi bir kez daha rahatlamış hissettim.

"Bu sabah bir aile toplantısı düzenledim ama seninle yalnız konuşmak istedim," dedim. "Hunter ve Sammy'yi seviyorum ama sen farklısın. İyi günde kötü günde birlikte olduk. Beni en kötü halimde gördün."

"Evet," diye kıkırdadı. "İyileştiğinde bana haber verir misin?"

"Hey," diye homurdandım. "Dick."

Kalktım ve iki fincan bulup ikimize de birer fincan doldurdum. Daha önce içtiğim iki fincandan dolayı zaten sarhoştum ama umurumda değildi.

"Ona ne zaman söyleyeceksin?"

"Hiçbir fikrim yok," diye iç geçirdim. "Ne zaman doğru olur? Onu korkutmayacağımı hissettiğimde mi? Ortalık sakinleştiğinde mi?"

"Şimdi gidip ona anlatmalısın," dedi. "Sadece bu işi bitir. Yara bandını yırtıp at. Sonsuz aşkı itiraf et ve sonra koca kışlı bir kamyonla Teksas'ta gün batımına doğru yola çık."

"Siktir git," diye güldüm.

Aptalca bir görüntüydü ama beni ruh halimden ve endişelerimden uzaklaştırmaya yetti. Kahvemden bir yudum aldım ve Haley'i düşündüm, bir yandan da onun hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordum çünkü o anda aklıma o seksi fotoğraf geldi.

"Sarah ve çocukları evden ne zaman çıkarıyoruz?"

Bu beni çabucak ayılttı. "Yakında," dedim. "Umarım gelecek hafta. Onları dışarı çıkaracağız."

"Çocuklar için endişeleniyorum," dedi.

Ben de onlar için endişeleniyordum ama Colt gibi değil. Herkes David Connor'la ilgili sorunları fark etmeye başladığından beri her zaman olduğu gibi değil.

Dilimi ısırdım. Sarah'ya onu sevdiğini ne zaman söyleyeceğini sormak ve her şeyi tersine çevirmek istedim. Ama o bunu iyi karşılamazdı.

Bunun yerine oturup kahve içtim ve hepimizin umutsuzca ihtiyaç duyduğu molayı yakalaması için dua ettim.

Muhtemelen çok iddialıydı ama bir an Colt'a baktım, aklımdan bir düşünce geçti.

Haley'e onu sevdiğimi bile söylememiştim... Ve yine de...

"Hey," dedim. "Annemin de peşime takılması gerekecek ama... Yüzük alışverişine gitmek ister misin?"

Colt geniş bir sırtışıla ikiye ayrıldı. "Tabii ki istiyorum. Mama Harlow'u alabiliriz. Bunu bir etkinlik haline getirelim mi?"

"Evet," diye kıkırdadım. "İyi. Yardım etmek istedi. Hiç param kalmayacak."

"değil," diye kıkırdadı Colt. "Sana biraz ödünç verebilirim."

Gözlerimi devirip kahvemin son yudumunu aldım ve onun da kahvesini bitirmesini bekledim. Fincanlarımızı kaptığım gibi lavaboya götürdüm ve kahve makinesini kapattım.

"Herkesin senin hakkında konuşmasını istemiyorsan git üzerine bir şeyler giy," diye takıldım.

"Evet, evet." Bar taburesinden kaydı ve omzunu döndürdü. "Beş dakika. Hadi gidip senin kıza bir yüzük alalım."

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

cameron

"Bu sonuncusu," dedim. "Sanırım bir tane daha var." Colt son kutuyu da kamyonetine yükledi. Sarah'nın evine baktım, David'in her an eve gelebileceğini biliyordum. Teoride yine şehir dışındaydı ama ben buna güvenmiyordum.

İyi haber, oradan çıkmış olmalarıydı.

Haley'nin kız kardeşinin sakladığı çok şey olduğunu biliyordum. Jake ya da Davy'ye baktığımda endişeleniyordum. Kapalı kapılar ardında neler olduğunu, neleri söylemediklerini merak ettim.

Haley şapkasını düzeltti, dudakları ince bir çizgi halinde kenetlenmişti. Buraya bunun için gelmesinden hoşlanmamıştım ama onunla tartışmamam gerektiğini de biliyordum. Bunun karşılığında parmağını bile kıpırdatmasına izin verilmeyecekti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bize talimat vermekte çok iyiydi.

"Colt, O piç gelmeden buradan gidelim," dedi.

Haley başını salladı ve telefonunu kontrol etti. "Sarah eve varmış. Çocukların durumu iyi."

David'in Haley'e saldırmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Bu süre zarfında Hunter, Haley'nin Sarah ve çocukların yaşayabileceği bir ev bulmasına yardım etti.

Haley şimdilik hâlâ benimle yaşıyordu ve bu beni mutlu ediyordu. Başka bir yerde olmasındansa benimle olmasını tercih ederdim.

"Ben son kutuyu alayım," dedim ve eve doğru döndüm.

Colt kamyonetine atlayarak, "Seninle Sarah'nın evinde buluşuruz," dedi.

Haley gözlerini kısarak bana baktı. "Parmağımı bile kaldıramadığım için burada bekliyor ol."

"Aynen öyle," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Ön kapıdan geri döndüm ve oturma odasına geçtim. Ev artık boştu, ürkütücüydü. Sarah mobilyaların çoğunu bırakmaya karar vermişti. Kutuların çoğu çocuklara aitti.

Koridordan aşağı indim, paylaştıkları odaya girdim ve son kutuyu aldım. Derin bir nefes alarak kaldırdım.

Burada hava küflüydü. Hafif ama yine de fark edilebilen kötü bir hava vardı.

"Bu koku da ne böyle?" Mırıldandım.

Kokuyu takip ederek kutuyu koridordan aşağıya taşıdım. Bodrumun kapısına inen bir merdiven vardı. Tepede durup aşağıya baktım.

"Cam?"

İrkildim, neredeyse kutuyu düşürüyordum.

"Geliyorum," diye Haley'e seslendim.

Dışarı çıktım ve ön kapıyı arkamdan kapattım. Haley kamyonetimin bagaj kapağında oturuyordu.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim. "İçeride bir şey ölmüş gibi kokuyor. Sarah kemirgenlerden bahsetti mi? Bir keresinde ahırın duvarına bir yarasanın sıkıştığını biliyorum. Günlerce kokmuştu."

Haley burnunu kırıştırdı. "Bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bir süredir ölüyse, belki de fark etmeyi bırakmışlardır..."

Yüzümü buruşturdum. "Tanrım, umarım öyle değildir. Colt ya da ben yardım ederdik."

Kutuyu arkasından içeri kaydırduğımda Haley kaşlarını kaldırdı. Kalçalarını benim için ayırdı ve beni kendine çekti.

"Hey," diye mırıldandım, bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırırken kıkırdadım.

İşte böyle anlarda onunla sonsuza kadar birlikte olmak istediğimi anlıyordum. Koyu kahverengi gözleri güneş ışığında parlıyordu. Benim tişörtümü giyiyordu, çaldığı bir tişört.

Benim olanı giydiğini görmek hoşuma gidiyordu.

"Endişelenmene sevindim," dedi beni daha da yaklaştırarak. "Bir şey olmadığına eminim. Belki bir fare ya da başka bir şey..."

"Doğru."

O değildi ama araştırmaya da niyetim yoktu. Muhtemelen bir tür kemirgendi ama bu David'in işi olabilirdi. Ona iyilik yapmayacağıma adım gibi emindim.

Eğildim, yumuşak dudaklarına bir öpücük kondururken yüzünü kavradım.

"Siktir," diye mırıldandı, geri çekilerek. "Belki de hemen eve gitmeliyiz..."

"Haley Marie. Yaralandın."

"Evet, ama bu benimle sevişmeni istemekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyor."

Nefes alıyormuş gibi yaparak onu kaldırdım ve bacaklarını belime doladım. Bana tutunurken güldü. Bagaj kapağını kapattım ve onu yolcu koltuğuna kadar taşıdım, kapıyı açtım ve onu içeri soktum.

"Anlıyorum," diye düşündü. "Nasıl olduğunu anlıyorum."

"Gidip buluşmamız gerekiyor," dedim.

Ama kapısını kapatıp sürücü tarafına geçerken gülümsememi gizleyemedim. Arabaya bindim ve ona bir bakış atarak motoru çalıştırdım.

"Uslu duracak mısın?"

"Hayır."

Sessiz araba yolundan çıktım, çıkarken bakışlarım evin üzerindeydi.

Nefesini dışarı üfledi. "."

"Bunu iyi karşılamayacak." Midem bulandı. "Bunun yasaklama emirlerimizi ihlal etmiş olabileceğinden bahsetmiyorum bile?"

"Hiçbirimiz seni orada görmedik. Ve hayır, bunu iyi karşılamayacaktır ama nereye taşındıklarını anlaması biraz zaman alacaktır. Ve onun için çoktan bir avukat ayarladık."

Ona bir göz attım. Sesi çok güçlü geliyordu. Yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ yıkılmamıştı. Onun kadar güçlü olabileceğimden emin değildim.

"Sana ne kadar belalı biri olduğunu söylemiş miydim?" diye

sordum. Haley kıkırdadı. "Bir şey istediğimde, onu elde

ederim." "Anlıyorum," dedim. "Haley..."

Onu sevdiğini söyle. Şimdi söyle.

Ne zaman ona söyleyecek olsam tıkanıyordum. Çok fazla olduğundan endişeleniyordum. Çok erken. Ya da belki onun için yeterince iyi değildim. Onun tüm dünyaya sahip olmasını istiyordum ve bunu ona verecek kişi olamayacağımdan endişeleniyordum.

Eli kayarak uyluğuma dokundu.

"Haley," diye homurdandım.

"En az bir hafta oldu. Ben ölüyorum. Bana dokunmazsan ya da yakında beni becermezsen, bir su birikintisine dönüşeceğimden eminim. Batı'nın Kötü Cadısı gibi."

Sikim onun dokunuşuna karşılık vermeye başlamıştı bile. "Çok şey yaşadık. Sen de iyileşiyordun. Seni incitmek istemiyorum."

"İyileştim."

"Bebeğim, sanmıyorum-"

Kot pantolonumun fermuarını açtı, çevik parmakları kumaşın arasından kayarak sikimi kavradı.

"Siktir."

Aklı başında her düşünce pencereden dışarı çıktı.

"Gözlerini yoldan ayırmaz mısın?" diye mırıldandı.

Bu kadın. Bu kadın benim sonum olacaktı. "Evet. Bu gece eve gittiğimizde, kaburgaların acımadan seni becerebildiğim kadar sert becereceğim."

"Demek bir ödül," diye kıkırdadı, sesi baştan çıkarıcıydı.

Fuuuuck. Ana caddeye döndüğümde inledim ve camlarımın renkli olduğu için tanrılara şükrettim. Dudakları aletimin başının etrafına dolanırken yavaşlayarak kırmızı ışıktı durdum.

"Siktir. *Bebeğim.*"

Kalçalarım yukarı kalktı, vücudum ona anında tepki verdi. Ona ihtiyacım vardı. Emdi, beni daha derine götürmeden önce dili başımın üzerinde dönüyordu.

Tekrar lanet ettim, onu ne kadar istediğim ve ne kadar sevdiğim dışında her düşünce buharlaştı. Ona baktım, beni emerken , sadece durması için.

"Gözünü yoldan ayırma, kovboy."

Hay sikeyim. Kırmızı ışık yeşile dönerken bakışlarımı zorla yukarı kaldırdım. Tekrar sikimi emmeye başladı, her an boşalmamı sağlayacak şekilde okşuyordu.

Sessiz sokakta biraz hızlandım. Bir mahalle yoluna saptım ve arkamda kimse olmadığı için yavaşladım. Zaten uçurumun kenarındaydım.

"Beni öldürüyorsun," diye . "Lanet ."

Kadınsı bir kıkırdama çıkardı ve beni biraz daha hızlı okşadı. "Boşalacağım," diye homurdandım.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Benden bir orgazm koparırken direksiyonu kavradım, ağzına boşaldığımda kalçalarım sarsıldı, boğazını döllerimle doldurdum.

Her damlasını yuttu, yavaşça çekilmeden önce tamamen bitmemi bekledi.

Pantolonumu yeniden ayarladı, fermuarını çekti ve hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslandı. Yüzündeki hınzır gülümseme, onun için dizlerimin üzerine çökmek istememe neden oldu.

"Neredeyse vardık mı?"

Gözlerimi ona dikerek nefes verdim. "Sonra görüşürüz. Sen ve ben, günüşiğim."

Başını çevirdiğinde sıırttı. "Bir randevuya benziyor."

* * *

Haley'nin aldığı ev mükemmeldi. Ayrıca David'in evi hemen bulamayacağından emin olduğumuz ve denemeyeceğini umduğumuz kadar da gözden uzak bir yerdeydi. Sarah avukatla görüştü, evraklar hazırlandı ve işler kötüye giderse polise başvuracaktı.

Bu kasabadaki herkes David'in ne kadar kötü bir sarhoş olabileceğini bilirdi. Onu tanırdım, eğer bizi rahatsız ederse, başını belaya sokacak aptalca bir şey yapardı.

Bir yanımlı bunu istiyordu. Diğer yanımlı ise herkesi rahat bırakmasını istiyordu. Çocukları ya da Sarah'yı umursamadığı açıktı. Öyleyse neden onların peşinden gitti?

Ev Honey'den sadece birkaç blok ötedeydi, bu da iyi bir şeydi. Haley, bunu kız kardeşine hiç yüksek sesle söylememiş olsa bile, bundan emindi.

Sarah ve çocukları yerleştirdiğimizde saat geç olmuştu. Colt gece kanepede kalmaya karar verdi, bir şey olursa diye etrafta olmak istediğini söyledi.

David gerçekten bu kadar aptal olabilir mi?

Sonunda evime dönmüştük. *Bizim*.

Haley ve ben kamyonetinden indik ve ön verandamıza gittik. Elimi tuttu ve beni sallanan sandalyeye doğru çekti. Oturdum ve onu kucağıma çektim.

Kolları beni sardı, başı omzuma yaslandı. "Böyle rahat mısınız?"

Fısıldadım.

"Daha fazla," dedi. "Bütün bunlar ne zaman bitecek? Andy'yi ne zaman yakalayacaklar? Ve katili ne zaman yakalayacaklar?"

"Belki de aynı kişidirler," dedim usulca.

"Belki," diye nefes verdi. "Bu mümkün."

Sertçe yutkundum, ona biraz daha sıkı sarıldım. "Bir gün geriye dönüp baktığımızda fırtınanın ortasında bir araya gelmemize şaşıracağız."

"Umarım öyledir."

Sandalyede sallanarak bizi ileri geri hareket ettirdim. Ağustos böceklerinin sesi gecenin içinde çınlıyor, rüzgâr ağaçları hışırdatıyordu. Onun kokusunu içime çekerek usulca mırıldandım.

Kucağımda kaydı, eli göğsümde aşağı doğru kayd.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne kadar yorgunsun?"

"Hiç yorgun değilim,"

diye yalan söyledim.

Homurdandı. "Yorgun olduğunu biliyorum. Bütün gün aileme yardım ettin. Colt'un kalmasına şaşırdım..."

"Değilim," diye mırıldandım. "Ben sadece... Onun için endişeleniyorum."

"Evet. Nedenini anlayabiliyorum." Eli doğru kayarak kemer tokama yerleşti.

"Günüşiği," dedim usulca. "Yukarı çıkıp benim için soyunmaya ne dersin?"

Bana baktı, gözleri . "Öyle mi?" "Evet."

Kucağımdan indi ve ayağa kalktı, saçlarını arkadan bağlarken bana baktı.

"Yatağımızda kalçalarını açmanı istiyorum. Kayganlaştırıcıyı almanı ve benim için amına ve götüne sürmeni istiyorum. Sana bir sürprizim var."

Geçen gün sipariş ettiğim ve sonunda elime ulaşan bir tane.

Gözleri parladı. "Tamam," diye nefes aldı.

"Git," diye ısrar ettim.

İçeri koşarken onu izledim. Sandalyemde ileri geri sallandım ve ona tam olarak istediğimi yapması için birkaç dakika verdim. Beklerken sikim sertleşmeye başladı, kendini benim için hazırladığını biliyordum.

Sonunda ayağa kalktım ve içeri girdim, kapıyı kapatıp arkamdan kilitledim. Oyuncakları çoktan açmış, temizlemiş ve alt kattaki banyoya saklamıştım.

Onları aldım - cam gül popo tıkacı ve onu çığlık attıracağım bir vibratör. Merdivenlerden yukarı çıktım, yatak odamıza geldiğimde yavaşladım.

Haley ortada yatıyordu, bacaklarını açmış, amı ve götünde kayganlaştırıcı parlıyordu. Parmakları kendi içindeydi, yanakları pembeleşmişti.

"Aferin kızıma," diye usulca övdüm, sikim artık pantolonumu zorluyordu. O kadar muhteşemdi ki.

Onu yalvartmak için sabırsızlanıyordum.

Yatağın kenarına geldim. "Dört ayak üzerinde bana dön. Ve sakın bakma."

İstediğimi yaptı, dört ayak üzerine yuvarlanırken nefesi kesildi, güzel küçük kıcı bana bakıyordu. Arkasındaki yatağa geçtim, oyuncakları oturtup her bir yanağını sıkmak için bir an ayırırken nefesimi içime çektim.

"Kaburgaların nasıl?"

"Onlar iyi, Cam," diye inledi. "Yemin ederim. Eğer durmanı istersem ya da acımaya başlarsa, kırmızı diyeceğim."

"Söz veriyor
musun?" "Söz
veriyorum."

Güzeldi. Onun yanından geçip komodinin üzerindeki kayganlaştırıcı şişesine uzandım. Hâlâ tamamen giyiniktim ve henüz kıyafetlerimi çıkarmayacağıma karar vermiştim.

İçindeki sikim için yalvarana kadar olmaz.

Cam gül goncasını aldım ve yağladım, ucunu küçük deliğine bastırırken nefesini dinledim. Sırtını kamburlaştırdı, ben yavaşça içine sokmaya başladığımda bir inilti kaçtı.

"Bu iyi hissettiriyor," diye homurdandı. "*Cam.*"

Tam olarak aldı, cam gül parıldıyordu.

"Bacaklarını açarak rahatına bak," dedim, kendini ayarlaması için ona bir an verdim. Bir yastığa uzandım, daha fazla destek için kalçalarının altına kaydardım.

"Bana ne yapacaksın?" Sesinde çok fazla beklenti vardı.

Şeytan gibi sırttım. "Durmam için yalvartacağım seni. Rahat mısın?"

"Evet," diye nefes .

Onu böyle görmekten pantolonuma boşalmadan önce kendimi toparlamak için bir an durdum. Kıcı doluydu, vücudu beni bekliyordu, kalçaları açılmıştı ve koyu pembe amı parlıyordu.

Vibratöre uzandım ve onu açtığımda nefesinin kesilmesinden daha önce hiç olmadığı kadar tatmin oldum.

"*Cam.*"

Titreşimli başlığı klitorisine tuttuğumda hırıltılı yakarışı bir çığlığa dönüştü. Sesi yükselirken, kasları gerilirken karanlık bir kıkırdama benden kaçtı. Vibratörü yerinde tutarken başparmağımı küçük gülün üzerine tutarak uzandım.

"Siktir!" diye nefesi kesildi.

Bir an için geri çektim. Sikim çok sertleşmişti. Çıkardığı her küçük ses beni daha da tahrik ediyordu.

Ona geri vermeden önce bekledim. Bağırışı saf bir coşkunun sesiydi. İlk orgazmı onu ele geçirdiğinde inleyerek battanileri kavrayışını izledim.

Gün ışığının gelişini seyretmeye bayılıyordum.

Yatağa doğru eridi, pantolonu yırtılmıştı. Aşağı uzandım ve parmak uçlarımı sırtından aşağı sürükledim, mırıldanmasının tadını çıkardım. Sonra vibratörü tekrar açtım ve klitorisine doğru tuttum. Haykırdı ve onunla işimin henüz bitmediğini fark etmesini izledim.

Ben ona yaklaştıkça ismimi inledi. Vibratörü klitorisine tuttum ve tepki verişini izledim. Battanileri tekrar kavradı, ben onu sınıra doğru sürüklerken tüm vücudu kıvrıldı.

"İşte benim iyi kızım," dedim usulca.

Sikim çok sertleşmişti, kendi ihtiyacım daha da güçlendi. Fermuarlarını açıp sikimi içine sokmak istiyordum. Onu tekrar tekrar doldurmak istedim.

Ama henüz değil.

Gün ışığım benim için tekrar gelene kadar olmaz. Vibratörün açısını değiştirdim ve sırtını kamburlaştırarak haykırdı.

"Yine boşalacağım," diye inledi.

Devam ettim, onu orada tuttum, onu zevk almaya zorladım. Sonunda bir çılgılık daha attı, bir orgazm daha onu parçaladı.

Yumuşak bir inilti çıkararak tekrar gevşedi. "Cam," diye fısıldadı. "Siktir."

"Nasıl hissediyorsun?" Vibratörü yere bırakarak sordum. Amından salgısı damlıyordu, teni kızarmıştı.

"Sanki bütün bir hafta boyunca serbest bırakılmaya ihtiyacım varmış gibi." Kıkırdadım, ellerim kemer tokama gitti.

"Lütfen," diye fısıldadı.

Onu çıkardığımı duyduğu anda zaten biliyordu. Yataktan kalkarken sertçe yutkundum, yavaşça soyundum, benim için de işkence olmasına rağmen onun beni beklemesini sağladım.

Sikim serbest kaldı ve onu okşamak için uzandım. Başım bir iniltiyle arkaya düştü, bir lanet beni terk etti.

Onu sikmem gerekiyordu.

"Cam," diye mırıldandı. "Lütfen. Lütfen. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Lanet olsun. Daha fazla dayanamadım. Yatağa geri tırmandım ve iki parmağımı içine daldırdım, ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Düşük bir inilti çıkardı, bana karşı geri itti.

Sikimin başını ona doğru bastırdım, orada kalırken oflayıp pufladım. "Beni öldürüyorsun."

"Biliyorum," diye homurdandım ama hareket etmedim. "Cam. *Sik* beni."

İleri doğru ittim, ona her santimini verdim. Beni içine alırken nefesi kesildi, amı beni sıkıyordu. Sikimi geri çekerken kalçalarını kavradım ve sonra onu tekrar doldurdum.

Acımasız bir ritme kapıldım, onu her zamankinden daha sert becerdim. Çıglıkları ve inlemeleri beni tahrik ediyor, tenlerimizin birbirine çarpma sesi odayı dolduruyordu.

Beni kavradı, vücudunda bir ürperti dolaşıyordu. "Tekrar boşalacağım. *Siktir*."

"Gel, bebeğim."

Haley'nin nefesi kesildi ve onun etrafıma geldiğini hissettim, dar amcığı sikimin etrafında bir mengene gibiydi. Durmadım. Orgazmı boyunca onu sikmeye devam ettim, kendimi daha da yaklaşmış hissedene kadar devam ettim.

"Doldur beni," diye inledi. "Beni kendi küçük fahişen gibi doğurmanı istiyorum."

Sikeyim. Hırlayana kadar ona daha sert pompaladım, içine boşalmaya başladığımda son bir hamle yaptım.

Vücudumdaki her kas gevşeyene kadar her damlasını ona verdim. Orada kaldım, ikimizin de teri parlıyordu.

Küçük cam güle uzandım ve aynı anda horozumu serbest bıraktım. Bunu yaptığımda nefesi kesildi, vücudu yatağa doğru çöktü.

Onu vibratörle birlikte yan masaya koydum ve sonra zor nefes alarak yanına çöktüm.

"Bu..."

"Akıllara durgunluk veriyor," dedi.

"Evet," diye kabul ettim, hâlâ nefes nefeseydim. "Sanırım duş alma ve yemek yeme vaktimiz geldi."

"Ve uyku," diye kıkırdadı.

"Ve iyi bir gece uykusu."

"Yatağımızd
a." "Bizim
yatağımızda.
" *Şimdi söyle
ona.*

Almalıydım. Birkaç gün önce aldığım yüzüğün şifonyerimde saklı olduğunu ve mükemmel anı beklediğini düşündüm. Karanlıkta fısıldamak çok kolay bir şey olabilirdi.

Bunu söyleyecek cesareti topladığım sırada Haley'nin yumuşak horultuları etrafımda dolanıyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ BİR

cameron

GÜNEŞ ŞİMDİ DOĞMAYA BAŞLAMIŞTI. Sabah 4:00'te bir türlü uykuya , birkaç saatliğine şaraphaneye gidip biraz normale dönmeye karar verdim.

Dün gece Haley ile inanılmazdı. Bunun iyi uyuduğum anlamına geldiği düşünülebilirdi ama tek düşünebildiğim onun güvende olmasına ne kadar ihtiyacım olduğuydu. Tüm bunların bitmesine nasıl ihtiyacım olduğuydu.

Katili bulmak zorundaydık. Ve Andy'yi bulmalıydık.

Citrus Cove o kadar küçüktü ki, kolay olacağını düşünürdünüz. Belki de kasabayı terk etmiştir. Ama öyle bile olsa, dışarıda bir yerlerde, dünyada her şeyden çok sevdiğim kadının peşinde olan biri vardı.

Daha fazla dayanamadım.

Belki de güvenlik kameralarında bir şeyi gözden kaçırmıştık. Belki de gözden kaçırdığım *bir şey* vardı.

"Ben biraz şaraphaneye gideceğim," diye fısıldadım Haley'ye. "Hunter elinde kahve ve çöreklerle geliyor."

Bir gözünü açtı ve battaniyeyi daha sıkı bir şekilde üzerine çekti. Söylediklerimi düşünerek bana göz kırptı. "Saat sabahın altısı gibi," diye itiraz etti.

"Biliyorum. Sadece gidip bir şeyleri kontrol etmek istiyorum. Sadece... Belki bir şeyi gözden kaçırmışsınız."

"Sen bir canavarsın," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Hunter'ı bu kadar erken gelmeye nasıl ikna ettin?"

"Ona rüşvet verdim," diye kıkırdadım. "Neyle?"

"Gelecekteki çocuğumuza onun adını vermek."

Uykulu bir kıkırdamayla beni tokatladı ama başını salladı. "Dikkatli ol kovboy."

"Her zaman, günüşiğim." Aşağı inip kapıdan çıkmadan önce alnına bir öpücük kondurdum.

Elbette dikkatli olacaktım ama onun için endişelendiğim kendim için endişelenmiyordum.

Polis o zavallı kadını kimin öldürdüğünü bulma konusunda hiçbir ilerleme kaydedememişti. Heyecanlanmaya başlamıştım ve şaraphaneye gidip görüntülere tekrar bakmak istedim.

O geceyi kafamda pek çok kez canlandırmıştım. Bir parçam, o kadını öldürmesinin sebebinin Andy'yle kavga etmem olup olmadığını merak ediyordu.

Eğer o olsaydı.

Kesin olarak bilmenin bir yolu yoktu. Bunu yaptığını hayal etmekte zorlanıyordum ama onu tanıımıyordum. Neler yapabileceğini bilmiyordum.

Belki de katil oydu.

Haley'i Baltimore'dan buraya kadar takip ettiği fikri çileden çıkardı.

Ben.

Yolculuk hızlıydı, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Sabahın erken saatleriydi.

Sabah güneş tepelerin üzerinden süzülerek Texas Hill Country'yi aydınlatıyordu. Yakında daha fazla yağmur yağacaktı, bu da yazın acımasız sıcağına girmeden önce iyi bir işaretti.

Arabayı sürerken yavaşladım. Her şey normal görünüyordu.

Park yerine girdiğimde gözlerim Haley'nin arabasının bırakıldığı yere kaydı. Polis arabayı adli tıp için çektimişti ama arabayı bir daha görmek isteyip istemeyeceğinden bile emin değildim.

Yeni direk lambaları takıldı, böylece en azından geceleri tüm otopark aydınlatılmış olacaktı.

Kıpırdamadan oturdum, her şeyi içime çektim. Sonunda, birkaç dakika zihnimi dinlendirdikten sonra kamyonetimden çıktım. Ön kapının kilidini açtım ve serin havaya girdim. Geri dönmüş olmak tuhaftı, neredeyse normaldi.

Sessizdi. Tek ses, eşyalarımı yerleştirdiğim ofisime doğru arka tarafa geçerken yerde yankılanan botlarımın sesiydi. Sandalyeye oturdum, arkama ve Haley ile o gece burada yaptıklarımızı düşündüm.

Hayatlarımızın dönüştüğü cehennem arasında küçük bir cennet parçası. Bitmesi gerekiyordu. Katili yakalamak zorundaydık.

Bu şekilde yaşamaya devam edemezdik.

Haley mutluluğu hak ediyordu ve ben de onunla birlikte bir hayat kurmak istiyordum. Onu takip eden bir katilin olmadığı, dört gözle bekleyeceğimiz bir geleceğimiz vardı.

Cebimdeki telefonum çaldı, Hunter'ın mesajını görünce çıkardım.

Hunter: *Senin evinde, Hal ile kahve içerken. Onun sabah insanı olduğunu sanmıyorum.*

Kıkırdadım. Kesinlikle öyle değildi. Ona bir mesaj attım ve bir saat içinde evde olacağımı söyledim. Telefonumu bıraktım ve bilgisayarına giriş yaptım. Müşterilerden gelen e-postalar, kontrol etmem gereken bazı sosyal medya paylaşımları vardı. Sonunda ne için geldiğime karar verene kadar hepsini inceledim.

Güvenlik kamerası sistemini açtım, o Cumartesi gecesinin tarihlerini girdim ve görüntüleri inceledim.

Sahnenin aynı görüntülerini tekrar tekrar izlerken içimi bir hayal kırıklığı kapladı. Bud'la izlemiştim. Haley ile izlemiştim. Hunter, Sammy ve Colt'la birlikte izledim. Hepimiz ipucu olabilecek bir şey var mı diye baktık.

Kameralardan birini yakınlaştırdım ve büyütme için bir kare seçtim. Haley'nin park ettiği yere en yakın olanıydı.

Ne olduğunu görememek beni çileden çıkardı. Bir kez izledim, iki kez izledim. Hala bir şey yoktu. İşe yarar bir şey yok, seri katilin kimliğine dair bir ipucu yok, hatta Andy'ye dair bile.

İçimi çekip sandalyemde arkama yaslanmadan önce birkaç dakika daha görüntüleri inceledim. Bu çok anlamsızdı.

Her şey anlamsızdı.

İnledim, öne doğru eğildim ve gözlerimi ovuşturdum.

Onun için endişeleniyordum. Olan biten her şey için endişeleniyordum. O arabada Darlene yerine onun olması düşüncesine dayanamıyordum.

Geleceğim Haley'deydi. Bu hafta yaşadığımız tüm o çılgın anların arasında ona evlenme teklif etmeyi düşündüm. Ne yapacağımı. Nasıl planlayacağımı. Evet diyecek kadar çılgın olup olmayacağını merak ediyordum.

Yine de önce onu sevdiğimi söylemem gerekiyordu. Ama tüm bu kötü şeylerin arasında bir evlenme teklifi ve düğün düşünmek güzeldi. Benimle buluşmak için koridorda yürümesi fikri... Bu bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu.

Gülümsedim, omuzlarım gevşedi. Sadece fırtınayı atlatmamız gerekiyordu. Eninde sonunda tüm bunlar erecek ve hayatımıza devam edebilecektik.

hayatlarımız.

Duman kokusu dikkatimi çekti. Kaşlarımı çatarak yukarı baktım. "Ne oluyor lan?"

Daha da güçlendi.

Ayağa kalktım, gözlerim kapı girişindeydi. Hava hızla bulanıklaşıyor, ben koridora adım attıkça daha da güçleniyordu. Koridorun sonunda bir duman bulutu yükseliyor ve boşluğu dolduruyordu. Öksürdüm, gözlerim yaşardı.

İçimi bir panik kapladı. Burası benim hayalimdi. Sayısız saatimi çalışarak, sayısız saatimi endişelenerek geçirmiştım.

Ne haltlar dönüyordu? Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyordu. Neden fiskiyeleler çalışmamıştı? Alarm neden çalmamıştı? Şaraphanem neden yanıyordu?

Koşarak koridordan geçtim ve şaraphanenin ana bölümüne çıktım. Gömleğimi ağzıma ve burnuma kapattım, şoku takip ediyordum.

Ateş duvarları yalayarak bana doğru ilerliyordu. Yayılıyor, hızla ilerliyor, yoluna çıkan her şeyi tüketiyordu. Durdum, donup kaldım. Bakıyordum.

Tüm lanet hayatım alevler içinde kalıyordu.

Benzin kokusu burun deliklerimi doldurdu, daha önce burada olmayan bir şeydi bu.

Bunu biri yapmıştı. Kanım dondu.

Kıpırdamadan durdum, kalbim küt küt atıyordu. Burada biri vardı.

Ofisime o kadar odaklanmışım ki fark etmemiştim bile. Hayal kuruyor ve görüntülere aşırı odaklanıyordum, tüm bunlar olurken biri içeri girmiş ve burayı ateşe vermişti.

Ya hala burada olsalardı?

Adrenalinim sonunda devreye girdi. Ön kapıya doğru koştum, olabildiğince hızlı gidiyordum. Kapıyı tekmeleyerek açtım, açık havaya çıktım ve etrafıma bakarken nefes nefese kaldım.

Otoparkta siyah bir araba hâlâ park halinde duruyordu.

Etrafıma çılgınca bakındım ve cebimden telefonumu çıkardım. Hunter'a mesaj attım.

911'i ara. Burada biri var. Evi ateşe verin.

Sonra arabaya doğru koşarak onu bir kenara koydum.

Kim olurlarsa olsunlar, buraya geri gelmek zorundaydılar, değil mi?

Arkasında diz çöktüm, hayallerimin alevler içinde kalışını izlerken kalbim küt küt atıyordu. Bu farklı bir şekilde acı veriyordu, asla geri getiremeyeceğim bir şeyi kaybediyor olmanın derin acısı. Bebek mavisi Teksas gökyüzünde dumanlar yükseliyor, kabarık beyaz bulutlar gölgeleniyordu.

Cebimde telefonumun çaldığını hissettim ama duymazdan geldim. Eğildim, bunu her kim yaptıysa onu bekledim. Çakılların üzerinde arabaya doğru koşan botların sesini duydum. Tam sürücü tarafına uzandıklarında ayağa fırladım, onlara doğru koştum ve giydikleri ceketten yakaladım.

Döndüklerinde onları geri çektim ve yere fırlattım. Başlıkları geriye düştü.

"Andy," diye hırladım. "Seni orospu çocuğu. Senin derdin ne lan?"

Ayağa fırladı, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Alacağın bu.

Hayatımı mahvettin!"

"O kadını sen mi öldürdün?" Hırladım. "Seri katil sen misin?"

"Hayır, ama seni öldüreceğim," diye homurdandı ve bana doğru uzandı.

Geçen gece onunla dövüştüğümde kendini tuttuğu belliydi. Beni gömleğimden yakaladı, ayaklarımı altımdan çekip beni yere çarptı. Çakıllar sırtıma battı, keskin bir acı içimi parçaladı. Birlikte yuvarlandık ve onun bu kadar güçlü olmasına biraz şaşırdım. Onu tekmeleyerek ayağa kalkmayı başardım.

Ona sert bir yumruk attım ve parmak eklemlerimin burnuna çarptığını hissettim. Yüzüme bir darbe indirmeyi başardı, darbenin etkisiyle kulaklarım çınladı. Sendeleyerek geri çekildim ve yan tarafıma keskin bir şeyin saplandığını hissedince nefesim kesildi.

Herifin bıçağı vardı.

Onu çekip çıkardı ve beni yere düşürdü. Bana tekrar tekrar vururken yan tarafımı tuttum, acı dayanılmazdı.

Bıçak yarasından yayılan acıya rağmen başımı, boynumu ve karnımı koruyarak kıvrıldım.

Durdu, üzerimde geziniyordu. "Hiç karışmamalıydın. Sen karışmasaydın onu eve götürür ve istediğimi yapardım. Senin gibi adamlar her zaman tüm dünyayı hak ettiklerini düşünürlər. O beni istedi ve sen müdahale ettin."

İçimi bir tiksinti kapladı. "O seni hiç istemedi. Sen lanet olası bir katilsin."

"Şimdi öyleyim," diye hırladı.

Elim bıçak yarasını kapattı, ben şaşkınlıkla ona bakarken kan tenime değiyordu.

Beni öldürecekti.

Buna çok kızmıştım. Gitmek istemedim. Haley ile uzun ve mutlu bir yaşamı kaybetmek istemiyordum.

Daha onu sevdiğimi bile söylememiştim.

Pişmanlık içimde yuvarlandı. Aptallık ettim. Çok aptaldım. Ona söylemek için neden bu kadar beklemiştim? Onu seviyordum. Onu çok seviyordum.

Siren sesleri başını döndürdü.

"Şanslısın," dedi. "Daha fazla zamanım olsaydı, senin de ölmeni sağlardım."

Döndü ve koşarak arabasına bindi. Başımı kaldırdım, yanan şaraphanemin otoparkında kanlar içinde yatıyor olmama rağmen dik dik bakıyordum.

Arabadan inip arkasındaki çakıl taşlarını tekmeleyerek uzaklaşırken bakışlarımı sürdürdüm.

Tekrar uzandığımda başım zonkluyordu. Ölmezsem Haley beni öldürecekti. Hay sikeyim.

Bir polis arabası yanımda durdu. Bir bağırış duydum, görüşüm kararmaya ve noktalara ayrılmaya başladı.

Bu berbat bir şey.

"Seni aptal. Seni lanet olası aptal."

Gözlerimi kırpıştırdım ve Sammy'nin üzerimde gezindiğini gördüm. Annemin sesini de duydum, itfaiye aracının sireninden daha tizdi.

Sammy yüzümü kavradı, gözleri öfkeyle yanıyordu. "Bunu kim yaptı, Cam?"

"Andy. Yumruk yumruğa kavgaya bıçak getirdi," nefes verdim. "Hiç adil değildi."

Sammy başını salladı ve kısa süre sonra yerini tanımadığım birine bıraktı. Gözlerimi kapadım ve sessiz bir dua gönderdim.

Seni seviyorum, günışığım.

BÖLÜM OTUZ İKİ

haley

HIŞIMLA HASTANEYE GIRDİM. Hunter bana ayak uydurmaya çalıştı ama uzun bacaklarına rağmen bu onun için zordu.

Bud zaten resepsiyon masasında duruyordu ve ben de öfkeden kudurmuş bir halde ona doğru yürüdüm. Çok az şey huysuzluğumu ortaya çıkarırdı ama artık bitmiştim.

"Eğer bu orospu çocuğunu bulmazsanız, ben-" Bud omuzlarımı tuttu, sesi sertti. "Onu yakaladık." İçimdeki her şey söndü. "Onu yakaladınız mı?"

"Andy'yi yakaladık," dedi Bud tekrar. "Gözaltında. Birazdan konuşuruz, Haley."

"Haley," dedi Hunter, sesi hırçındı.

Kaybetmek üzereydim. Çözüldüğümü hissedebiliyordum, bir iplik makarası serbest kalmıştı. Hunter beni yönlendirerek koridorlardan birine doğru götürdü. Ellerini ceplerine sokarak durakladı.

"Derin bir nefes alın," dedi.

Ona attığım bakış yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Hunter, "Hâlâ ," dedi. "Bıçak yarasını dikmişler.

Hayati bir şeyi ıskalamış ama çok kan kaybetmiş. Ama yaşıyor, Haley."

"Nasıl bu kadar sakın olabiliyorsun?" Sesim titriyordu. "Bunların hepsi benim suçum." "Değil," diye hırladı Hunter. "Haley, yemin ederim bu senin hatan değil."

"Hey."

İkimiz de başımızı kaldırdık ve Sammy ile annesinin bize doğru koştuğunu gördük.

"Çok özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım, sesim çatallaşmıştı. "Çok özür dilerim, Mrs.

Harlow-"

"Ah, tatlım," dedi. "Bu senin hatan değil, sevgilim. Gel buraya."

Gözlerim doldu ve kollarını açarak beni kocaman bir kucaklamanın içine çekti. "Ah, bebeğim," dedi, ben hıçkırmaya başlarken bana tutunarak. "Cam bana yaşadıklarının bir kısmını anlattı. Sen benden daha güçlüsün. Kimse olanlar için seni suçlamıyor ama bu senin hatan değil ve sakın böyle düşünmeye kalkma."

Bu kadını tanımıyordum bile ama hissettiğim anlık rahatlık beni yıktı. Kendimden geçerken ona tutundum.

"Hunter, git ona biraz su getir."

"Evet ," diye cevap verdi Hunter ve gözden kayboldu.

Sammy'nin elini omzumda hissettim ve gözlerimi silerek geri çekildim. "Çok özür dilerim. Lanet olsun. Berbat haldeyim. Hunter Cam'den o mesajı aldı, sonra sen Sammy'yi aradın ve ben onu kaybedemem. Kaybedemem. *Yapamam*," diye tekrarladım.

Gözyaşları durmuyordu.

"O güçlü biri," dedi. "Doktor iyileşeceğini söyledi. Kocam, o çıktıktan sonra hepimizi odasına almalarını bekliyor. Buradaki cerrahı tanıyor."

Hunter elinde bir strafor bardak suyla geri geldi ve bana uzattı. "Andy'yi yakalamışlar," dedi Hunter ona ve Sammy'ye.

"Güzel. O orospu çocuğunu parmaklıklar ardında istiyorum," dedi, sesi . "Ayrıca, bana Lynn diyebilirsin," diyerek beni yönlendirdi.

"Teşekkür ederim," dedim ve bardağı alıp içtim. "Ben Haley. Henüz yemeğe gelmediğim için özür dilerim."

"Üzülme," dedi kolumu okşayarak. "Bunun için bolca vaktimiz olacak."

Kendimi toparlamam gerekiyordu. Nefes aldım, her yudumda kendimi zihinsel olarak çelikleştirdim. Su bittiğinde tekrar nefes alabiliyordum.

Onu kaybetmemiştim.

En önemli şey buydu.

Tam bir hemşire bize doğru gelirken bir nefes daha çektim, geçen gün benimle ilgilenen hemşirenin aynısıydı. Beni görünce yüzünü buruşturdu.

"Seni burada görmeye alışmaya başlıyorum," dedi.

"Ne yazık ki," diye iç geçirdim. Kendimi toparlamaya çalışarak tekrar gözlerimi sildim. Son birkaç haftadır bu konuda epey pratik yapmıştım. "Yani, seni görmek değil ama burada olmak talihsizlik."

Gülümsedi. "Size iyi haberlerim var. Dışarıda ve durumu iyi. Babam zaten onunla oturuyor. başlıyor." "Güzel," dedi

Hunter. "Teşekkür ederim."

Başını salladı ve dönerek koridorun aşağısını işaret etti. "Sağ taraftaki odada. Biraz kendinde olmayabilir."

Hareket etmeye başlamıştım bile. Neredeyse koşarak koridora çıktım ve kapıya geldiğimde durdum.

Cam'in gözleri açıldı. Başını çevirdi ve beni görünce sırtıttı. "İşte benim karım," dedi gururla.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Babası homurdandı ve bana doğru geldi. Oğullarının bakışlarını nereden aldıklarını görebiliyordum. Göz kırptı. "Selam, Haley. Ben Bob. Askerleri oyalayıp size biraz zaman vereceğim."

"Teşekkür ederim. Sizinle tanışmak çok güzel. Bu şartlar altında olduğu için üzgünüm."

"Hepimizi korkuttu ama o güçlü biri."

Cameron'ın yanına gittim, gözyaşlarım tekrar akmaya başladı. Yüzü morluklarla kaplıydı ve kesinlikle kendinde değildi ama yaşıyordu. Onu kaybetme fikri ve benim kaybetmediğimi bilmek içimde bir şeyleri değiştirdi.

Gözyaşları karşısında dehşete düşmüş görünüyordu.

"Kahretsin," diye iç geçirdi. "Evet, aptalın tekiydim."

"Evet, . Aklından ne geçiyordu?"

"Katili yakalayabileceğimi ve sonsuza dek mutlu yaşayabileceğimizi düşünüyordum, Hal."

Başımı salladım ve burnumu çektim, eğildim ve alnına bir öpücük kondurdum. "Lütfen beni bir daha asla böyle korkutma."

"Yapmamaya çalışacağım," dedi.

Gözlerimi kapattım ve sandalyelerden birini kapıp ona doğru sürüklemeyi önce tekrar alnından öptüm. Oturdum, elim onun elinin içine kaydı.

Onu sıktı. "Orada yatarken bunun o olduğunu düşünüp durdum. Bu benim sonumdu. Sana gerçeği hiç söyleyemeden ölecektim." "Gerçeği mi?" Fısıldadım.

"Seni seviyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki. Seninle evlenmek istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum."

"Cam," diye tısladım. "Uyuşturucu kullanıyorsun."

"Olabilirim, ama sana söylüyorum, seni her şeyden çok seviyorum ve sana daha önce söylemediğim için aptallık ettim. Sana söylemeden ölebilirdim."

Bu sefer gözyaşlarımla savaşmadım. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Çok fazla. Hem de çok."

Sırıttı ve elimi bir kez daha sıktı. "Büyük bir düğün istiyorum." "Aman Tanrım," diye . "Pekala, bayım. Çok fazla uyuşturulmuşsun hemen şimdi."

Cam omuz silkti ve gülümsemesi soldu. "Bence katil oydu. O kadını öldürdü, Hal. Sanırım sonunda bitti."

Nefes . "Gerçekten o olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ne diyeceklerini görmek zorundayız. Ama onu kim öldürdüyse arabana o kelimeleri bırakmış. O olmalı. Bu yüzden seni de yanında götürmeye çalışıyordu."

"Şu anda bunların hiçbiri için endişelenme," diye fısıldadım. "Bud'la sonra konuşacağım. Tamam mı? Ama şimdilik endişelenmeyi bırak."

Yumuşak bir ses ikimizin sözünü kesti: "Pekâlâ, askerler içeri girmek istiyor, eğer sorun olmazsa."

Kapı aralığına baktım, Cameron'ın babası orada duruyordu. "Elbette," dedim.

Herkes içeri girdi. Lynn ona kahraman olduğu için bağırırken Cameron gözlerini devirdi. Kardeşleri başının üstünü öptüler ve ardından ona parmaklarını gösterdiler.

Hunter kollarını kavuşturarak, "İyileştiğinde, ödümü kopardığın için seninle dövüşeceğim," dedi. "Ve kız arkadaşını korkuttuğun için."

Cam kıkırdadı ve sonra içini çekti. "Şaraphane nasıl?"

Herkes sessizdi. Yüzünü buruşturdu.

Hunter, "Yeniden inşa edebiliriz," dedi.

"Sigortanız var ama zor durumda kalırsak bağış toplayabiliriz," dedim.

"Bu iyi bir fikir," dedi Sammy. "Burayı yeniden inşa etmek için biraz fon toplayın."

Cameron'ın gözleri yumuşadı. Eli hâlâ benim elimdeydi ve onu biraz daha sıkı kavradı. "Ailemizin ahıydı. Uzun zamandır buralardaydı ve şimdi yok oldu."

Kalbim onun için acıyor.

"Sadece bir binaydı," dedi Lynn, sesi sertti. "Dışarı çıktığınız için minnettarım. Bugün çok daha trajik bir gün olabilirdi."

"Onu nasıl duymadım bilmiyorum." Cam iç çekti. "O kadını öldürdüğü gecenin görüntülerini izliyordum."

"Yani o muydu?" Sammy sordu.

"Belki mi? Sanırım," dedi Cam.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimi yavaşça onunkinden çektim. "Bud'la konuşmaya gidiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," dedi Hunter. "Colt da yolda bu arada." "Anlaşıldı," dedi Cam. "Öldüğümü sanırsın."

Annesi ona tısladı. Annesi onu azarlarken alnından öptüm, sonra odadan çıkıp serin koridora geçtim. Hunter da peşimden geldi, ikimiz Bud'ın hâlâ bulunduğu ön tarafa doğru ilerledik.

"Neden buradasın?" Yürürken ona sordum.

"Cam'le konuşmam gerek," dedi Bud ciddi bir sesle. Onu sadece birkaç kez görmüştüm ama şu anda on beş yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. "Ama size biraz zaman vermek istedim."

Hunter, "Bize olduğunu anlat," dedi.

Bud kendini tutacakmış gibi göründü ama sonra pes etti. "Onu gözaltına aldık. O kadını öldürdüğünü itiraf etti ama Baltimore'a hiç gitmediğini ve o gece içinde bir şeylerin koptuğunu söylüyor. Bununla birlikte, kaldığı yerde senin, Haley, fotoğrafların vardı. Ama hepsi senin sosyal medya hesaplarındaki fotoğraflardı."

Kanım dondu. Hunter kollarını kavuşturarak bana güven verici bir bakış attı. "Avukatlarımız var."

"mi?" Ben . "Evet."

Bud kıkırdadı ve bana özür dileyen bir bakış attı. "Erkek arkadaşının kardeşi bazen tüm dünyadaki herkesi tanıyor gibi görünüyor."

Hunter omuz silkerek, "Bağlantılarım var," dedi. "katil o."

"Başka bir şey itiraf etmedi ve barda karşılaşmadan önce Haley'i duymadığını iddia ediyor."

Başımı salladım, içim içimi yiyordu. Hâlâ doğru gelmiyordu.

"Bence bu o. Gerçekten ," dedi Bud. "Citrus Cove'da yeni. Kuyumcu olduğunu iddia etti ama işi iflas etmiş. Sesler

ceza ve vergi ödemekten kaçıyormuş gibi. Ve Darlene'i öldürdü. Her şey mantıklı."

"Belki de şu anda bunu kabullenemiyorumdur," diye fısıldadım, düşüncelerim dönüp duruyordu.

"Muhtemelen," dedi Hunter. "Çok şey atlattın Haley."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Bu muydu yani? Andy gerçekten de beni Baltimore'dan beri takip eden kişi miydi? Komşumu öldüren ve sonra beni tehdit eden? Evimi kim yıkmıştı?

"Sanırım Cam kendini iyi hissediyorsa onunla konuşmayı deneyebilirim. Sadece neler olduğunu teyit etmek istiyorum."

"Deneyebilirsin," dedi Hunter. "Seni odaya götürebilirim."

Bud başını salladı. "Teşekkürler. Baltimore'a da ulaştım. Ellerin de bazı görüntüler var, bu yüzden yakında her şeyi doğrulayabiliriz. Rahat olabilirsin, Haley."

Hunter ve Bud'a başımı sallayarak, "Birkaç dakika içinde size katılacağım," dedim.

Hunter tereddüt etti ama sonra pes etti ve ikisi birlikte koridorda ilerlemeye başladılar.

Sadece biraz kalmaya ihtiyacım vardı. Ters yöne doğru koşarak banyoya gittim. Kapıyı iterek açtım ve bir kabine girerek kapıyı kapattım. Kalbim göğsümde küt küt atıyor, başım dönüyordu.

Nefes al. Nefes al.

Kendimi derin nefesler almaya zorladım ve gözyaşlarımı yuttum. Bir an için her şeyi yeniden yaşadım.

Baltimore'daki o gece.

Bana söylediği şey.

Sıra sende.

Buraya geliyorum. Mesajlar, Cam ve benim resmimiz. Benim dairem.

Cinayet. Araba.

Bu kişi yüzünden neredeyse her şeyimi kaybetmiştim.

Nefes al.

Kalp atış hızım nihayet düşmeye başladı. Gözlerimi açtığımda üzerime ağır bir yorgunluk çöktüğünü hissettim.

Sonunda beni öldürmeye çalışan canavardan kurtulmuştuk.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

haley

Buzdolabını açarken telefonumu kulağıma götürdüm ve Sarah'nın konuşmasını dinledim. "Ev harikaydı. Sen ve Cam akşam yemeğine gelmelisiniz.

Daha iyi hissediyor. Çocuklar seni görmeyi çok ister. Sürekli senden bahsediyorlar."

"Her şeyi nasıl yapıyorlar?" Ben sordum.

"Dayanmaya çalışıyorum," diye iç geçirdi. "Babalarından bu kadar nefret ettiklerini fark etmemiştim, Hal."

"Seni buldu mu ya da başka bir şey?" Midemin döndüğünü hissederek sordum.

Bir sürahi tatlı çay çıkardım ve buzdolabını tekmeleyerek kapattım, iki bardak indirdim. Cam oturma odasındaydı, kanepede dinleniyor ve sarılmak için ona katılmamı bekliyordu. İşte böyle anlarda *ne oluyor* diye düşünüyordum. Çok normal geliyordu. Olan onca şeye rağmen.

Ve beni tutan da o anlardı. Gülümsedim, alışkanlıktan dolayı ona baktım.

Sarah uzun bir iç çekti. Yorgunluğunu duyabiliyordum. "Hayır. Sanki yeni gitmiş gibi. Belki de bir iş gezisine çıkmıştır."

Kaşlarımı çattım. "Onun işi ne ki?"

"Bir sigorta şirketi için çalışıyor ve çok seyahat ediyor."

"Öyle mi? Hem sarhoş olup hem de bunu nasıl yapıyor?" Kendi sözlerim karşısında irkildim. "Özür dilerim. Çok sert oldu."

"Hayır, haklısın." Sesi sert, tonu ise yorgundu. "Bilmiyorum, Hal. Soru sormayı bıraktım. Sadece... durdum. Sanırım pes ettim. Vazgeçti mi?"

Bu beni kötü bir insan mı yapar? Korkunç bir anne mi? , değil mi?"

"Hayır," dedim. "Elinden gelenin en iyisini yaptın."

"Yeterli değildi."

"Her şey yoluna girecek, Sarah," dedim. "Olacak. Sen doğru olanı yapıyorsun. Değişiklikler yaptın. Sadece onunla uğraşmak zorunda kalmadan nefret ediyorum."

"Bazı açılardan çok da kötü değildi sanırım. Zaten evde olduğu çoğu geceyi bodrumda geçirirdi. O zaman bizi yalnız bırakırdı..."

"Boşanma avukatını ne zaman göreceksin?" diye sordum. O lanet kâğıtların bir an önce imzalanmasını istiyordum. Soyadı Connor olduğu sürece, onun ve çocukların çamurda sürüklendiğini hissediyordum.

Tokalarımın gevşeyen birkaç bukleye yüzüme düştü. Bir süre onlarla mücadele ettim ve sonra iğneleri yeniden ayarlarken telefonu omzumla kulağıma tuttum.

"Sarah?" Ben sordum.

"Yarın." Sessizdi, burnunu çektiği duyulabiliyordu. "Haley, her şey için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana hiçbir şey borçlu değilsin ama yine de beni kötü bir durumdan kurtardın. Bunu sensiz yapamazdım. Yıllar sonra ilk kez kendimi yeniden kendim gibi hissediyorum."

"Yardım edebildiğim için mutluyum." İçimi çektim. "İkimiz de çok şey atlattık. Artık hayatımı yeniden inşa etmek istiyorum. Citrus Cove'a geri döndüğüme inanamıyorum."

Güldü. "*Neden* kaldığından bahsetmişken. Cam nasıl?"

"O iyi," dedim, ikimize de birer bardak çay koyarak. "Acı çektiğini saklamaya çalışıyor ama bunu anlayabiliyorum. Sanki dün bıçaklandığını unutmuş ve her şeyi kendisi yapmak istiyor."

"Seni duyabiliyorum," diye seslendi Cam oturma odasından.

"Kulaklarım var." Sırıttım. "Ama iyi gidiyor."

"Güzel," diye güldü Sarah.

"Colt hâlâ senin kanepende mi uyuyor?"

Nefesini içine çekti. "Evet. Şimdilik ayrılmak istemiyor. Çocukların onun etrafta olmasından rahatsız olduklarını söyleyemem. Aksine, onların dikkatini dağıtıyor. Sammy de birkaç kez uğradı."

Gözlerimi kısmıştım. "Hmm."

"Bana *hmm* deme."

"Hiçbir şey söylemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin." İçini çekti. "Colt sadece bir arkadaş."

İçimden gelen homurdanma isteğine karşı koydum. Ona bakma şekli *Arkadaş*. "Tamam o zaman. Orada olmasına sevindim."

"Ben de. Yine de gideceğim. Markete gitmem gerekiyor."

"Dikkatli ol," dedim. "Yarın konuşuruz."

Görüşmemizi sonlandırdık ve telefonumu tezgâhın üzerine bırakıp sürahiyi buzdolabına geri koydum. Bardaklarımızı aldım ve oturma odasına götürdüm.

"Hey, günüşiği," diye kıkırdadı Cam, bardağını ona uzatırken bana gülümseyerek. Oturuyordu, ki bu iyi bir şeydi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. "Şimdi burada olduğun için daha iyiyim."

Gözlerimi devirdim ama kanepeye doğru eğildim ve onu öptüm. Memnuniyetle mırıldandı.

"Sarah ve çocuklar nasıl?" diye sordu.

"Görünüşe göre Colt onları görev bilinciyle koruyor. Bu adam tam bir golden retriever, yemin ederim."

"Öyle. Gel benimle otur."

Kaşlarımı kaldırdım ve onu tekrar usulca öptüm. "Yani, sen uzanırken yanına oturmak."

"Belki başımı kucağınıza koyabilirim, hemşire."

Güldüm ve kanepenin etrafından dolaşıp en ucuna oturdum. Çayımı sehpanın üzerine bıraktım, sonra kucağımı sıvazladım ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Sırıttı ve bardağını yere koymak için öne doğru eğilmeye başladı ama sonra yüzünü buruşturdu.

"Siktir," dedim. "Ben iyiyim, ben iyiyim."

"Belli ki değil," diye tıslayarak bardağı ondan aldım. İçimde bir endişe parıltısı hissettim. Böyle bir şey yapana kadar acısını saklamakta iyi olduğunu unutuyordum. "Bebeğim, muhtemelen seni düz yatabileceğin bir üst kata taşımamız."

"hoşlanmıyorum. Yine de bana bebeğim demen hoşuma gidiyor."

"Kapa çenenin," diye mırıldandım. "Hoşuna gitmediğini biliyorum ama yaralısın ve kendini zorlamadığından emin olmamız gerekiyor," dedim. "Ben yaralandığımda benimle ilgilendin. Şimdi sıra bende. Hadi gel."

Ne kadar yalvarırsam yalvarayım bu konuda beni ikna edemeyecekti ve o da bunu biliyordu. Cam bir protesto sesi çıkardı ama sonunda talebime boyun eğdi.

Kolumu yavaşça yanına dolayarak kalkmasına yardım ettim. Merdivenlere gittik ve yatak odasına ulaştığımızda şükrederek çıkmasına yardım ettim.

"Görüyorum ki beni yatağa atmak için çok heveslisin," diye düşündü Cam. Yine de sesinde bir gerginlik vardı, çok fazla şey anlatıyordu.

Onu acı içinde görmekten nefret ediyordum. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve olan biten her şey için duyduğum öfkeyi bastırmaya çalıştım. Zaten çok şey atlatmıştık.

"Hey," diye fısıldadı. "Hal, ben iyiyim bebeğim."

Bakışlarını tuttum, derin nefes aldım. O haklıydı. O iyiydi. Hayattaydı ve burada benimleydi. "Ağrı getireyim. İçme vaktin gelmiş olmalı."

"Sadece biraz uzan benimle," dedi. "Lütfen."

Yavaşça yatağa uzandı ve arkasına yaslanırken yüzünü buruşturdu. Yanına tırmanıp kendimi rahatlatmaya çalışırken ona pis bir bakış attım.

"Bana öyle bakma," diye hırladı.

"Beni endişelendiriyorsun," dedim. "Kendini zorlayacaksın ya da gereken bir şey yapacaksın ve sonra dikişlerini yırtacaksın diye."

Uzun, dramatik bir iç çekti. "Ben kötü bir hastayım."

"Ben daha iyi öpebilirim," dedim ve eğilip yanağından öptüm.

Sırıttı. "Bence dudaktan bir öpücük biraz daha işe yarayabilir..." "Hmmm.

Bakalım." Yüzünü tuttum ve ona bir öpücük kondurdum. "I

Bilmiyorum, tekrar deneyelim." Onu tekrar öptüm ve eli başımın arkasına kayarak beni daha derin bir öpücüğe çekti.

Geri çekildi ve yastıklara yaslanarak rahatladı. "İşte oldu. İyileştim. Bedenim ve ruhum yeniden yepyeni."

"İyi deneme," diye fısıldadım, yanına kıvrıldım. "Birkaç dakika burada yatacağım ve sonra ilaçlarını almak için aşağı ineceğim. Tezgâhın üzerindeler."

"Tamam."

Gülümsedim ve onun yanında rahatladım. "Bugün Bud'dan hâlâ haber alamadım." "Şu anda bunu düşünme bile," diye mırıldandı Cam.

"Bunu yapmamak çok zor," diye itiraf ettim. "Ama haklısın. Hayatım hakkında yeniden düşünmeye başlamalıyım. Ben... Seninle konuşmak istiyordum, Cam. Her şey hakkında. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum,"

dedi. "Burada kalmak

istiyorum."

Gözleri parladı. "Burada mı?"

"Evet. Eğer istersen. Yani, her zaman taşınabilirim, ama ben-" "Seni burada istiyorum. Sonsuza dek burada olmanı istiyorum, Haley."

Ona sıırttım. "Citrus Cove'a geri döndüm. Bana baksana. Emma da aşağıya taşınmayı düşünebilir ya da düşünmeyebilir... Sarah ve çocuklarla yaşayabilir. En azından geçici olarak."

"Mükemmel," diye fısıldadı. "Mükemmel. Sikeyim. Seni o kadar çok seviyorum ki. Bunu söylemeden duramıyorum."

Gözlerim yaşardı. Yaşadığımız onca şeyden sonra, ben de bunu söylemeyi bırakmak istemedim.

Şimdi her şeyi görebiliyordum. Emma buraya taşınırsa ihtiyacım olan her şeye sahip olacaktım. Cam ile burada bir hayat kulağa mükemmel geliyordu.

"Ben de düşünüyordum..." Cam dedi

ki. "Öyle mi?" Ben de sordum.

"Evet. Bir yerlere seyahat planlamalıyız diye düşünüyordum. Çok fazla tavsiyen var ve ben de dünyayı görmek istiyorum. Özellikle de sevdiğin bir yer olursa."

Bu kalbimin çarpmasına neden oldu. "Şaraphanemiz var ama."

"Bekleyebilir," dedi, eli benimkinin içine kayd. "Her şeyi yeni inşa edeceğiz. Ama şu mini bir tatil kulağa hoş geliyor... ve sonra eve dönebiliriz."

Home.

Bu fikir çok hoşuma gitti.

İkimiz de istediklerimizin en iyisine sahip olabilirdik. Seyahat etmek ve sonra da ailemizin ve sevdiklerimizin olduğu küçük kasabamıza dönmek.

"Tamam," dedim. "Evet. Bunu istiyorum." "Ben de," diye kıkırdadı.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordum. "Tüm dünyada en sevdiğin yer neresi?"

"Citrus Cove demeliydim çünkü siz oradasınız."

Güldü ve sonra inledi. "Lanet olsun. Bu yara çok kötü. Ama hangi yer, gerçekten?"

"Seni Queensland'deki en sevdiğim plaja götürürdüm. Daintree Ormanı'ndaki dükkanlara gidebiliriz. Taze dondurma yerdik. Harika balıklar yer ve güneşin altında uzanırdık."

"Kulağa bir rüya gibi geliyor," dedi. "Hadi yapalım. Biletlerimizi hemen ayırtalım."

"Şu anda mı?"

"Evet. Neden olmasın?"

Başımı kaldırıp ona baktım.

Neden olmasın diye tek bir neden bile düşünemiyordum. "Gerçekten istiyor musun?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Gerçekten. Hadi buradan defolup gidelim. Her şeyi yeniden başlatalım, tamam mı? Her şeyden uzakta biraz zaman geçirmenin tadını çıkarın ve geri döndüğümüzde her şeyi yeniden başlatabiliriz."

"Bu şekilde seyahat edebilir misin bilmiyorum..."

"Birkaç hafta içinde iyi olurum," diye ısrar etti. "Eminim."

Birkaç dakika daha onu inceledim. En azından rezervasyon biletlerine bakmaktan zarar gelmezdi.

Ve Cam'in kumsalda üstsüz olması fikri kesinlikle cazipti. "Benim hayatım seninle," dedi. "Nerede olursak olalım. Nereye varırsak varalım. Sonsuza kadar bu işin içindeyim, Hal. Seninim."

Kelimelerle arası iyiydi. Kalbimin eridiğini hissettim ve öne doğru eğilerek ona tatlı bir öpücük verdim.

Ben de o da sırtıma başladık. "Telefonum da aşağıda," dedim yataktan kalkarken. "Ve ilacın. Hemen döneceğim."

Hızla merdivenlerden indim ve mutfağa gidip tezgahı telefonumu aldım. Eğer biletlerimizi son dakikada alırsak, gerçekten de bir fırsat yakalayabilirdik. Ve ben fırsatları severdim. Seyahat yazıları yazmayı sevmemin bir nedeni de buydu, çünkü böyle şeyler bulmayı seviyordum.

Cam'in ilacı kenarda duruyordu, ben de onu kaptım ve yukarı koşturmak için döndüm-

Ve dondu.

Kayınbiraderim durmuş, bakışlarını bana dikmişti. "David," dedim bir adım geri çekilerek.

Ama...

Bu David değildi.

Onda biraz farklı bir şeyler vardı. Bu, benzin istasyonunda gördüğüm ya da şaraphanede gördüğüme yemin ettiğim adamdı. David'e benzeyen ama o olmayan biri.

İkisi neredeyse tıpatıp birbirine benziyordu ama gülümseme şekli her yerimi dondurdu. Burnu biraz daha çarpıktı ve giysileri ütülenmiş ve kolalanmıştı.

"Ben David değilim," diye kıkırdadı adam.

Onun sesi.

O sesi tanıyordum. O lanet sesi tanıyordum. Cinayet gecesi aklıma geldi, komşumu öldüren adamdan duyduğum hırıltı.

Sıra sende.

"David hödüğün teki. Onu seviyorum ama zeki değil. Sadece bir sarhoş." Elini yukarı kaldırdı ve içinde bir silah olduğunu fark ettim. "Eğer yardım için bağırırsan, seni öldürürüm. Sonra da yukarı çıkıp Cameron Harlow'u öldürürüm."

"Kimsin sen?" Kalbim göğsümde gümbürdüyor, adrenalinin yükseliyordu. "Neden benim evimdesin?"

"En son kontrol ettiğimde *senin* evin değildi," dedi. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Kalbim küt küt atıyor, dehşet damarlarımı buz gibi yapıyordu. "Ne yapıyorsun?"

Fısıldadım.

"Uzun zaman önce yapmak istediğim şeyi yapıyorum, Haley. Şimdi kapıya git.

Elinizdeki eşyaları bırakın."

"Haley?" Cam'in sesi merdivenlerden geldi. "Her şey yolunda mı?"

Kıpırdamadan durdum. "Gitmiyorum," dedim. "Seni tanımıyorum. Tanımıyorum-"

Tetiği çekti, kurşun vızıldayarak yanımdan geçip kolumu sıyrırken kulaklarım çınladı. "Beni bilirsin. Lanet kapıya git."

Cam'in bağırdığını duydum ama o çoktan hareket etmişti. Tezgâhın üzerindeki bıçak bloğuna uzandım ama saçımdan tuttu ve kafamı siyah görmeme neden olacak kadar sert bir şekilde öne doğru çarptı. Başımda bir acı hissettim, kulaklarım çınıyordu.

Böyle bir şey olamaz.

Bunun olmaması gerekiyordu. Her şeyin bitmiş olması gerekiyordu.

"Siktiğimin kaltağı."

"*Haley!*"

David beni mutfaktan dışarı sürükledi ve koridordan geçerek doğruca ön kapıya götürdü. Beni ön verandaya fırlatıp silahını sallarken acıdan gözlerim kör olmuştu.

"Arabama bin yoksa onu öldürürüm." "*Haley!*"

Cam'in ıgılları içime bıçak gibi saplanıyordu. Ama bu adamın Cam'i öldürdüğü düşüncesi beni harekete geçirdi. Sendeleyerek ayağı kalktım. Merdivenlerden indim, arabaya doğru tökezlerken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölüyordu. Yolcu tarafına bindim, yüzümden kan damlarken kapıyı kapattım.

Ne yapıyorum ben? Koşabilirim.

Ama Cam'e zarar vermesine izin veremezdim.

Arkamdan geldi ve sürücü koltuğuna oturdu. Kapıyı çarptı ve silahını bana doğrultarak küçük arabayı çalıştırdı. Daha önce gördüğüm elektrikli olanıydı. Canlandı ve geri vites taktı, Cam ön kapıya geldiğinde arabadan indi.

Yüz ifadesi beni kırdı.

Cam, Cam, Cam.

Dikişleri açılmıştı. Kanı görebiliyordum.

Bir hıçkırık çıkardım ama sonra silahın soğuk burnunu boynumda hissedince yutkundum.

"Ağlamayı kes."

"Ne yapıyorsun?" Her kelimeyi düz ve sakın tutmaya çalışarak sordum.

Hâlâ titriyordum.

David kısık bir kahkaha attı. "Seni, seninle zaman geçirebileceğim bir yere götürüyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Yol boyunca bir sürü başarısızlık oldu. Seni daha önce götürmeliydim ama kardeşimin planları vardı."

Midem bulandı. "Abi?" diye sordum.

Silahla yüzüme vurdu, acı elmacık kemiğimi parçaladı. Nefesim kesildi, kapıya doğru kıvrıldım.

"Cam seni takip edecek," diye hıçkırdım.

"Kesik lastiklerle olmaz."

Mide bulantısı arttı. "Bunu neden yapıyorsun?"

"ok fazla konuşuyorsun," diye hırladı. Direksiyonu kırdı ve Citrus Cove'a giden yola gelene kadar gaza bastı. "*Sırada sen varsın.* Söylediklerimde ciddiye aldım. Zaten en başta senin olman . Hayatımı mahvettin. Ve kardeşimin hayatını. David'in kız kardeşinle evlenmesi sadece sana yaklaşmama yardımcı olmak içindi ve sonra tabii ki buraya hiç dönmedin. Bunu neden yaptın ki? Aileni böyle terk ettin?"

"David senin ikizin," dedim. Her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

"Öyle."

"Neden kimse bilmiyordu?"

"Annem beni hep evde tutardı. İçimde şeytan olduğuna yemin ederdi. Belki de haklıydı. Yine de çenesini kapalı tutmalıydı. Ona benziyorsun. Sarı saçların. Buklelerin."

"Sana hiçbir şey yapmadım," diye mırıldandım. "Sadece gitmeme izin ver. Gitmeme izin ver ve beni yalnız bırak, böylece tüm bunları geride bırakabiliriz."

"David kız kardeşinle evlendi ve seyahat etmesine izin veren bir işe girdi, bu da yarıçapımı arttırmak ve kadınlara erişmek için çok uygun oldu çünkü birbirimize benziyoruz. Günlerce içmeye gidebilirdi ve ben de onun gibi davranırdım. Ben ve kardeşimin pozisyon değiştirmemize yetecek kadar para ödüyordu."

Çocukları düşündüm. İkizdiler. Ailenin o tarafında kesinlikle vardı.

"Liseden beri bunu yapıyorum, deniyorum, oynuyorum, öldürüyorum. Ailelerimiz bizimle pek ilgilenmedi. Ve artık hayatta değiller."

İçimi korku kapladı. Şişen yüzümden aşağı damlamaya devam eden kanı silerek ona baktım.

Nefes alış veriş ağır ve düzensizdi. Konuşurken gözleri yolda bir ileri bir geri gidip geliyordu. "En çok onların dehşet seslerinden hoşlanıyorum. Sen benim ilkim olacaktın, Cam sözümüzü kesmeseydi o gece seni öldürecektim. Hatırlıyor musun?" Bana doğru baktı.

Hayatıma mal olabilecek olsa bile ona ters ters baktım.

"Onun evindeki bir partideydim ve kolunu sana doladı. Cameron Harlow ve arkadaşları her şeyi mahvediyorlardı. Haftalardır bunu planlıyordum. Eğer o gece çekip gitmeseydin, seni arabaya götürebilirdim. David o sırada zaten içiyordu ve partiye gitmedi ve herkes bizi ayırt edemeyecek kadar aptal. Cam yine de benimle kavga etti. Orospu çocuğu."

İlk defa, Cam'in lisede bir pislik olmasına sevindim.

"Siz Citrus Cove'dan ayrıldığınızda David Sarah ile evlendi çünkü Sarah zayıf ve saftı ve manipüle edilmesi kolaydı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. O çocukların ondan ya da benden olabileceğini bilmiyor. Ama sürekli senden bahsedip durdu. Her zaman. Sonunda her şeyin başladığı yere geri dönmeye karar verdim. Komşun sana benziyordu, biliyorsun. Saçları, bukleleri. Bir melek gibi."

"Masum bir kadını öldürdün," diye fısıldadım. "Evet.

Bu senin hatandı, Haley."

Gözlerim kapıya, kola kaydı. Kemerim bağlı değildi. Belki dışarı atlayıp yaşayabilirdim.

"Başını eğ."

Bir an tereddüt ettim ama beni ileri itti. Başım ön panele çarptı, görüşüm bulanıklaştı.

Silahın kabzasını başımın arkasında hissettim ve her şey karardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ DÖRT

cameron

DAVID'DI.

İçimi parçalayan acıyı görmezden gelerek içeri koşarken panik üzerime çöktü. Aşağı inerken dikişlerimi yırttığım yerden akan kan gömleğimi ıslatmıştı.

Çok geç kalmıştım.

Üst kata koştum ve komodinden telefonumu alıp Bud'ı aradım.

Kalbim göğsümde çarpıyor, kan kulaklarıma hücum ediyordu. "Alo?"

"Onu aldı, Bud. Onu aldı. Ben buradaydım ve onu aldı ve-" "Cam?"

Ne oluyor-"

"David'di. David Haley'i kaçırdı. Silahı vardı. Onu evden aldı ve daha önce görmediğim küçük siyah bir arabaya bindi. Kahretsin," diye homurdandım, yatağın üzerine eğildim. Zor nefes alıyordum.

"İnsanları sana doğru gönderiyorum ve herkese haber veriyorum. Cam, evden çıkma."

"Ailemi arıyorum." O tartışmadan telefonu kapattım. Aşağı inip volta atarken Hunter'ın numarasını tuşladım.

Gözlerindeki bakışı görmüştüm. Daha önce hiç böyle görünmemişti. "Cam-"

"Haley'i David kaçırdı, katil o. O yaptı. Bunca zamandır oydu."

Hunter bir hırıltı çıkardı. "Siktir. *Siktir.*"

"Onu öylece aldı. Ben çok zayıfım. Onu durduramadım ve şimdi ölmüş olabilir." Nefes alışım zorlaştı, görüşüm bulanıklaştı. Yere baktım, küfrediyordum. "Ve kanamam var çünkü lanet olası dikişlerimi yırttım."

"Sammy, Colt ve ben yoldayız. Eğer bayılırsan, yardım edemezsin. Onu. Onu bulacağız. Bu kasaba küçük." "Ya öldüyse? Ya onu öldürürse?"

"Dur," diye hırladı Hunter. "Derin bir nefes almalısın. Onu öldürmeyecek."

"Onu görmediniz. Gözlerini görmedin."

"Cameron. Nefes almanı istiyorum. Yoldayım kardeşim."

Telefonu kapattı ve ben öylece donup kaldım.

Daha hızlı hareket etmeli, daha çabuk karşılık vermeliydim. Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydim.

Sikeyim.

Siren seslerini duyana kadar orada durdum. Alexa ön kapıdan içeri girdiğinde sağa döndüm, gözleri yerdeki kana takılmıştı.

"Neden buradasın? Dışarıda onu bulmak yerine."

Alexa sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibi ellerini kaldırdı. "Cameron, herkes çoktan aramaya çıktı. Elimizdeki herkes. İyi olduğundan emin olmak için buradayım. Görünüşe bakılırsa iyi değilsin."

Kendimi parçalanırken hissettim. Onu benden almıştı. Evimden. Evimizden. Elimden geldiğince hızlı hareket etmeye çalışmışım ama yeterli olmamıştı. Yeterli olamadım.

Alexa yaklaşırken yüzünü buruşturdu ve gözleri yanıma kaydı.

"Seni iyileştirmemiz gerekiyor."

"Hayır. O bulunana kadar olmaz. Gitmemiz gerek."

"Cameron," dedi, ben onu geçmeden kolumdan tutarak. "Nereye gitti? Sen biliyor musun ki?"

"Hayır," dedim. "Hiçbir fikrim yok. Onu daha önce hiç görmemiştim. Sanki farklı bir insan gibiydi. Ona zarar verecek."

"Cam!"

Hunter hızla ön kapıdan girdi, onu Sammy, Colt ve Sarah izledi.

"Çocuklar Honey ile birlikte," dedi Sarah, sesi titreyerek. "David'in yarına kadar iş için eyalet dışında olması gerekiyordu. O gerçekten..."

"Evet."

Alexa döndü, bakışları Sarah'nın üzerinde sertleşti. "Kız kardeşini öldürmek istediğinden gerçekten haberin yok muydu?"

"Ne oluyor Alexa?" Colt homurdandı.

"Haklı bir noktaya değindi," dedi Hunter, sesi sertti.

Sarah'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten bilseydim kalır mıydım sanıyorsun?"

"İnsanların istismarcıları için neler yapabileceklerini bilseniz şaşarsınız."

Aramıza yerleşen sessizlik çok sertti. Ama bu arada Haley dışarıda bir katille birlikte tehlikedeydi.

"Bu hiç yardımcı olmuyor," dedim. "Oradan çıkmamız gerek. Nereye gitmiş olabilir?"

"Kocanız daha önce birini öldürdü mü?" Alexa sordu.

Sarah alay etti. "Hayır!"

"Emin misiniz?"

Sarah başını salladı, ağzı açıktı ama hiçbir kelime çıkmıyordu. "Bu çok saçma. David bana hiç vurmadı. Beni asla öldürmekle tehdit etmedi. O..." Sesi kesildi.

Sammy ellerini kaldırdı. "Alexa, bence Haley'i bulmaya odaklanmalıyız. Komşularını arayacağım. Hatta arayabildiğim herkesi arayacağım."

Hunter, "Ben de Cam'e dikiş atacağım," dedi.

"Ben diğer birimleri kontrol etmeye gidiyorum. Sakın evden çıkma," dedi Alexa ve hışımla dönüp gitti.

Colt bana, "Onu bulacağız," dedi. "O güçlüdür. İyi olacak."

Öyle olmak zorundaydı. Çünkü eğer o olmasaydı, asla iyileşemezdim. Ona zamanında ulaşacak kadar güçlü olamadığım gerçeğine zar zor dayanabiliyordum. Onu evimizden almıştı. Tatil için rezervasyon yaptırıyor olmamız gerekiyordu, bir krizle uğraşmıyor olmamız değil. Çok şey atlatmıştı ve bunun olması doğru değildi.

Sıcak öfke tekrar içime doldu.

Hunter beni oturma odasına doğru itti. O banyodan bir ilk yardım çantası getirirken ben kanepenin kolçağına oturdum. Çiftlikte büyürken edindiğim bir alışkanlıkla dikiş için gerekli malzemeleri hep içinde bulundururdum.

"Şu anda bunu yapamam," diye homurdandım. "Onları takip ederdim ama o benim lastiklerimi patlattı."

Belki de yine de denemeliydim. Senaryoyu kafamda tekrar tekrar gözden geçirdim ve neyi farklı yapmam gerektiğini bulmaya çalıştım.

Çünkü şu anda, o gitmişti. O gitmişti ve ben çaresizdim.

Hunter gömleğimi yukarı kaldırarak, "Her düşünmüş," dedi. "Kahretsin, Cam.

"Bu herifi parçalayıp açtın."

"Umurumda değil."

"Ben istiyorum. Sana tek parça halinde ihtiyacım var. Haley'nin sana tek parça halinde ihtiyacı var.

Bu acıtacak."

Canım yanmıştı ama zihnim koştururken bunu zar zor hissedebiliyordum. Yüz ifadesi beni öldürdü. Lanet olsun. Onunla birlikte gidişini tekrar tekrar izlemeye devam ettim. Acı göğsümü tırmalıyor, gözlerim sulanıyordu.

"Onu bulmak zorundayız," diye fısıldadım.

"Yapacağız. İşim neredeyse bitti. Seni gerçekten içeri almalıyız." "Hayır."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim," diye iç geçirdi Hunter. "Pekâlâ." Yaranın üzerine bir bandaj yerleştirdi ve sonra yaptığı işe yüzünü belimi bantla sardı.

İşi biter bitmez ayağa kalktım ve ön verandaya geri döndüm. Alexa telefonla konuşarak volta atıyordu. Yanında başka bir polis daha vardı, biri Colt ve Sarah ile konuşuyordu.

Sözlerini keserek onlara doğru yürüdüm. Sarah'ya "Sana sorularım var," dedim.

Yukarı baktı. Gözleri yaşlarla kıpkırmızıydı. "Her şeye cevap veririm." "Siyah bir elektrikli araba kullanıyordu. Daha önce gördünüz mü?"

Sarah kaşlarını çatı. "Onun elektrikli bir arabası yok. Burada David'den bahsediyoruz."

"kullanıyordu. Neden bir tane kullansın ki?"

"Bilmiyorum. Arkadaşlarından birinin yakın zamanda elektrikli bir araba aldığı söyleniyor ama aklıma gelen tek şey bu."

"Ne arkadaşı?" Dişlerimi sıkarak söyledim.

"Bilmiyorum, Cam. Arkadaşlarını tanımıyorum."

"nasıl bu kadar uzun süre evli kaldın ve arkadaşlarını tanımıyorsun? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Cam," diye uyardı Colt.

Onu görmezden geldim. Sözlerimi geri çekmiyordum. Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim.

Elimden geleni yapıyorum." "Yakın zamanda Baltimore'a gitti mi?"

"tam olarak nereye olduğunu bana hiç söylemedi."

Başımı salladım. Bununla başa çıkamazdım.

"Cam."

Döndüm ve Alexa'ya baktım. Gözleri öfkeyle yanıyordu. "Katil David değil."

Hepimiz aklını kaçırmış gibi baktık. "Ne?" Sarah fısıldadı.

"Katil David değil. Baltimore bunu doğruladı. Sonunda Haley'nin eski dairesinde parmak izleri buldular ve yolun aşağısındaki bir otoparkta çekilen görüntüleri ele geçirdiler. Elimizde plakalar var ama parmak izleri David'inkilerle uyuşmuyor."

"David'i kendi gözlerimle gördüm," diye hırladım. "Katilin kim olduğunu biliyorlar mı?"

"Thomas Connor adında biriyle eşleştiler."

"Andy olduğunu sanmıştım," diye fısıldadı Sarah. "Gerçekten öyle sandım. Katili yakaladıklarını sanmıştım. Ben... Ama David değil mi?"

"David'in bir kardeşi var mı?" Ben sordum. "İkiz kardeşi mi?"

Colt'un rengi soldu. "Lanet olsun. Haley geçenlerde bana bunu sordu. Bir görsel ikizi olup olmadığını."

Sikeyim.

Başım geriye doğru . "Onu nereye götürmüş olabilir, Sarah? Nereye?"

"Bilmiyorum! David'in bir kardeşi yok!"

"Görünüşe göre öyle!" Bağırđım. "Onu nereye götürmüş olabilir?"

"Cameron," diye homurdandı Colt, bana doğru bir adım atarak. Elini göğsüme koyarak beni geri itti. "O bilmiyor."

"David'le on yıldan fazla evli kaldı!" Hırladım. "Bir şeyler biliyor olmalı!"

Kendimi kaybediyordum. Aklımı kaybediyordum, sabrımı kaybediyordum. Haley dışarıdayken ben evimde sıkışıp kalmıştım. Ve düşündüğümüz kişiyle bile değildi.

Muhtemelen çok korkmuştur. Hay sikeyim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim, döndüm, düşündüm. Volta atıyordum. Evlerine gitmiştim. David'in bakışlarını görmüştüm. Ama Thomas'ı görmemişim. Şimdi onu nasıl bulacaktık?

Sıra dışı bir şey bulmaya çalışarak her şeyi gözden geçirdim. Gözüme çarpan herhangi bir şey.

Eğer Bu oldu David'in Kardeşim, belki o tutuldu
şeyler için Onu. Ya da bilgi. Bir şeyler.

"Bodrum," diye fisıldadım.

Bodrum.

"Bodrumda ne vardı?" Sarah'ya bakmak için dönerek sordum.

"Oraya inmeme hiç izin verilmedi," dedi.

Çenem titredi. Alexa'ya doğru döndüm. "Beni Sarah'nın evine götür."

"Orayı zaten kontrol etmişler," dedi Alexa. "Arabası orada değildi."

"İçeriye kontrol ettiler mi? Bodrum katını?" Ben sordum.

Alexa kaşlarını çatı. "Bilmiyorum."

"Kontrol et," dedim. "Sana söylüyorum, o orada." "Hâlâ yaralısın-
"

"Ya sen sürersin ya da ben sürerim," diye tehdit etti Hunter, kamyonetine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. "Burada oyalanmak yerine kontrol etsek iyi olur. Oturarak bir şey yapamayız."

"Eğer geri gelirse birileri burada olmalı," diye homurdandı Alexa, ancak bunun böyle olacağından şüpheliydi.

"Thomas onun gitmesine izin vermeyecek," dedim. "Senin de gelmene gerek yok. Hunter ve ben gidebilecek durumdayız."

Alexa bana sert bir bakış attı. "Oraya yalnız gitmene izin veremem, Harlow.

Götlük yapma."

Dilimi ısırđım. Bir yanıım bunun suçunu departmanlara ve işini yapmayan insanlara atmak istiyordu ama şimdi zamanı değildi.

Alexa arabasına doğru giderken küfretti. Ben de onu takip ederek ön koltuğa oturdum. Sürücü kapısını çarptı ve camı indirerek diğer memura bağırdı. "Geri gelirse diye burada kal."

Motoru çalıştırdı ve ışıkları yakarak arabadan dışarı çıktı.

Yan tarafımdaki acıyı görmezden geldim ve sessizce Haley'i bodrumda bulmayı umdum. Çünkü ya bulamazsak?

Nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

cameron

AVCI TAKIP ETTİ. Alexa ışıklarını ve sirenlerini çalarak yolda hızla ilerlerken yan dikiz aynasına baktım. Evi düşündükçe vücudum üşüyordu. Bodrumdaki pis kokuyu.

Eğer katil Thomas ve David'in kardeşiye, o zaman belki de bu kokuya neden olan ölü bir hayvan değildi... Belki de David başından beri ona yardım ediyordu ve biz bunu fark etmemiştik.

Bu düşünce içimi burktu. Son zamanlarda bu kasabada o kadar çok ölüm olmuştu ki, aşağıda bir ceset olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Ama eminim Sarah ya da çocuklar böyle bir şeyi fark etmişlerdir. Bir şeyleri görmezden gelmek için insanın yapabileceği çok şey vardı.

Bakışlarımı bulutlara çevirdim. Bir fırtına yaklaşıyordu, uzakta karanlık bir duvar yağmur ve gök gürültüsü vaat ediyordu. Haley'le yatağıma kıvrılmış olmam gereken türden bir havaydı bu.

Hâlâ hayatta olup olmadığını öğrenmeye çalışmıyordum.

Sabit bir nefes daha. Beni dağılmaktan koruyacak bir nefes. Yan tarafımın acıyla yanmasına neden olan, yokmuş gibi davrandığım bir acı. Birlikte kalmalı ve her şeye hazır olmalıydım.

"Umarım oradadır," diye fısıldadı Alexa, parmak eklemleri direksiyon simidinde beyazlaşırken. "Eğer değilse, bir yolunu buluruz, Cam. Thomas o kadar zeki değil. Ve artık o olduğumu bildiğimize göre, biz onu bulmadan önce ancak bu kadar saklanabilir. Teksas'ın küçük bir kasabasında elektrikli bir araba mı? Birileri fark edecektir."

"Orada olmak zorunda. Haley ve ben Sarah ve çocukları dışarı taşıdığımızda pis bir koku vardı. Ölü bir hayvan gibi. O zaman öyle olduğunu düşünmüştüm ama şimdi onun bir katil olduğunu biliyorum..."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Alexa. "Sence aşağıda cesetler var mıdır?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Tek yapabildiğim aşağıda hayatta olmasını ummak."

Canlı ve zarar görmemiş. Onu kurtarmak için zamanında orada olacağımızı. Eğer o olmasaydı...

Kalbim göğsümde daha hızlı çarpıyordu.

Thomas'ı, uzun bu kasabada yaşayan adamı düşündüm. Onu bir katile dönüştüren neydi? Neden Haley? David'in kardeşinden neden haberimiz yoktu?

Açıkçası David ve ben hiç anlaşılamadık, ama onun kardeşleri olduğunu hiç bilmiyordum.

"Her şey girecek," diye fısıldadı Alexa.

"Hiçbir şey için söz verme," dedim. Yan aynaya baktım ve Hunter'ı gördüm. Kıçımızı kaldırıyorlardı. "Bud'ın işini ne zaman alacaksın?" Konuşmamızı sürdürmeye çalışarak sordum.

Alexa önümüzde çok yavaş giden bir arabanın etrafından dolanırken güldü. Koltuğumda gerildim, yan tarafımdaki acının alevlenmesini görmezden geldim. Yere baktım ve gömleğime bulaşan kanı gördüm.

Daha sonra. Yaramla daha sonra ilgilenecektim. Uzun bir nefes aldım ve kendimi dengelemeye çalıştım.

Alexa'ya baktım. "Şaka yapmıyorum. Tüm departmanı bir arada tutuyor gibisin."

"İstiyorum," diye cevap verdi. "Ve o emekli olduğunda, belki ben devralırım. Ama şimdilik patron olmamaktan memnunum. Çünkü aksi takdirde, böyle çekip gitmek yerine diğerleriyle koordinasyon halinde olmam gerekirdi."

Keskin bir dönüş yaparak ana yoldan Citrus Cove'a doğru ilerledi. Ana caddeye varmadan hemen önce sağa dönerek Sarah'nın eski evinin bulunduğu mahalleye girdi.

Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlandı.

"Bir blok öteye park edeceğim ve yürüyerek gireceğim. Benim silahım var. Senin yok. Yani olduğun yerde kalacaksın. Etrafı kontrol edeceğim ve eğer kız burada gibi görünürse diğer birimleri çağıracağım. Tamam mı?"

"Burada kalmayacağım," diye karşı çıktım. "Seninle geliyorum. Ben zaten buradayım. Ve bir silahı nasıl kullanacağımı biliyorum."

Bana ters ters baktı. "Sen sadece bir sivilsin Cameron, süper kahraman değilsin."

"Ve? Ben de seninle geliyorum. Onu aramak için departmanın çok yoğun olduğunu söylemiştin. Burası küçük bir kasaba. Hunter da gelecek."

Alexa bir an ters ters baktı, bakışları Hunter'ın arkamızda olduğu yere kaydı. İçinden küfretti ve telsizini kaldırarak arabayı durdururken yerini bildirdi. "Önce ben giriyorum. Oradaysa Thomas'ı ben hallederim, sen de Haley'i bul. Kararları ben veririm."

"Anlaştık."

Adrenalinim çoktan yükselmeye başlamıştı. Arabadan indi ve bagajı açtı. Ben de onu takip ettim ve bana bir Glock 19 verdi. Hunter yanımıza geldi, kaşları birbirine yaklaşmıştı.

"İçeri mi giriyoruz?"

"Orada olduğunu düşünüp düşünmediğimizi kontrol ediyoruz," dedi Alexa. "Ve ikiniz de burada kalmalısınız, ama-"

"Hayır," diye homurdandı Hunter. "Her şeyden önce, kardeşimin kanaması var. İkincisi, sevgilisi içeride olabilir. Biz içeri giriyoruz."

"Silah kullanmayı bildiğinden emin misin-"

"Evet. Gitmemiz gerek," dedim. "Protokol saçmalığını bırak. İçeri giriyoruz."

Bagajı kapattı ve başını salladı. "Tamam. İçeri giriyoruz. Eğer orada olabilir gibi görünüyorsa, diğer memurları uyarır ve Bud'ı bekleriz."

Evet, hayır. Kimseyi beklemiyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Önden giderek bizi mahallenin etrafında dolaştırdı. Komşulardan bazılarının bizi izleyip izlemediğini merak ederek evlere baktım. İzliyorlarsa bile kimse dışarı çıkmadı.

Arabanın Sarah'nın evinin garaj yolunda olup olmadığını görmek için beyaz bir çitin etrafına baktık.

Garaj yolunda değildi.

Acı yan tarafımı yardı ama görmezden geldim. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu. Önemli olan Haley'i geri almak ve o canavardan uzaklaştırmaktı.

"Araba garajda olabilir," dedim.

Alexa başını salladı. "Hâlâ içeri giriyoruz. Beni takip edin."

Avluyu hızla geçti, ben de onu takip ettim, ikimiz de ön kapıya doğru koştuk. Kapının tokmağına uzanıp olabildiğince sessizce çevirirken sessiz olmamı işaret etti.

Kapı kilitliydi.

"Al," diye fısıldadı Hunter. "Bunu geçen gün taşınırken Colt'tan almıştım ama geri vermeyi unuttum." Bakır bir anahtar çıkardı.

"Harika," dedi Alexa.

Anahtarı aldı ve kapının kilidini açtı, yavaşça tokmağı çevirdi ve kapıyı açtı.

O içeri girdi, ikimiz de onu takip ettik. Ev kokuyordu ve bıraktığımız gibi görünmüyordu. Mobilyalar parçalanmış, kırık şişeler yerlere saçılmıştı. Oturma odasındaki halıda kan lekeleri vardı.

Mide bulantısı içime doldu. Hunter nefesinin altından küfretti.

Alexa başını salladı ve bize baktı. "Siz ikiniz evin geri kalanını kontrol edin. Ben bodrumu kontrol edeceğim. Tamam mı?" Sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

Hoşuma gitmedi ama başımı salladım. Hunter yanımdan geçip mutfığa doğru ilerledi. Alexa yanımdan ayrıldı, hepimiz olabildiğince sessiz olmak için elimizden geleni yapıyorduk.

Ev gerçekten harap olmuştu. Mutfak da en az oturma odası kadar kötüydü. Öfke, kırılan her tabakta ve parçalanmış her mobilyada kendini belli ediyordu.

Beni ürpertti.

Botların sesi ikimizin de duraklamasına neden oldu. David'i görmeyi umarak döndüm. Mutfak koridora bağlanıyordu ve Alexa'nın bodruma inen merdivenlerin başında durmasını izledim.

Bir homurtu evin içinde yankılandı.

"Siktir," diye hırladı Hunter.

Birden üçümüz de hareket etmeye başladık.

"Alexa!" Seslendim ama o çoktan merdivenden inmiş ve kapıyı açmıştı.

Peşinden merdivenlerden aşağı koştum, Hunter da hemen arkamdaydı. Tam alt basamağa geldiğimde, bir silah patladı.

"Sen de kimsin lan?" Bulanık bir ses bağırdı.

Alexa'nın David Connor'ı bacağından vurduğunu görmek için tam zamanında bodruma indim. En azından David'e benziyordu. Bira kutuları etrafını sarmıştı ve elinde Alexa'yı kıl payı ıskalayarak kapı çerçevesine doğru ateşlediği bir silah vardı.

Yere düşerken uludu, bacağından kan fışkırıyordu. Alexa'nın yanından hışımla geçerken içime öfke pompalandı, onu yakasından yakaladım ve salladım

Onu.

"Nerede o?" Hırladım. "Haley nerede? Kardeşin onu nereye götürdü?"

Bana baktı, acıdan nefes nefese kalırken gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Onu yakaladı o zaman? Ona gitmesini söylemeye çalıştım. Ne aptal bir fahişe."

Ona burnunu kıracak kadar sert bir yumruk attım.

"Cam," diye hırladı Alexa.

Onu görmezden geldim. "Haley nerede?"

"Bilmiyorum. Onu nereye götürdüğünü bilmiyorum."

Ona tekrar yumruk attım, bu sefer elim uyuşmuştu. Hunter bir küfür savurdu. "Her yerin kanıyor kardeşim," diye homurdandı.

Umurumda değildi. "Nerede o?" Tekrar sordum.

David gülümsedi, dişleri kan içindeydi.

Gök gürültüsü artık tüm evi sarsıyordu. Alexa devreye girip bir arama yaparken Hunter beni David'den geri çekti.

Tüm bunlar olurken o sırtmaya devam etti.

Tüm bunlar olurken Haley hala katille birlikteydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ ALTI

haley

TÜM VÜCUDUM ACIYORDU. Gözlerim yavaşça açıldı. Sallanan bir ışığın altın parıltısı, damlayan suyun sesi ve misk gibi çürümüş bir kokuyla karşılaştım.

Nefes aldım, kalbim çoktan hızlanmıştı. Başım zonkluyordu. Yüzümde kan kabukları vardı.

Onu dinledim. Adını bile sormamıştım. Başka hiçbir hareket, nefes alma, hiçbir şey duymadım. Yavaşça başımı kaldırıp etrafa baktım.

Buradan çıkmam gerekiyordu. O geri gelmeden kaçmalıyım.

Cam'in yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyordu.

Endişeliydim ve korkuyordum ama kolay pes etmeyecektim. Elimi kaldırmaya başladım ve metal borulara kelepçelendiğimi fark ettim.

Nefesimin altından küfrettim, midem bulanıyordu. Bu odadaki koku ekşimişti. Kelepçelere alışmaya çalışırken yavaşça doğruldum.

Kelepçeleri çekiştirirken bileklerim yandı. Sertçe çektim, onları kırmaya, sıkıştığım boruyu kırmaya çalıştım. Eski ve paslıydı ama yine de pes etmedi.

"Siktir," diye fısıldadım.

Tuğla duvarlı küçük bir odadaydım. Belli ki bir bodrum katıydı. Etrafımı kutular sarmıştı, içlerinde kim bilir neler vardı. İçlerinden birine odaklandım ve bunların dava dosyaları olduğunu gördüm.

Nasıl bir cehenneme düşmüştüm ben?

Bir kapı açıldı ve kapandı. İÇeri girdiğinde titredim, bakışları üzerimdeydi. "Uyanacağını tahmin etmiştim," dedi gülümseyerek.

"Bırak gideyim," diye fısıldadım. "Lütfen."

"Hayır," dedi, yaklaşarak. Önümde durdu. "Hayır, gitmene izin vermeyeceğim. Seni öldüreceğim, Haley. Ve işkencenin her saniyesinden zevk alacağım."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım!" Bağırđım.

Bana öyle sert vurdu ki yıldızları gördüm. Geriye yaslandım ama gidecek bir yer yoktu. Kaçacak yer yoktu. Kapana kısılmış bir tavşan gibiydim.

"Sen bir fahişeden başka bir şey değilsin," diye fısıldadı. "Kız kardeşini senin hakkında konuşmayı bırakması için eğitmek uzun zaman aldı. Çok uzun bir zaman. David gibi davranmak da zordu. Tüm bu şeyleri sırf senin için yaptım ve sen beni hiç takdir etmiyorsun."

Yüzüme dokunmak için uzandı. Geri çekildim, ona tekme attım ama o sadece kıkırdadı.

"Komşunuzun sizin yüzünüzden öldüğünü bilmek nasıl bir duygu? O zavallı kadının ölmesinin sebebinin sen olduğunu bilmek. Gerçekten sen olduğunu sandım. Sen olmadığını anlamadan önce onu yakaladım. Ama yalvarma şekli... Tanrım, en sevdiğim kısım buydu. Onu öldürmemek için çok iyiydi."

"Sana bir bok için yalvarmıyorum," diye tısladım. "Ve eğer beni öldürürsen, senin canına okuyacağım."

Gülümsedi, yüzünde tüm bedenimi geren ürkütücü bir sırıtış vardı. "Bu hoşuma giderdi," dedi usulca, yüzüme dokunarak. "Yalvarmayacağını söylüyorsun ama yalvaracağından eminim. Hepsi yalvarır, Haley."

Başımı ondan geri çektim, hissettiğim paniğe rağmen dudaklarımı sert bir çizgide birbirine bastırdım.

"Neden ben?" Ben sordum.

"Her zaman sendin," dedi. "Her zaman."

"Ama neden? Lisedeyken birbirimizi tanımıyorduk bile. Benimle hiç konuşmadın. Adını bile bilmiyorum."

"Thomas," diye fısıldadı. "Farkında olmasan da birçok kez karşılaştık. Harlow'lar gözünü kör etmişti."

"Sen sadece..."

"Seni izledim," dedi gözleri karararak. "Cam'in sana nasıl davrandığını izledim. Ve sen yine de ona izin verdin. Ve yıllar sonra geri gelip onunla yattın? Sana dokunmasına izin mi verdin?"

"O değişti," dedim. "Artık lisedeki o aptal çocuk değil. Peki ya sen? Sen bir katilsin. Kardeşin bir ayyaş. Belki sen de ylesin."

"Ben sarhoş değilim," dedi. "Hepsi bir oyun. Yaşadığın kasaba senin hiçbir değerin olmadığını düşündüğünde bu çok daha kolay. Tek yaptıkları sana acımak. Kardeşim bir ayyaş ve onun gibi davranmak mı? Çok kolay. Hem de çok kolay. İş için kasabadan her ayrıldığımda, tıpkı *sana* benzeyen başka bir sarışın kızı öldürmeye gittiğime asla inanmazlardı."

"Sen hastasın," diye fisıldadım, korkuyu sesimden tutmak için elimden geleni yapıyordum. "Sen olduğunu anlayacaklar. Seni yakalayacaklar. Hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin. Ne anlamı var ki?"

"Neden umursuyorsun ki? lmş olacaksın."

Ben hareket ettiğimde o da ayağa kalktı. Botunun ucu daha önce tekme yediğim kaburgalarımaya çarptığında direğe doğru çekildim. Nefesim kesildi, dizlerim altıma çöktü.

Beni tekrar tekrar tekmeledi, her seferinde bir öncekinden daha sertti.

Durduğunda görüşüm bulanıklaşmıştı. Nefes alış verişi ağırlaşmıştı, elleri yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Birazdan geri geleceğim. Bu işi yavaştan alacağız, Haley. Bunu yapmak için yıllardır bekliyordum. Her anının tadını çıkaracağım."

O giderken nefes nefese kaldım, ayakkabılarının sesi geliyordu. Bir kapı kapanıyordu.

Acı. Çok fazlaydı. Her şey acıyordu. Her şey kırılmıştı. Vücuduma saplanan binlerce bıçağı hissetmeden zar zor nefes alabiliyordum.

ıkmak zorundayım.

Ağlayacak ya da çığlık atacak gücüm yoktu. Duygularım da dahil olmak üzere her şey hissizleşmişti. Hayatta kalma arzusu dışında her şey.

Kendi bileğimi kırmak anlamına gelse bile kelepçeleri kırmak zorundaydım.

Gözlerim yeri taradı, etrafta bir şey aradım. Yardım edebilecek herhangi bir şey. Kollarımın ulaşabileceği herhangi bir şey.

Uzandım ve başımı yokladım, parmaklarımı kafa derimde gezdirdim. Bir toka iğnesi hissettiğimde nefesimi içime çektim.

Onları unutmuştum.

Birini çekip çıkardığımda nefeslerim hızlandı, buklelerim serbest kaldı. Parmaklarım titriyor, acı içime yayılıyordu. Kıvrılırken bir çığlığı bastırdım, tokayı tamamen açarken titriyordum. alıştım

Tokanın ucunu kelepçenin anahtar deliğine soktu ve yana doğru büktü ve sonra tekrar yaptı, onunla oynadı.

Lütfen, lütfen, lütfen.

Yukarıdan gelen tahta gıcirtısı beni dondurdu. Ayak seslerini duyarak tavana baktım. Sessiz gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü, tüm kaslarım tutuşmuştu.

Gözlerim kapandı. Acı çok fazlaydı. Her nefes çok fazlaydı.

Sakın durma. Sakın durma.

Yumuşak bir klik sesi duyana kadar tokayı çevirmeye devam ettim. Metal boruya çarpıp şingirdayarak kelepçeyi çıkarabildim. Bileğimi ve kelepçeleri olabildiğince sessizce indirmeye çalıştım.

Ayakta durabilir miydim? Emin değildim. Denemek zorundaydım.

Öne doğru eğildiğimde acı dolu bir çığlık attım. Boruya tutundum ve kendimi yavaşça ayağa kaldırmak için onu kullandım. Ayaklarımın üzerinde bocaladım.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Ona vuracak bir şeye ihtiyacım vardı. Onu şaşırtabilmemin tek yolu buydu.

Bakışlarım tekrar bodrum katını taradı. Tüm kutular dosyalar ve kâğıtlarla doluydu. Topallayarak ilerledim, belimi tutarak ona vurabileceğim bir şey aradım. Pencere yoktu ama dışarıdaki yağmuru duyabiliyordum. Gerçekten yağıyor olmalıydı.

Bir parıltı gözüme çarptı ve topallayarak bir dizi kutuya doğru ilerledim. Onların yanında yerde cam bir bira şişesi vardı. İşte buydu. Onu aldım ve bodrum kapısına giden merdivenlere doğru topallayarak yürüdüm. Kendimi zorlayarak yukarı çıktım ve kolu denedim.

Kilitliydi.

Güç bulmak için gözlerimi kapattım. Onu çağırmam gerekiyordu. Onu buraya getirmeli, ona vurmalı ve sonra dışarı çıkmalıydım. Acı dayanılmaz olsa bile elimden geldiğince hızlı hareket etmeliydim.

Merdivenlerden aşağı inip kapıyı göremeyecek şekilde kutuların arkasına çömelirken bacaklarım titriyordu ama onu geçebileceğim ya da vurabileceğim bir mesafedeydim.

"Thomas!" Çığlık attım, sesim çatlıyordu. "Thomas! Gel buraya seni orospu çocuğu!"

Ya beni görmezden gelirse?

"Thomas!"

Ayaklarının sürçtüğünü duydum. Kendimi hazırladım, kapıya geldiğini duyduğumda gözyaşlarımı sildim. Anahtarların şingirtısı.

Bodrumun kapısı gıcırdayarak açıldı ve merdivenlerden indi. Beni zincirlediği yere doğru giderken kutuların etrafından baktım.

Şimdi. ŞİMDİ.

Merdivenlerden yukarı çıkmak için elimdeki her şeyi kullandım. "Seni aptal sürtük!" diye bağırdı.

Bodrum kapısını arkamdan kapattım, o da kapıyı itti ve bileğini kaptırdı. Hırladı ve kısa bir çığlık attı. Cam şişeyi tutarken omzumla kapıya çarparak elini tekrar kapattım. Etrafımda döndüm ve bir dizi merdiven daha çıkarak karanlık bir oturma odasına geldim.

Tam arkamdaydı.

Hareket etmeye devam ettim, ön kapıya doğru koştum. Bana çarptığında kilitleri çekiştirdim ve dönerek cam şişeyi kafasına indirdim.

Paramparça oldu ve ön kapıyı açmama yetecek kadar uzun süre tökezleyerek geri çekildi.

Koş. KOŞ.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Bu evin hangi tarlada olduğunu bilmiyordum ama yine de koşmaya başladım, koşabildiğim kadar hızlı koşuyordum.

Thomas'ın bağırışları yankılandı. Daha yüksek sesle. Yaklaşıyor.

Sakın durma.

İtmeye devam ettim. Yağmur uzakları görmemi zorlaştırıyordu ama toprak bir yol gördüğüme yemin .

Ya burada öleceğim ya da kurtulacağım.

Bu üzerime çöktü. İlerlemeye devam ederken ciğerlerim yanıyor, ayakkabılarım çamurda kayıyordu. Otlar belime kadar yükselmiş, hızlı hareket etmemi zorlaştırıyordu.

Kalbim küt küt atıyor, her nefes alışım daha da zorlaşıyordu. "*Haley!*"

Adımı bağırp duruyordu. Tekrar tekrar. Tarlada yankılanıyor, gittikçe daha acımasız ve çaresiz bir hal alıyordu. Bu beni daha da korkuttu.

Bir silah sesi gök gürültüsü gibi patladı.

Durmayın. Devam edin.

Çığlık atarak kendimi tarlalarda ilerlemeye zorlarken bir mermi yanımdan uçup gitti. Yağmur tenime yağıyor, her adımın acısı daha da yüksek sesle çığlık atmama neden oluyordu.

Sabit gri karanlığı bölen farlar parladı. Onlar yaklaştıkça içime umut doldu. Beni bulmuşlar mıydı? Işıklar bulanıklaştı, daha fazlası takip ediyordu.

Ellerimi kaldırdım ve hareket etmeye devam ederken salladım. "Seni aptal sürtük!" Thomas bağırdı.

Bir kurşun daha geçti ve kolumu sıyırdı. Siren seslerini duyunca haykırdım ve tökezleyerek ilerledim.

Şimşek bulutların arasından süzülerek yukarıda parıladı. Ağır bir beden bana doğru hamle yaparak beni çamurlu zemine çarptı. Elimden gelen her şeyi yapmak için son gücümü ve adrenalinimi kullanarak mücadele ederken ağladım. Yuvarlandım ve onu ittim.

"Seni aptal sürtük," diye hırladı. "Her şeyi mahvettin. Öleceksin."

Tırnaklarımı yüzünde gezdirdim, derisine batırdım. Çığlık atmayı hiç bırakmadım. Duramadım.

Thomas'ın elleri boynuma dolandı ve sertçe sıktı. Beni sarstı, yüzü nefretten çılgına dönmüştü.

"Bizi buldular," diye hırıldadım. "Sizi yakaladılar."

ve her şeyi keserek daha sıkı sıktı. Konuşamıyordum.

Nefes alamıyordum.

Bu olamaz.

Başparmaklarımı gözlerine soktum. Haykırdı ve geriye düştü. Ayağa kalktım, o da aynısını yapınca sendeledim. Arkasına uzandı, silahını çıkardı ve bana nişan aldı.

"Öleceksin."

Gözlerimi kapattım, kurşunu bekliyordum. Bir silahın ateşlenmesiyle birlikte tarlada bir çığlık yankılandı ama bana değildi. Bize doğru koşan bir figür yere düştüğünde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bir diğeri bize doğru koşuyordu.

Cam.

Thomas homurdandı ve tekrar bana doğru dönerek silahı bana doğrulttu. Cam'e baktım, hareket edemiyordum. *Her şey acıtıyordu.* Her şey çok fazla acıtıyordu. Ve Thomas'ın silahı ona doğrultacağı korkusuyla donup kalmıştım.

Bakışları bir benimkilerle buluştu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Thomas, Cam bağırarak onu yakaladığı anda tetiği çekti.

Kurşun omzuma isabet etti ve beni yere düşürdü. Yere sertçe çarparak geri düştüm. Yağmur kanımı toprakla yıkadı, yukarıda daha fazla şimşek çaktı.

Her şey acıyordu. Acıdan çok yorulmuştum.

Gözlerimi açık kalmaya zorlayarak sığ nefesler aldım. Gök gürültüsü ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ardından daha fazla bağırış, araba ve siren sesi duydum.

Ondan kaçmıştım.

Gözlerimi kapattım. Çok şey oluyordu ama dikkatimi vermek giderek zorlaşıyordu.

Uyanık kalmak daha zor.

Her şey acıtıyor.

"Haley, Haley. Kız bebek."

Ellerinin bana dokunduğunu, yüzümü kavradığını hissettim. *"Hayır, hayır, hayır. , günüştüm."*

Gözlerimi zorla açtım ve Cam'in üzerimde gezindiğini gördüm. Yüzümü nazikçe kavradı, gözyaşlarından biri yanağıma düştü. Yoksa yağmurdan mıydı? Artık emin değildim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"İyi olacaksın. Yaşıyorsun. Hayattasın ve..."

Gözlerim tekrar kapandı, sesi gittikçe uzaklaşıyordu. Kendimi akıntıya kapılmış gibi hissediyordum.

Ama en azından güvendediydi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

cameron

Koridorda bir ileri bir geri gittim. *Bekledim, bekledim, bekledim.*

Haber bekliyorum.

mı diye bekliyordum.

Her şey bir kabustu. Alexa ölmüştü. Alanı ilk geçen oydu ve Thomas, Haley'i vurmadan önce onu vurmuştu. Anında ölmüştü. Daha önce birinin öldüğünü hiç görmemiştim ve bir daha görmemek için dua ediyordum. Eğer bunu düşünmüyorsam, o zaman Haley'e de zarar vermesini engellemekte ne kadar geç kaldığımı düşünüyordum.

Sadece kalbini ıskalamıştı.

Yine de henüz ormandan çıkmamıştı.

Keder içime işledi. Alexa'yı uzun zamandır tanıyordum. Fırtınanın ve onun yere çakılışının kâbusundan kurtulamıyordum. Her şey çok hızlı olmuştu. Sevdiğim kadını kurtarmaya çalışırken ölmüştü.

Gerçi Alexa tek değildi.

Haley'nin kaçırıldığı ev David'in çoktan ölmüş olan ailesine aitti. Biz onu yakaladıktan sonra, Hunter ondan zorla bilgi aldı. Nasıl olduğunu sormadım. Ev Citrus Cove'un dış mahallelerindeydi, neredeyse hiçliğin ortasındaydı. Ama başarmıştık.

Tam zamanında yetişmiştik.

Bodrumdaki dosyalardan birkaçı Thomas'ın öldürdüğü kadınların fotoğraflarıyla doluydu. Hepsi sarışındı, Haley gibi, yaklaşık aynı boydaydılar. Aynı renk gözler. Hem de ülkenin her yerinden.

Bodrumdaki koku. Çocukları taşıdığımız gün bir hayvan olduğuna yemin ettiğim o pis koku. Bir hayvana aitti. Görünüşe göre David kardeşi gibi seri katil olmasa da bazen bir şeyleri öldürüyordu.

Thomas'ın bunu yaptığını bilmek beni hasta ediyordu. Hatta David gibi davrandığı zamanlar olduğunu öğrendiğimde daha da çok. Bu hepimiz için, özellikle de Sarah için tam bir akıl tutulmasıydı.

Sarah'nın ne yapacağını bilmiyordum. Bu olay onu onarılabileceğinden emin olmadığım bir şekilde kırmıştı. Hepimiz olanları çocuklardan saklamak için elimizden geleni yapıyorduk ama haberlerin her şeyi örtbas etmeye çalışması çok zordu.

Thomas Connor kaç kadın öldürmüştü? Haley'e olan saplantısı midemi bulandırıyor. Midem bulanıyor, düşüncelerim tekrar döngüye giriyordu.

Keder. Endişe. Korku. Acı. Üzüntü.

Korku. Tekrar ve tekrar.

Durduramadım.

Ve tüm bunların ötesinde, onu kaybedebileceğim düşüncesi çok gerçektir. Haley'i kaybedebilirdim. Onu o kadar çok seviyordum ki bu beni güçsüz hissettiriyordu ve onu kaybetmek beni mahvedebilirdi.

"Cam, tatlım, gerek. Yine kanaman var."

Annemi görmezden geldim, tıpkı diğer herkesi görmezden geldiğim gibi. Herkes de bekliyordu. Hâlâ onun kanıyla kaplıydım, yüz ifadesi beni rahatsız ediyordu.

Seni seviyorum.

Bayılmadan hemen önce o sözleri fısıldamıştı. O anda kollarımda öldüğünü düşündüm. Daha önce hiç böyle çılgılık atmamıştım.

"Cam."

Hunter omzumu tutarak beni ona bakmaya zorladı. Şu anda o büyük ağabey yüzünü takınmıştı, kasları gergindi.

Alexa'nın da gittiğini görmüştü. Haley'nin nabzını kontrol eden, benim tamamen dağılmamı engelleyen oydu. O ve başka bir memur bodrumu, fotoğrafları, her şeyi ortaya çıkaran kişilerdi.

"Birlikte kalmalısınız, dostum," dedi Hunter. "Bunu yapmak için de sana ihtiyacımız var."

"Bırak beni," diye fısıldadım.

"Hayır. Yapmayacağım. Hemşireyi çağırdım. Yarana bakması gerekiyor. Yakında Haley'den haber alırız."

"Öğrenene kadar gitmiyorum," dedim, sesim yumuşak ama kararlıydı. Bilmeye ihtiyacım vardı. Onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu.

Hâlâ ameliyattaydı. Kurşunu çıkarıyorlardı.

Kurşun sorunun sadece bir parçasıydı. Onu incitmişti. Hem de çok kötü yaralamıştı. Kırık kaburgalar, beyin sarsıntısı, vurulma ve kan kaybı arasında, durum iyi görünmüyordu.

Onu

kaybedemezdim.

"Hey, Cam."

Başımı kaldırıp birkaç gün önce burada olan hemşireme baktım. Sanki yıllar gibi geliyordu, oysa gerçekte bu hayatımızın en uzun haftasıydı.

Ellerini birleştirerek önümüzde durdu.

"Bir şeyiniz var mı?" Sesimdeki çaresizlikten irkilerek sordum.

"Haley ameliyattan çıktı," dedi ve hiçbirimiz konuşmadan elini kaldırdı. "Durumu stabil. Bir an için onu kaybettiler ama yaşıyor. Geceyi atlatana kadar daha fazlasını öğrenemeyeceğiz. Ve eğer uyandığında orada olmayı planlıyorsanız, dikişlerinize bakmama izin vermelisiniz. Seni böyle görmek istemez."

Dizlerim kırılacakmış gibi hissediyordum. Hunter kolumu kavradı ve bana tutundu.

Farklı bir elin omzumu okşadığını hissettim ve soluma baktım. Honey orada duruyordu, onu daha önce hiç görmediğim kadar bitkin bir haldeydi. "Lütfen sana bakmasına izin ver."

Ona hayır diyemezdim. İçimi çektim ve başımı salladım.

Hunter ona, "Teşekkürler," diye mırıldandı. "Sana yeni kıyafetler de getirdim."

Onları bana uzattı. Hemşireyi bir odaya kadar takip ettim, düşüncelerim dönüyordu. Olanları zihnimde canlandırmaya devam ettim. "Masaya uzan. Seni dikeceğiz ve temizleyeceğiz. İşimiz bittiğinde seni Haley'e götüreceğim."

* * *

Üç gün geçti.

Başımı hastane yatağının kenarına yasladım ve makinelerin bip seslerini dinledim. Nefes alışı dinledim.

Gözyaşlarım yine yüzümden aşağı süzüldü. Gözlerim ağlamaktan yorulmuştu. Dua ettim. Yalvardım. Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Üçünü de saatlerce tekrarladım ve o uyanana kadar yapmaya devam edecektim. Elimi cebime attım ve cebimdeki nişan yüzüğünün dış hatlarını hissettim.

Uzandım ve çıkardım. Annem ve Colt mükemmel olanı seçmeme yardım ettiler. Ortasında bir düzine küçük elmasla çevrili tek bir elmas ve kıvrımlı bir asma gümüş bant vardı.

Mükemmeldi.

Kapı çalındı ama aldırmadım ve yüzüğü cebime geri koydum.

"Yemek yemelisin."

Sammy'ydi. Derin bir nefes aldım ve arkama yaslanıp ona baktım. "Aç değilim."

"Cam," diye fısıldadı. "Hepimiz senin için endişeleniyoruz. Neredeyse senin onun için endişelendiğin kadar."

"Aç değilim."

"Eğer yemezsen, seni dışarı attıracağım. Hunter ve ben seni eve sürükleyip zorla besleyeceğiz."

"Seninle dövüşürdüm."

"Kaybedersin." Bir adım daha yaklaşarak kahverengi bir poşeti ve ardından bir su şişesini bana doğru itti. "Ye. İç. Bizim için değilse bile onun için. Uyandıığında sana ihtiyacı olacak."

Başımı salladım, isteksizce yemeği aldım. Ben bir hamburger çıkarırken o gitti. Başımı kaldırıp Haley'e baktım, gözlerim yine dolmuştu.

Yüzü hâlâ morluklarla kaplıydı. Göğsü inip kalkıyordu, gözleri kapalıydı.

İlk gün çok kızgındım. David'e çok kızgındım. Ve sonra Thomas'a. Alexa'yı öldürdüğü için kızgındım. Hepimiz daha fazla dikkat etmediğimiz için kızgındım.

David'den hep nefret etmişimdir. Hepimiz yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyorduk ama bunun ikiz kardeşinin bir seri katil olmasından kaynaklanabileceğini hiç düşünmemiştim.

Sarah girip çıkıyordu. Bana bakmıyordu. Bunun için içimde bir suçluluk hissettim ama şu anda o çiti onarmak için endişelenemezdim.

Öfkem beni tüketti, kendimi boşlukta ve korkmuş hissetmeme neden oldu. Haley'nin öleceğinden korkuyordum.

Onu sevme şansını elde etmiştim. Daha iyi bir insan olmak için. Olabileceğim en iyi erkek olmak, ona verebileceğim her şeyi vermek. Yaratmak istedim

Onunla bir hayat. Bir gelecek.

Onsuz bir dünya düşünemiyorum.

Hamburgeri yedim ve suyla yıkadım. Vücudumun bunu takdir ettiğini biliyordum ama yine de kendimi boş hissediyordum.

Başım geriye düştü, gözlerim yine tavan döşemelerinin üzerinde gezindi. Onları en az yirmi kez saymıştım, ama bir kez daha ne vardı?

Onları bir kez saydım. İki kez. Sonra koltuğumda öne doğru eğildim ve elimi tekrar onunkinin içine soktum. Elim sıkmasını umarak bekledim. Orada olduğuna dair bir işaret. Savaştığına dair.

Başımı yatağın kenarına koyup ona baktım.

Gözlerim kapanmaya başladı. Kendimle savaştım ama yorgunluğun beni ele geçirmeye başladığını hissedebiliyordum.

Ve sonra onun elini
hissettim. Ve sesini
duydum. "İşte benim
kocam."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

haley

CAMERON sarımsamaya dikkat ederek nazikçe kucakladı. Ona tutundum, beni tekrar tekrar öperken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Sersemlemiştim ve vücudum ağrıyordu ama hayattaydım.

Güvendeydim.

Yüzümü avuçladı ve yumuşak bir hıçkırık çıkardı. "Seni kaybedeceğimi sandım, günışığım."

"Asla," diye .

Alnımdan öptü, dokunuşu nazikleşti. Gözlerimi birkaç kez kırptırdım, her şeyi kavradım. Anılar üzerime yıkandı, son anlar aklıma geldi.

Thomas.

Silah.

Tarlaya düşen kişi. Onları seçememiştim.

"Kim öldü?" Fısıldadım.

Cameron'ın gözleri yumuşadı. "Alexa öldü, Hal. Thomas onu vurdu ve neredeyse anında oldu."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, daha fazla gözyaşı döküyordum.

"Şu anda hapiste. Asla çıkamayacak. Sana ya da bir başkasına bir daha asla zarar veremeyecek. Bu sefer gerçekten bitti, bebeğim. Gerçekten bitti."

Üzüntü ve rahatlama. İkisini de hissettim, eşit güçte.

Andy'nin işi bitmişti, Thomas'ın da öyle.

Gerçekten bitmişti.

Artık ölüm yok. Daha fazla acı yok.

Titrek bir nefes aldım, başım yastığıma yaslandı. Cam elini benimkinin içine soktu ve sıkıttı.

"Seni seviyorum," dedi. "Her şeyden çok. Her şeyden çok, . Seni kaybedeceğimi sandım."

"Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Ne için üzgünsün? . Bunların hiçbirisi senin suçun değil, Haley."

"Hâlâ bunu eve ben getirdim diye endişeleniyorum. Bir şekilde buna ben sebep oldum..." "Sen hiçbir şey yapmadın," diye homurdandı Cam. "*Haley*. Bana bak."

Ona baktım. Parlak mavi bakışlarını tuttum, onu hissettim. Onu görerek.

"Onda yanlış bir şeyler vardı. O bir katildi. Ve sana kafayı takmıştı. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

"Bana her zaman benim olmam gerektiğini söylemişti," diye mırıldandım. "Onu zar zor hatırlıyorum bile, Cam. Sarah'yla konuşmam gerek."

"Sarah birazdan buralarda olur, eminim. Kız kardeşinin seni çiftliğimdeki bir partiye sürüklediği ve senin de beni ahırda yumrukladığın zamanı hatırlıyor musun? Onca yıl önce?"

"Evet," dedim kaşlarımı kaldırarak. "İşte bu yüzden biramı üzerine döktüm. O zamanlar, bir daha seninle hiçbir şey yapmayacağıma yemin etmiştim. Ama işte buradayım..."

Cam sırtıttı, yorgunluğun altında tanıdığım adamın bir parıltısı vardı. "Ben çekiciyim. Seni kazandım."

"Bence daha çok bana aşık olmuşsun gibi."

"Bebeğim, Citrus Cove'a geldiğinden beri sana aşığım." Kıkırdadı ve elimi öptü. Ama sonra ifadesi daha ciddi bir hal aldı. "Onun orada olduğunu ve benim aptal ve sarhoş kığımın onun yapacağı bir pası böldüğünü hayal meyal hatırlıyor gibiyim. Acaba her şey o zaman mı başladı diye düşünmeden edemiyorum. Geçmiş düşündüm, onun büyürken nasıl biri olduğunu düşündüm. Biraz daha büyük, sessiz. Yetişkin olduğunda o çocuğa hiç benzemiyordu. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben de ," diye nefes verdim. "Ve belki de o değildi. Belki de kardeşiydi. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Bunu düşünmek bile korkutucu." "Korkutucu. Sarah gerçekten iyi mi? Çocuklar..."

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdi. "Hayır. Bize ihtiyaçları olacak. Terapiye ihtiyaçları olacak. Annem aslında Davy ve Jake'e bir terapist ayarlamaya yardım ediyor. Annem

bir çocuk psikoloğu ile arkadaş."

"Yemin ederim ailen herkesi tanıyor," dedim.

"Küçük bir kasabanın avantajları," dedi. "Ama David ya da Thomas'ı tanımıyorduk."

"Kimse yapmadı."

Başını salladı ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Bir yanımda Sarah'nın bilip bilmediğini merak ediyor..."

"Bunu yapmış olmasına imkân yok," diye fısıldadım, midem sıkıştıyordu. "Kesinlikle değil."

"Uyanık olduğunu biliyordum."

Yeni bir ses bizi irkitti. Gözyaşlarımı kırıştırdım ve Cam'in yanından geçip kapı aralığında Honey'i gördüm. Çok yorgun olduğu belliydi. Yüzünü kaplayan her kırışıklık biraz daha derin, gözlerinin altındaki halkalar biraz daha koyu görünüyordu. Cam'e de musallat olan aynı halkalar.

"Ne zamandır dışarıdayım?" Odayı geçip bana doğru gelirken sordum. Yatağın diğer tarafına geçerken ona uzandım, eli benimkini tutuyordu.

"Üç gün oldu, tatlım. Ve bu adam senin yanından bir kez bile ayrılmadı."

Cam'e baktım ve içimdeki her şeyin eridiğini hissettim. Bana yumuşak bir gülümseme sundu.

"O zaman dinlenmen gerek," dedim.

"Benim için endişelenmene gerek yok, günışığım. Ben gayet iyiyim."

Honey homurdanarak elimi sıktı. "Herkes uyandığını haber vereceğim. Hemşireye de. Muhtemelen seni kontrol etmeleri gerekiyordur."

Eğildi ve başımın üstünü öptü. "Olanlar için çok üzgünüm. Ama artık güvendesin. Thomas ve David sana bir daha asla ulaşamayacak."

Boğazım düğümlendi. David'in şu anda ne durumda olduğunu merak ediyordum ama sormadım.

Cam, Honey'ye bakarak, "Şu anda onun hakkında tekrar konuşmamıza gerek yok," diye mırıldandı.

Honey başını salladı. "Diğerleriyle birlikte döneceğim. Çocuklar seni sorup duruyor."

"Öyle mi?" Kalbim sıkışmıştı. "Biliyorlar mı..."

"Şu anda her şeyi bilmiyorlar," dedi Honey, sesi yumuşayarak. "Keşke öyle kalabilse. Ama bizim kasabada insanlar nasıl konuşur bilirsin."

O odadan çıkarken başımı salladım ve tekrar yatağa gömüldüm. Cam sandalyesinden kalktı ve eğilip beni başımdan öptü.

"Benimle gel," diye mırıldandım.

Cam tereddüt etti. "Seni incitmek istemiyorum." "Gir şu lanet yatağa."

Homurdandı ve battaniyeleri dikkatlice geri çekti. Nefesimi içime çekerek yanına yaklaştım. Bedenim tahtadan yapılmış gibi hissediyordum ama ona sarılmak istiyordum. Yanıma kaydı, ikimiz de rahat edene kadar yer değiştirdik.

Başımın üstünü öptü. Kulağımı göğsüne dayadım ve kalbini dinledim.

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim, vücudumdaki her kasın gevşediğini hissettim.

Birkaç dakika içinde en yumuşak horultusunu çıkardı. Ben de bir yorgunluk dalgası hissederek gülümsedim. Ama bu farklıydı. Bir maraton koşuktan sonraki duyguydu, ağır bir rahatlama yerleşiyordu.

Kapıda bir kıpırtı duydum ve gözlerimi açtığımda annesinin kafasını içeri uzattığını gördüm.

"Daha sonra geliriz," diye fısıldadı. "Çok az uyudu. Siz biraz dinlenin."

Kalbim sıkıştı ve başımı salladım. "Teşekkür ," diye fısıldadım. "Elbette, tatlım."

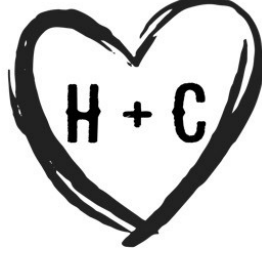
O gitti ve ben gözlerimi tekrar kapattım, şimdiden yumuşak bir battaniye gibi rahatlığın çöktüğünü hissediyordum. Çok şey yaşamıştım ama o hep yanımdaydı. Beni tutuyor, beni seviyordu. Beni eve kadar takip eden fırtınanın içindeki güneş ışığım.

Burası da öyle bir yer. Evim.

Cam için orası eviydi.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

haley

Bir Ay Sonra

Her şeyin sona ermesinin üzerinden bir ay geçmişti. Tüm kasaba defalarca haberlere konu olmuştu ama sonunda fırtına dinmiş gibi hissediliyordu. Hâlâ üzüntünün acısı vardı. Thomas hapisteydi ve süresiz olarak orada kalacaktı. Alexa ölmüştü. Hayatımı kurtarmıştı ve ona sonsuza dek minnettar kalacaktım. David hala her şey hakkında sorgulanıyordu ve hapse girip girmeyeceğinden emin da Citrus Cove'da kalmayacaktı. Hayatımızdan temelli çıkmıştı.

"Hazır mısın?"

Aynaya baktım ve Emma'yı arkamda gördüm. Koyu kahverengi saçları geriye doğru toplanmıştı. Leylak rengi nedime elbisesi kıvrımlı vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyordu ve düğün dışarıda olduğu için "ödün verdiği" dört inçlik topuklu ayakkabılar giymişti.

Yanıma geldi ve beni kucakladı.

Geldiğinden beri gitmesine neredeyse hiç izin vermedim. Ya ona ya da Cam'e tutunuyor gibiydim.

"Büyüleyici görünüyorsun," diye fısıldadı. "Şu bak."

"Elbiseyi bulmama yardım ettin," dedim ikimize sırtarak.

"Seni tanıdığımdan beri bu elbiseyi seçmişim," diye güldü. Gülümsemesi yumuşadı. "Aradığım kişi o."

"Öyle. Onu o kadar çok seviyorum ki."

"Biliyorum. Ve seni da çok seviyor. Testlerimi yaptım."

"Öyle mi? Üç Emma testi."

"Mmhm. Ve geçti. Ancak kardeşi tam bir kabus gibi bir adam ve ondan nefret ediyorum."

"Umarım nikâhı o kıyacağı için bunu kendine saklayabilirsin," diye kıkırdadım. "Hunter o kadar da kötü biri değil, Emma, yemin ederim. Ondan çok hoşlanıyorum."

Gözlerini devirdi ama itirazlarından vazgeçti. "Sen hazır olduğunda biz de hazırız. Cam'in ağlayacağına elli dolarına bahse girerim."

"Hayır," diye tısladım. "Ağlamayacak."

Emma homurdandı. "O zaman bahse giriyoruz." "Anlaştık."

"Anlaştık," diye kıkırdadı.

Kendime son bir kez baktım.

Mutlu görünüyordum.

Gerçekten mutluydum.

Gülümsedim ve beni kayınvalidemin evinden çıkarmasına izin verdim. Emma sabah 8:00'de tüm hazırlıkları devralmıştı.

Ön verandaya çıktım. Cam'in babası smokiniyle orada bekliyordu. Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "O şanslı bir adam," dedi ve bana kolunu uzattı.

"Ve ben şanslı bir kıyım. Beni yukarı çıkardığın için teşekkür ederim." "Memnuniyetle," diye kıkırdadı.

Bağın içinden geçerek müstakbel kocamın beklediği patikaya doğru ilerledik.

Uzun çimlerin arasından yürüdüm, gelinliğim arkamdan geliyordu. Harlow meşe ağacı güçlü bir şekilde ayakta duruyordu, sandalyeler arkadaşlarla ve aileyle dolu sıralara ayrılmıştı.

Onları görmedim. Gökyüzünün ne kadar güzel olduğunu ya da havanın ne kadar mükemmel olduğunu görmedim.

Tek gördüğüm oydu.

Cameron ağacın altında smokin giymiş bir şekilde duruyordu. Bakışlarımız buluştuğu anda dökülmek isteyen gözyaşlarımla savaştım. Mutluluk, minnettarlık ve aşk gözyaşları.

Gözleri büyüdü ve lanet olsun. Ağlamaya başladı.

"Ağlayamazsın!" Koridora geldiğimde kolumu Honey'nin koluna dolayarak seslendim.

Emma ağacın altındaki yerini alırken kıs kıs güldü.

Colt, Cam'in sırtını tokatladı, herkesin yüzü gülüyordu. Honey yanıma gelirken Bob elimi sıktı. Honey benimle koridorda yürüyecekti.

"Sen çok güzel bir gelinsin," dedi sesi titreyerek.

"Teşekkür ederim tatlım," diye fısıldadım.

Müzik başladı, rüzgâr hafif hafif esmeye başladı. Honey beni ağlayacak kadar çok seven adamın yanına götürdü.

"Çok güzelsin," dedi sonuna geldiğimizde.

Hunter nikâh memurumuz olarak yer aldı, çünkü elbette bunu yapmak için lisansı vardı. Dönüp Honey'nin yanağına bir öpücük kondurdum ve sonra onun yanına gittim.

Cam uzanıp elimi tuttu. Ben de ona gülümseyerek elini sıktım. "Merhaba bebeğim," diye fısıldadım.

"Merhaba," diye fısıldadı. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

"Ben nikâhı kıyana kadar beklemen gerekiyordu," diye alay etti Hunter.

"Tamam, zaman acele et ve bizi evlendir ki kocamı öpebileyim," dedim. Hunter kıkırdadı. "Bugün burada toplandık..."

Törene devam ederken onu duymazdan geldim, gözlerim Cameron'daydı. Her şey bir bulanıklık gibi geliyordu, kalbim daha hızlı atıyordu. Bu adam beni en kötü halimle görmüş ve her anımda beni sevmişti.

bakarken gülümsedi, ikimiz de kelimeleri söylüyorduk.

Benim var.

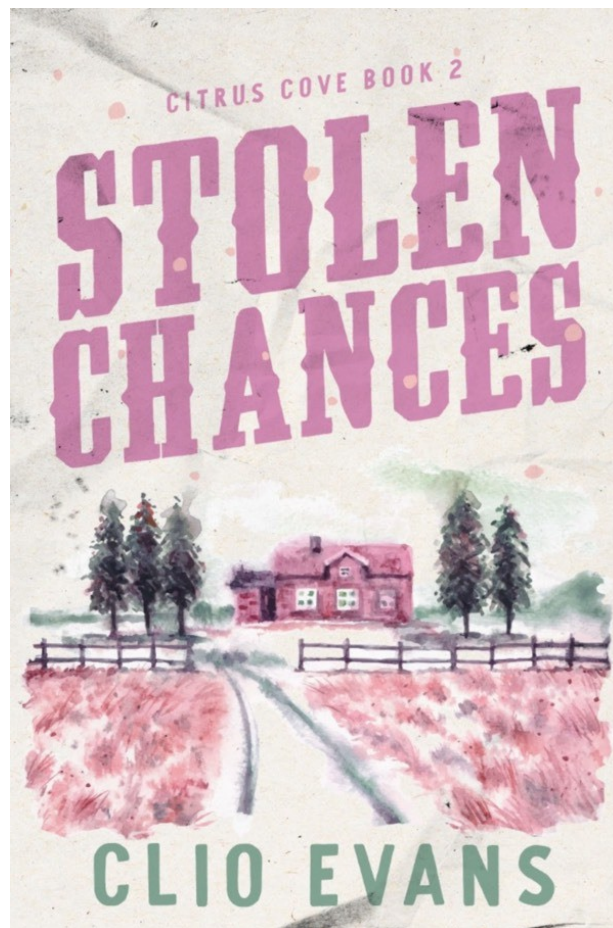
Hunter, Cameron'a baş harflerimizi ağaca kazıması için bir alet verdi. Beni kendine çekti, bıçağı ağaç kabuğuna dayayıp *HB + CH*'yi bir kalbin içinde yontarken vücudunu benimkine bastırdı. Gözlerimi kırıştıtararak nefesimin altında fısıldadım.

"Sonsuza kadar seninim, Cam."

Başımın tepesini öptü, eliyle ensemini kavradı. "Ben de seninim, günışığım."

citrus cove continues...

OceanofPDF.com

clio's creatures

Merhaba Yaratıklar!

Benim adım Clio Evans ve size kendimi tanıtacağım için çok heyecanlıyım! Ben geceleri çarpışan her şeyin, süslü peenlerin, kahvenin ve çikolatanın aşığıyım. Eğer bunu okuyorsanız, küçük kasaba romantizmi maceramda bana katıldınız demektir!

Güncellemeler ve daha fazlası için haber bültenime kaydolmayı unutmayın.

[Clio'nun Yaratık Bülteni](#)

[OceanofPDF.com](#)

also by clio evans

KÜÇÜK KASABA ROMANTİZMI

Kırık Başlangıçlar (Citrus Cove 1)

Çalınmış Şanslar (Citrus Cove 2)

YARATIK KAFE SERİSİ

[Küçük Bir Dilim](#)

[Cehennem Küçük Bir](#)

[Yudum Günah](#)

[Küçük Şehvet](#)

[Yudumu Küçük](#)

[Parçası Nefret Şoku](#)

[Küçük Şımarıklık](#)

[Küçük Acı Sarkısı](#)

[Küçük Küçük Düşme](#)

[Riskiİhtiyaç Tadı](#)

[Kaderin Küçük](#)

[Kanatları Ateşin Küçük](#)

[Ruhları](#)

[Küçük Kar Öpücüğü: Bir Yaratık Kafe Noel Antolojisi Küçük Kan](#)

[Damlası](#)

[Taşın Küçük Kalbi](#)

WARTS & CLAWS A.Ş. SERİ

[Çok Nazik Saygılar](#)

[DeğilOlmayan Çok İyi](#)

[Dilekler](#)

[Şimdiden Teşekkürler.](#)

[Saygılarımla](#)

[Pek Takdir Edilmedi](#)

FREAKS OF NATURE DÜET

[Güvercinler ve](#)

[Şeytanlar Şeytanlar ve](#)

[Güvercinler](#)

ÜÇ KADER MAFYA SERİSİ

[Hırsızlar ve Canavarlar](#)

[Katiller ve Canavarlar](#)

Kraliçeler ve Canavarlar

Krallar ve Canavarlar

GALAKTİK MÜCEVHERLER SERİSİ

Kozmik

Öpücük

Kozmik Ezme

Kozmik Isı

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

